

Fremsat den {FREMSAT} af økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love¹

(Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, krav til styring og indretning af finansielle virksomheder, firmapensionskasser, investeringsforeninger samt Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtidsfond, ændring af regler om egnethed og hæderlighed, gennemførelse af ændringer til kapitalkravs- og kreditinstitutdirektivet samt præcisering af administrators og kurators beføjelser m.v.)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 793 af 20. august 2009, som ændret ved § 2 i lov nr. 512 af 17. juni 2008, § 110 i lov nr. 385 af 25. maj 2009, § 1, nr. 1, 2, 4, 30 og 37-52, i lov nr. 392 af 25. maj 2009, § 8 i lov nr. 516 af 12. juni 2009 og § 2 i lov nr. 518 af 12. juni 2009, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenestedirektivet), (EU-Tidende 2007 nr. L 319, s. 1)« til: », dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenestedirektivet), (EU-Tidende 2007 nr. L 319, s. 1) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/111/EF af 16. september 2009 om ændring af direktiv 2006/48/EF, 2006/49/EF og 2007/64/EF for så vidt angår banker tilsluttet centralorganer, visse komponenter i egenkapitalen, store engagementer, tilsynsordninger og krisestyring (CRD II), (EU-Tidende 2009 nr. L 302, s. 97)«.

2. I § 1, stk. 2, ændres »§ 64, stk. 4« til: »§ 64, stk. 5«.

3. § 5, stk. 1, nr. 16, affattes således:
»16) *Engagement*:

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/111/EF af 16. september 2009 om ændring af direktiv 2006/48/EF, 2006/49/EF og 2007/64/EF for så vidt angår banker tilsluttet centralorganer, visse komponenter i egenkapitalen, store engagementer, tilsynsordninger og krisestyring (CRD II), (EU-Tidende 2009 nr. L 111, s. 97). Loven indeholder endvidere bestemmelser om håndhævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EU-Tidende 2009 nr. L 266, s. 11).

Summen af alle mellemværender, der indebærer en kreditrisiko for virksomheden, samt kapitalandele. I relation til bestemmelser om engagementer i §§ 145 og 148 undtages følgende mellemværender:

- a) Ved valutatransaktioner: Mellemværender, som er indgået i forbindelse med den almindelige afvikling af en transaktion i et tidsrum på 48 timer, efter at betaling har fundet sted.
- b) Ved køb eller salg af værdipapirer: Mellemværender, der er indgået i forbindelse med den almindelige afvikling af en transaktion i et tidsrum på fem arbejdsdage, efter at betaling har fundet sted, eller værdipapirerne er leveret, alt efter, hvilken dato der ligger først.
- c) Ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank eller tilbud om clearing, afvikling og deponering af finansielle instrumenter til kunder: Mellemværender vedrørende forsinket modtagelse af finansiering og andre mellemværender, der opstår som følge af kundeaktiviteten, og som ikke varer længere end den følgende arbejdsdag.
- d) Ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank: Intradag-mellemværender med institutter, der yder disse tjenester.«

4. I § 5, stk. 7, nr. 1, ændres »124-126« til: »124, 125 og 126«.

5. I § 9, stk. 3, ændres »§ 2, nr. 12« til: »§ 2, stk. 2«.

6. § 64 affattes således:

»§ 64. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiell virksomhed skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende virksomhed.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen må ikke

- 1) være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,
- 2) have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord,
- 3) på grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab, eller
- 4) have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Ved vurderingen af om et medlem af bestyrelsen eller direktionen opfylder kravene i stk. 2, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 4. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i en finansiell virksomhed meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 både i forbindelse med deres indtræden i virksomhedens ledelse, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.

Stk. 5. Stk. 1, stk. 2, nr. 1, 2 og 4, stk. 3 og 4 finder tilsvarende anvendelse på medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en finansiell holdingvirksomhed.

Stk. 6. Stk. 1-5 finder tilsvarende anvendelse for generalagenter, jf. § 35.«

7. I § 65 indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte regler om forretningsordenens indhold.«

8. § 70 affattes således:

»§ 70. Bestyrelsen for en finansiel virksomhed skal

- 1) fastlægge, hvilke hovedtyper af forretningsmæssige aktiviteter virksomheden skal udføre,
- 2) identificere og kvantificere virksomhedens væsentlige risici og fastlægge virksomhedens risikoprofil, herunder fastsætte hvilke og hvor store risici, virksomheden må påtage sig, samt
- 3) fastlægge politikker for hver af virksomhedens væsentlige aktiviteter samt risici knyttet hertil under hensyntagen til samspillet mellem disse.

Stk. 2. På grundlag af den fastlagte risikoprofil og de fastlagte politikker skal bestyrelsen for den finansielle virksomhed give direktionen skriftlige retningslinjer, der som minimum skal indeholde

- 1) kontrollerbare rammer for, hvilke og hvor store risici direktionen må påføre den finansielle virksomhed,
- 2) principperne for opgørelse af de enkelte risikotyper,
- 3) regler om, hvilke dispositioner, der kræver bestyrelsens stillingtagen, og hvilke dispositioner direktionen kan foretage som led i sin stilling, samt
- 4) regler for, hvordan og i hvilket omfang direktionen skal rapportere til bestyrelsen om den finansielle virksomheds risici, herunder om udnyttelsen af rammerne i retningslinjerne for direktionen og om overholdelsen af grænser fastsat i lovgivningen.

Stk. 3. Bestyrelsen for den finansielle virksomhed skal løbende tage stilling til, om virksomhedens risikoprofil og politikker samt retningslinjerne for direktionen er forsvarlige i forhold til virksomhedens forretningsmæssige aktiviteter, organisation og ressourcer, herunder kapital og likviditet, samt de markedsforhold, som virksomhedens aktiviteter drives under.

Stk. 4. Bestyrelsen for den finansielle virksomhed skal løbende vurdere, om direktionen varetager sine opgaver i overensstemmelse med den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker samt retningslinjerne for direktionen. Bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om forholdene omfattet af stk. 1-4.«

9. § 71 affattes således:

»§ 71. En finansiel virksomhed skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som virksomheden er eller kan blive udsat for,
- 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af dens virksomhed, og hensigtsmæssig anvendelse af disse,
- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer, og
- 8) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om forholdene nævnt i stk. 1.«

10. I § 118 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Oplysninger om en kapital- eller ratepension, der er oprettet i et pengeinstitut som en del af en arbejdsmarkedspensionsordning, kan, til brug for rådgivning om ordningen, videregives fra pengeinstituttet til et forsikringsadministrationsfællesskab, der er koncernforbundet med pengeinstituttet.«

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 5 og 6.

11. I § 118, stk. 4, der bliver stk. 5, ændres »stk. 1-3« til: »stk. 1-4«.

12. I § 121, stk. 1, ændres »stk. 3« til: »stk. 3 og 4«.

13. I § 125, stk. 7, 2. pkt., ændres »basiskapitalen« til: »den tilstrækkelige basiskapital«.

14. Efter § 125 indsættes:

»§ 125 a. Uanset § 124, stk. 2, og § 125, stk. 2-6, skal en virksomhed, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster til kreditrisiko eller operationelrisiko, jf. § 143, stk. 3, i 2010 og 2011 have en basiskapital, der mindst udgør 6,4 pct. af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006, eller i regler fastsat i medfør af stk. 2.

Stk. 2. Ved opgørelse af kravet i medfør af stk. 1, kan Finanstilsynet tillade, at virksomheden anvender en enklere metode end den, der fremgår af de regler der var gældende den 31. december 2006, hvis virksomheden kan godtgøre, at det derved beregnede risikovægtede poster ikke vil være mindre end de risikovægtede poster opgjort efter reglerne, der var gældende den 31. december 2006.«

15. I § 127 ændres »124-126« til: »124, 125 og 126«, og efter »stk. 5« indsættes: », og i 2010 og 2011 for virksomheder, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, stk. 3, tillige mindstekravet til basiskapitalen i § 125 a«.

16. I § 129, stk. 1, nr. 5, ændres »stk. 3« til: »stk. 8«.

17. I § 129, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Hybrid kernekapital efter stk. 1, nr. 8, kan udgøre op til 50 pct. af kernekapitalen efter fradragene nævnt i § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5, jf. dog stk. 5, hvis aftalen i forbindelse med gældsstiftelse af hybrid kernekapital

- 1) indebærer, at den hybride kernekapital skal konverteres til aktie-, garanti- eller andelskapital, såfremt pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet ikke opfylder kapitalkravet i § 127, eller på anden måde er nødlidende,
- 2) indebærer, at den hybride kernekapital på Finanstilsynets initiativ kan konverteres til aktie-, garanti- eller andelskapital, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er nærliggende risiko for, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet ikke overholder kapitalkravet i § 127,
- 3) ikke indeholder incitament til indfrielse, og
- 4) ikke indeholder vilkår om, at gælden forfalder på et forud fastsat tidspunkt.«

18. I § 129, stk. 3, ændres »i forbindelse med gældsstiftelsen ikke indeholder vilkår om en rentestigning, jf. dog stk. 6« til: »ikke indeholder incitament til indfrielse eller vilkår om, at gælden forfalder på et forud fastsat tidspunkt«.

19. I § 129, stk. 4, ændres »i forbindelse med gældsstiftelsen indeholder bestemmelser om en rentestigning« til: »indeholder moderate incitament til indfrielse eller indeholder vilkår om, at gælden forfalder på et forud fastsat tidspunkt«.

20. I § 129, stk. 6, ændres »vilkår om en rentestigning« til: »incitament til indfrielse«, og efter »udbytteudbetalinger« indsættes: », og vilkår om stigninger i indfrielsesprisen, forudsat at sådanne stigninger ikke udgør mere end 5 pct. fra det sjette år og 10 pct. fra det syvende år«.

21. I § 129, stk. 10, 1. pkt., ændres to steder »securitisation« til: »securitisering« og i 2. pkt. ændres »securitisation« til: »en securitisering«.

22. § 131, stk. 1, affattes således:

»Kernekapitalen reduceres med

- 1) foreslået udbytte,
- 2) immaterielle aktiver,
- 3) skatteaktiver, jf. dog § 130, stk. 1, nr. 4, og
- 4) et beløb, der svarer til de dele af pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerselskabets og investeringsforvaltningsselskabets engagementer, der i medfør af § 145, stk. 11, ikke omfattes af bestemmelserne i medfør af § 145, stk. 1-7.«

23. § 131, stk. 2, nr. 2 og 3, affattes således:

- »2) den anden halvdel af de fradrag, der er nævnt i § 139, stk. 1, nr. 1-3,
- 3) den anden halvdel af de fradrag, der er nævnt i § 139, stk. 1, nr. 4-7,«

24. § 132 affattes således:

»§ 132. Hybrid kernekapital medregnes i basiskapitalen for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, jf. dog § 135, stk. 3, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Beløbet skal være indbetalt til pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet.
- 2) Et eventuelt på forhånd fastsat tidspunkt for gældens forfald må tidligst indtræde 30 år efter indbetalingen og må ikke kombineres med incitamentet til indfrielse af gælden.
- 3) Bortset fra ved et eventuelt på forhånd aftalt tidspunkt for gældens forfald må gælden kun forfalde, hvis pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet træder i likvidation eller erklæres konkurs.
- 4) Gælden må kun indfries på pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerselskabets eller investeringsforvaltningsselskabets initiativ, med Finanstilsynets tilladelse, og tidligst 5 år efter indbetalingen.
- 5) Eventuelle aftalte incitamentet til indfrielse skal være moderate og må tidligst indtræde 10 år efter indbetalingen.
- 6) Långiverens krav mod pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet skal være efterstillet al anden ikke-efterstillet gæld samt kapitalen nævnt i § 136.
- 7) Långiverens krav mod pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet må ikke være dækket af sikkerhed stillet af pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet eller virksomhederne nævnt i § 181, stk. 1, eller på anden måde være sikret en fortrinsret i forhold til pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerselskabets eller investeringsforvaltningsselskabets øvrige kreditorer.
- 8) Forrentning af gælden skal ifølge aftalen bortfalde, hvis pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet ikke opfylder kapitalkravet i § 127.
- 9) Pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet og investeringsforvaltningsselskabets øverste myndighed skal ifølge aftalen kunne beslutte, at forrentning af gælden bortfalder, hvis det skønnes nødvendigt for at bevare virksomhedens finansielle sundhed.
- 10) Renten må ikke ændres på grundlag af kreditors vurdering af pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet.

11) Pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet og investeringsforvaltningsselskabets øverste myndighed skal kunne nedskrive den hybride kernekapital og ikke-betalte renter, hvis aktie-, garanti- eller andelskapitalen nedsættes, eller hvis egenkapitalen i seriereservefonde i realkreditinstituttet er tabt.

Stk. 2. Uanset stk. 1, nr. 4, kan hybrid kernekapital med Finanstilsynets tilladelse indfries tidligere end 5 år efter indbetalingen i tilfælde af en ændring i reglerne for den skattemæssige eller solvensmæssige behandling af det pågældende instrument.

Stk. 3. Uanset stk. 1, nr. 4, kan hybrid kernekapital med Finanstilsynets tilladelse indfries tidligere end 5 år efter indbetalingen, såfremt det erstattes af indbetalt kernekapital af mindst samme kvalitet.

Stk. 4. Uanset stk. 1, nr. 11, kan aftalen indeholde bestemmelser om, at nedskrivning af kapitalen kun kan ske, hvis pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet efterfølgende enten tilføres ny kapital, således at kapitalkravet opfyldes, eller ophører uden tab for de ikke-eftersillede kreditorer. Den hybride kernekapital og ikke-betalte renter kan kun nedskrives med et beløb, som forud er godkendt af de eksterne revisorer og Finanstilsynet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan tillade, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet til enhver tid kan erhverve egen hybrid kernekapital til eje på op til 3 pct. af den samlede udstedte kapital, såfremt erhvervelsen sker med henblik på videresalg, dog maksimalt 10 pct. af en enkelt udstedelse.

Stk. 6. Uanset stk. 1, nr. 4, kan hybrid kernekapital, der udstedes i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, og som i henhold til aftaler i forbindelse med gældsstiftelse kan indfries med Finanstilsynets tilladelse tidligst 3 år efter indbetalingen, medregnes i basiskapitalen, såfremt kernekapitalen efter indfrielsen udgør mindst 12 pct.

Stk. 7. Den hybride kernekapital, der medregnes ved opgørelsen af basiskapitalen, reduceres med

- 1) 25 pct. af den udstedte kapital, når der er mindre end 3 år og minimum 2 år til et eventuelt på forhånd aftalt tidspunkt for gældens forfald,
- 2) 50 pct. af den udstedte kapital, når der er mindre end 2 år og minimum 1 år til et eventuelt på forhånd aftalt tidspunkt for gældens forfald,
- 3) 75 pct. af den udstedte kapital, når den er mindre en 1 år til et eventuelt på forhånd aftalt tidspunkt for gældens forfald, og
- 4) beholdningen af egen hybrid kernekapital samt egen hybrid kernekapital, der tjener som sikkerhed for lån eller garantier, som er ydet af pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet.

Stk. 8. Finanstilsynet kan kræve, at forrentning af gælden bortfalder, såfremt det vurderes nødvendigt af hensyn til pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerselskabets eller investeringsforvaltningsselskabets likviditets- og solvensmæssige forhold.

Stk. 9. Finanstilsynet kan tillade, at rentebetalinger, der ellers ville bortfalde i medfør af stk. 1, nr. 8 og 9, erstattes af indbetalt aktie-, garanti- eller andelskapital.

Stk. 10. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for

- 1) indfrielse af gælden i medfør af stk. 1, nr. 4,
- 2) moderate incitamentter til indfrielse i medfør af stk. 1, nr. 5, og
- 3) nedskrivning af den hybride kernekapital i medfør af stk. 1, nr. 11.«

25. Efter § 132 indsættes:

»§ 132 a. Hybrid kernekapital, der kunne medregnes i kernekapitalen før 1. juli 2010, men som ikke opfylder alle kravene i henhold til § 132, kan frem til 31. december 2040 sidestilles med hybrid kernekapital, der opfylder kravene i § 132, dog med følgende begrænsninger:

- 1) I perioden fra 1. januar 2020 til 31. december 2029 må sådan kapital højst udgøre 20 pct. af kernekapitalen reduceret med værdien af egne aktier, immaterielle aktiver og årets løbende underskud.
- 2) I perioden fra 1. januar 2030 til 31. december 2039 må sådan kapital højst udgøre 10 pct. af kernekapitalen reduceret med værdien af egne aktier, immaterielle aktiver og årets løbende underskud.

Stk. 2. Hybrid kernekapital, der kunne medregnes med op til 50 pct. af kernekapitalen inklusive hybrid kernekapital før 1. juli 2010, men som ikke opfylder kravene i henhold til § 129, stk. 2, nr. 1, sidestilles med hybrid kernekapital, der opfylder kravene i § 129, stk. 2, nr. 1, frem til 31. december 2040 med samme begrænsninger, som angivet i stk. 1, nr. 1 og 2.

Stk. 3. Hybrid kernekapital, der kunne medregnes med op til 35 pct. af kernekapitalen inklusive hybrid kernekapital før 1. juli 2010, men som ikke opfylder kravene i henhold til § 129, stk. 2, nr. 2, sidestilles med hybrid kernekapital, der opfylder kravene i § 129, stk. 2, nr. 2, frem til 31. december 2040 med samme begrænsninger, som angivet i stk. 1, nr. 1 og 2.«

26. I § 135, stk. 1, nr. 4, ændres »securitisation, securitisationpositioner« til: »securitisering, securitiseringspositioner«.

27. I § 135, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Ved opgørelsen af denne pct. skal securitiseringspositioner med en risikovægt på 1250 pct. ikke medregnes.«

28. I § 136, stk. 1, indsættes efter »opfyldt«: », jf. dog § 135, stk. 3«.

29. I § 136, stk. 4, indsættes efter »lånekapital«: », der medregnes ved opgørelsen af basiskapitalen,«.

30. I § 136, stk. 5, ændres », jf. § 132, stk. 2« til: »på udstedelsesdagen, der er forskellen mellem renteforhøjelsens rentegrundlag og udstedelsens oprindelige rentegrundlag«.

31. § 136, stk. 6, affattes således:

»*Stk. 6.* Finanstilsynet kan tillade, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet til enhver tid kan erhverve egen ansvarlig lånekapital til eje eller sikkerhed på op til 3 pct. af den samlede udstedte kapital, dog maksimalt 10 pct. af en enkelt udstedelse.«

32. I § 139, stk. 1, nr. 2, ændres »nævnte institutter« til: »nævnte virksomheder, som ikke er omfattet af fradrag i medfør af § 145, stk. 11, jf. § 131, stk. 1, nr. 4 «.

33. I § 139, stk. 1, nr. 3, ændres »eller stk. 2, nr. 1« til: », stk. 2, nr. 1, eller af fradrag i medfør af § 145, stk. 11, jf. § 131, stk. 1, nr. 4,«.

34. I § 139, stk. 1, nr. 4, ændres »securitisation, securitisationpositioner« til: »securitisering, securitiseringspositioner«.

35. I § 139, stk. 1, nr. 6, indsættes efter »forfald«: », bortset fra beløb omfattet af fradrag i medfør af § 145, stk. 11, jf. § 131, stk. 1, nr. 4«.

36. I § 139, stk. 1, indsættes som nr. 7:

»7) Et beløb, der svarer til værdien af securitiseringspositioner, der i medfør af de i § 143, stk. 1, nr. 1, udstedte regler, tildeles en risikovægt på 1250 pct., medmindre beløbet indgår i opgørelsen af

de risikovægtede poster eller medmindre securitiseringspositionen indgår i engagementer, der fradrages i medfør af § 145, stk. 11, jf. § 131, stk. 1, nr. 4.«

37. I § 139, stk. 2, nr. 1, 1. pkt., indsættes efter »finansieringsinstitutter«: », som ikke er omfattet af fradrag i medfør af § 145, stk. 11, jf. § 131, stk. 1, nr. 4«.

38. I § 139 indsættes som *stk. 10*:

»*Stk. 10.* Ved opgørelse af beløbene i stk. 2, nr. 2 og 3, indgår ikke beløb omfattet af fradrag i medfør af § 145, stk. 11, jf. § 131, stk. 1, nr. 4.«

39. I § 144, stk. 1, 1. og 2. pkt., ændres »solvenskravet i § 124, stk. 2, nr. 1, og stk. 5« til: »kapitalkravet i § 127«.

40. § 145 affattes således:

»§ 145. Et engagement, jf. § 5, stk. 1, nr. 16, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må efter fradrag for henholdsvis særlig sikre dele og modtagne sikkerheder, garantier m.v. ikke overstige 25 pct. af basiskapitalen, jf. § 128. Basiskapitalen opgøres uden tillæg i medfør af § 135, stk. 1, nr. 4, og fradrag i medfør af § 139, stk. 1, nr. 4 og 5.

Stk. 2. Er kunden et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab, må engagementet efter fradrag for henholdsvis særlig sikre dele og modtagne sikkerheder, garantier m.v., uanset stk. 1, udgøre op til 1 mia. kr., forudsat

- 1) at de indbyrdes forbundne kunders engagementer, der ikke er pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber eller investeringsforvaltningsselskaber, tilsammen ikke overstiger grænsen i stk. 1, og
- 2) engagementet ikke overstiger en rimelig grænse i forhold til basiskapitalen.

Stk. 3. Grænsen i stk. 2, nr. 2, fastsættes af virksomheden og må ikke overstige 100 pct. af basiskapitalen, opgjort uden tillæg i medfør af § 135, stk. 1, nr. 4, og fradrag i medfør af § 139, stk. 1, nr. 4 og 5. Finanstilsynet kan i individuelle tilfælde tillade en grænse, der overstiger 100 pct. af basiskapitalen.

Stk. 4. Engagementer, der før fradrag for henholdsvis særlig sikre dele og modtagne sikkerheder, garantier m.v. udgør 10 pct. eller mere af basiskapitalen, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal. Ved opgørelsen skal de dele af engagementet, der består af genkøbsaftaler, udlån eller indlån i værdipapirer eller råvarer, dog medregnes efter fradrag for modtagne sikkerheder, garantier m.v.

Stk. 5. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, der har tilladelse til at anvende en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko efter reglerne udstedt i medfør af § 143, skal hvert kvartal indberette de 20 største engagementer opgjort efter fradrag for særlig sikre dele.

Stk. 6. Overstiger engagementerne de grænser, der er fastsat i stk. 1 og 2, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan, hvis omstændighederne taler for det, indrømme en frist til at overholde grænserne i stk. 1 og 2.

Stk. 7. Finanstilsynet kan tillade, at engagementer i handelsbeholdningen overskrider grænserne i stk. 1 og 2. Finanstilsynet kan betinge tilladelsen. Overskrides betingelserne i tilladelsen, skal Finanstilsynet straks underrettes.

Stk. 8. De i stk. 1 og 2 nævnte grænser finder ikke anvendelse på engagementer med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen.

Stk. 9. Beløb, der er fradraget i basiskapitalen efter § 139, stk. 1, nr. 1, medregnes ikke i engagementer med datterselskaber eller associerede selskaber, der driver forsikringsvirksomhed.

Stk. 10. Beløb, der er fradraget basiskapitalen efter § 139, stk. 1, nr. 2, og stk. 2, nr. 1 og 2, medregnes ikke i engagementet med udstederen af kapitalandelene.

Stk. 11. Finanstilsynet kan tillade, at engagementer eller dele af engagementer undtages fra bestemmelserne i stk. 1-4, såfremt beløbet fratrækkes i kernekapitalen i medfør af § 131, stk. 1, nr. 4.«

41. § 148 affattes således:

»§ 148. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for

- 1) opgørelse af et engagement med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder,
- 2) indberetning af engagementer i henhold til § 145, stk. 4 og 5,
- 3) fradrag i engagementer for særlig sikre dele,
- 4) fradrag i engagementer for modtagne sikkerheder, garantier m.v.,
- 5) opgørelse, indberetning og grænser for de samlede valuta- og andre markedsrisici, og
- 6) krav for at opnå tilladelse i henhold til § 145, stk. 7.«

42. I § 150, 2. pkt., ændres »særlig sikre krav« til: »særlig sikre dele, jf. § 148, stk. 1, nr. 3«.

43. I § 152 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1-3 nævnte forhold.«

44. I § 170, *stk. 1, 1. pkt., stk. 2, 1. pkt., stk. 3, 1. pkt. og stk. 4, 1. pkt.*, indsættes efter »nr. 1,«: »og § 125 a«.

45. I § 225, *stk. 1*, ændres »og § 125, stk. 2-5 og 8« til »§ 125, stk. 2-5 og 8, og § 125 a«.

46. I § 244, *1. pkt.*, ændres »solvenskravet i § 124« til: »kapitalkravet i § 127«.

47. I § 246, *stk. 1*, indsættes to steder og i § 246, *stk. 2*, indsættes efter »og 8«: », og § 125 a«.

48. I § 247 a indsættes efter *stk. 2* som nye stykker:

»*Stk. 3.* Administrationsboet er en selvstændig juridisk person.

Stk. 4. Administrator skal opfylde habilitetskrav svarende til krav til kurator mv. i konkurslovens § 238, stk. 1 og 2. Administrator og eventuelle medadministratorer må ikke være en og samme person som kurator i et konkursbo efter pengeinstituttet. Administrator og evt. medadministratorer må ikke være ansat i samme virksomhed som kurator.«

Stk. 3-5 bliver herefter *stk. 5-7*.

49. I § 247 a, *stk. 5*, der bliver *stk. 7*, indsættes som 2. pkt.:

»Administrationsboet skal efterleve bestemmelserne vedrørende pengeinstitutter i henholdsvis bekendtgørelse om obligationsudstedelse, balanceprincip og risikostyring og bekendtgørelse om registrering af aktiver m.v. til dækning af særligt dækkede obligationer.«

50. Efter § 247 a, *stk. 5*, der bliver *stk. 7*, indsættes som nye stykker:

»*Stk. 8.* Bestemmelserne i denne lov om økonomi- og erhvervsministerens og Finanstilsynets beføjelser og finansielle virksomheders pligter overfor økonomi- og erhvervsministeren og Finanstilsynet finder med de fornødne tilpasninger anvendelse for administrationsboet.

Stk. 9. Har administrator og eventuelle medadministratorer ikke i forvejen en ansvarsforsikring, der må anses for tilstrækkelig til at dække administrationsboets ansvar på grund af fejl og forsømmelser under administrationen af boet, skal administrator straks efter udpegningen tegne en sådan forsikring.

Stk. 10. Administrator skal straks efter udpegningen ved tegning af sædvanlig kautionsforsikring eller på anden lignende måde sikre boet mod tab. Sikkerhedens størrelse skal til enhver tid svare til 1 pct. af aktivernes værdi, dog maksimum 100 mio. kr. I perioden, indtil der er foretaget en vurdering af de registrerede aktivers værdi efter § 247 b, stk. 3, skal sikkerheden beregnes ud fra en anslået værdi. Udgiften til kautionsforsikring afholdes som boudgift.«

51. § 247 b, stk. 4, ophæves og i stedet indsættes:

»*Stk. 4.* Konstateres det ved vurderingen efter stk. 3, at de registrerede aktivers værdi ikke svarer til værdien af de obligationer, finansielle instrumenter og lån efter § 152 b, stk. 1, som aktiverne ligger til sikkerhed for, skal administrator rejse krav mod pengeinstituttet om opfyldning af registret, således at aktivernes værdi svarer til værdien af obligationer, finansielle instrumenter og lån. Tilsvarende skal administrator rejse krav mod pengeinstituttet om opfyldning af registret, hvis det på et tidspunkt under administrationen konstateres, at der er underdækning i registret. Pengeinstituttet hæfter således fortsat for, at der er de fornødne aktiver i registret, uagtet dette er sat under administration. Overdrager administrator hele eller dele af registret, vil køber ikke kunne rejse nye krav mod pengeinstituttet, hvis der opstår yderligere underdækning efter overdragelsen. Hvis kun dele af registret overdrages, hæfter pengeinstituttet fortsat for eventuel underdækning i den tilbageblevne del af registret. Er pengeinstituttet erklæret konkurs, anvendes bestemmelserne i § 247 d.

Stk. 5. Konstateres det ved vurderingen af de registrerede aktiver, at administrationsboet er insolvent, skal administrator indgive konkursbegæring. Dette gælder også, hvis administrator efterfølgende konstaterer, at dette er tilfældet. Administrationsboet er insolvent, hvis det ikke kan opfylde sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder, medmindre betalingsudygtigheden må antages blot at være forbigående.

Stk. 6. Administrationsboet kan ikke afsluttes, før boets forpligtelser i henhold til § 247 a og de registrerede aktiver omfattet af § 247 b er overdraget, jf. § 247 g, der er indgivet konkursbegæring og konkursbehandlingen er afsluttet, eller samtlige de obligationer, som aktiverne i registeret ligger til sikkerhed for, er indfriet, og de finansielle instrumenter er afviklet. Er der overskydende midler i boet ved afslutningen, skal disse tilbageføres til pengeinstituttet eller pengeinstituttet under konkurs, jf. § 247 d, stk. 4.«

Stk. 5-6 bliver herefter stk. 7-8.

52. Efter § 247 f indsættes:

»§ 247 g. Administrator skal, efter at de registrerede aktiver er vurderet, jf. § 247 b, stk. 3, arbejde for, at boets forpligtelser i henhold til § 247 a og registrerede aktiver omfattet af § 247 b overdrages til et kreditinstitut, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, og som har tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, som defineret i bilag VI, del 1, punkt 68-71, i direktivet om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut.

Stk. 2. Kan administrator ikke overdrage boets forpligtelser i henhold til § 247 a og de registrerede aktiver omfattet af § 247 b, skal administrator drive administrationsboet videre i overensstemmelse med de i § 247 h nævnte vilkår, med mindre betingelserne for at indgive konkursbegæring er til stede, jf. § 247 b, stk. 5. Administrator skal dog fortsat arbejde for overdragelse efter stk. 1.

Stk. 3. Overdragelse af hele eller dele af boets forpligtelser i henhold til § 247 a og registrerede aktiver omfattet af § 247 b til et andet kreditinstitut, jf. stk. 1, skal godkendes af økonomi- og erhvervsministeren. Dette gælder dog ikke, hvis der alene afhændes enkelte aktiver efter § 247 h, stk. 3.

Stk. 4. Med mindre økonomi- og erhvervsministeren på det foreliggende grundlag finder, at overdragelsen ikke bør godkendes, skal Finanstilsynet offentliggøre en redegørelse for den påtænkte overdragelse i Statstidende og i landsdækkende dagblade. Redegørelsen skal indeholde en opfor-

dring til de berørte obligationsejere til inden en af Finanstilsynet fastsat frist, der ikke må være kortere end 1 måned, skriftligt at meddele det til Finanstilsynet, hvis de har indsigelser mod overdragelsen. Administrator skal samtidig sende meddelelse om den påtænkte overdragelse og redegørelsen til de obligationsejere, som administrator kender adressen på.

Stk. 5. Efter udløbet af den i stk. 3 nævnte frist træffer økonomi- og erhvervsministeren under hensyntagen til de fremsatte indsigelser beslutning om, hvorvidt registeret kan overdrages i overensstemmelse med det fremsatte forslag.

Stk. 6. Overdragelsen kan ikke påberåbes af ejerne af de særligt dækkede obligationer som årsag til førtidig indfrielse af betalingsforpligtelser.

§ 247 h. Administrator kan udstede obligationer til refinansiering af særligt dækkede obligationer, der udløber. Obligationerne benævnes refinansieringsobligationer og må ikke benævnes særligt dækkede obligationer. Refinansieringsobligationerne får, som de særligt dækkede obligationer, de erstatte, sikkerhed i aktivmassen i administrationsboet. Administrator må ikke udstede refinansieringsobligationer, hvis der ikke efter udstedelsen kan forventes at være tilstrækkelige midler i boet til betaling af renter og afdrag til indehavere af særligt dækkede obligationer, eventuelle refinansieringsobligationer og modparter på finansielle instrumenter. Administrator kan tillige indgå aftaler om finansielle instrumenter til risikoafdækningsformål.

Stk. 2. Administrator kan optage kortvarige lån til dækning af midlertidige likviditetsunderskud i administrationsboet opstået på grund af manglende tidsmæssigt sammenfald mellem indbetalinger til boet fra låntagere og udbetalinger fra boet til obligationsejere. Provenuet fra sådanne lån må alene anvendes til betaling af renter og afdrag til ejerne af de særligt dækkede obligationer og eventuelle refinansieringsobligationer.

Stk. 3. Administrator kan tillige sælge aktiver fra boet til brug for dækning af midlertidige likviditetsunderskud i administrationsboet opstået på grund af manglende tidsmæssigt sammenfald mellem indbetalinger til boet fra låntagere og udbetalinger fra boet til obligationsejere. Salg af aktiver kan kun ske i begrænset omfang og til en minimumspris fastsat på forhånd.

§ 247 i. Tages administrationsboet under konkursbehandling, behandles boet i overensstemmelse med konkurslovens regler, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Aktiverne i administrationsboet, herunder finansielle instrumenter, opgjort efter fradrag af udgifter til administrator, anvendes i lige forhold til betaling af krav fra indehaverne af de særligt dækkede obligationer, modparter på de finansielle instrumenter, som de registrerede aktiver og aftaler ligger til grund for, indehavere af eventuelle refinansieringsobligationer udstedt af administrator i medfør af § 247 h, stk. 1, og dækning af lån, som administrationsboet har optaget i medfør af § 247 h, stk. 2. Overskydende midler indgår i konkursmassen, jf. § 32 i konkursloven.«

53. I § 333 a, stk. 2, nr. 5, indsættes efter »Fællesråd«: »i forening eller hver for sig«.

54. § 344, stk. 5, 1. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»Finanstilsynet skal tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder. Finanstilsynet skal i sin tilsynsvirksomhed lægge vægt på holdbarheden af den enkelte finansielle virksomheds forretningsmodel. Tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden skal ske ud fra et væsentlighedshensyn, hvor den tilsynsmæssige indsats står i forhold til de potentielle risici eller skadevirkninger.«

55. § 350, stk. 1, nr. 2, affattes således:

»2) der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomhedens økonomiske stilling på grund af indre eller ydre forhold udvikler sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse.«

56. I § 360, *stk. 1*, ændres »bevilling fratrukket salg af varer og tjenesteydelser samt renteindtægter dækkes af afgifter« til: » indtægter i Finansloven bortset fra salg af varer og tjenesteydelser opkræves som afgift«.

57. I § 373, *stk. 1*, ændres » § 64, *stk. 3*, jf. *stk. 2*, nr. 1 og 2, §§ 65-67« til: »§ 64, *stk. 4*, jf. *stk. 2*, nr. 1 og 2, § 65, *stk. 1*, §§ 66 og 67«, »§ 118, *stk. 4*« ændres til: »§ 118, *stk. 5*«, efter »§ 125, *stk. 1-3, 5 og 7*,« indsættes: »§ 125 a,«, efter » § 129, *stk. 9*,« indsættes: »§ 132, *stk. 1*, nr. 4,«, »§ 145, *stk. 1-3 og stk. 4, 1. pkt.*« ændres til: »§ 145, *stk. 1-3, stk. 4, 1. pkt., stk. 5 og stk. 6, 1. pkt.*«, og »150-152« ændres til: »150 og 151, § 152, *stk. 1-3*«.

58. I § 373, *stk. 2*, ændres »§ 70« til: »§ 70, *stk. 1-4*«, og efter »§ 199, *stk. 2 og 5*,« indsættes: », § 247 a, *stk. 9 og 10*,«.

59. I § 373, *stk. 6 og 7*, indsættes efter »udsteder af elektroniske penge«: », eller administrator i et administrationsbo oprettet i medfør af § 247 a«.

60. I § 407, *stk. 1*, ændres »12 og 13« til: »5«.

61. I § 407, *stk. 2*, ændres »*stk. 1*, nr. 1« til: »*stk. 2*, nr. 1, og kapitalkravet i § 125 a«.

§ 2

I lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 898 af 4. september 2008, som ændret ved § 8 i lov nr. 392 af 25. maj 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 31 affattes således:

»§ 31. Konkursmassen anvendes til betaling af krav i overensstemmelse med reglerne i konkurslovens kapital 10. Krav fra indehaverne af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer, refinansieringsobligationer udstedt efter fristdagen, jf. konkurslovens § 1, og andre værdipapirer samt krav på de fra konkursdekretets afsigelse påløbne renter på de nævnte fordringer betales dog i lige forhold efter de i konkurslovens § 96 nævnte krav, men før de i konkurslovens § 97 nævnte fordringer.«

2. § 32, *stk. 1, 2. pkt.*, affattes således:

»Med det beskikkede tilsyns samtykke kan realkreditinstitutter indgå aftaler om finansielle instrumenter, optage lån til de i 1. pkt. nævnte betalinger, herunder udstede refinansieringsobligationer til erstatning af udløbne obligationer i den pågældende serie og stille sikkerhed for sådanne lån i aktiver bortset fra realkreditpantebreve, der ligger til sikkerhed for obligationer, tilhørende den eller de serier med seriereservefond, for hvilke betaling finder sted.«

3. § 32, *stk. 2, 3. pkt.*, affattes således:

»Kurator kan indgå aftaler om finansielle instrumenter, optage lån til de i 1. pkt. nævnte betalinger, herunder udstede refinansieringsobligationer til erstatning af udløbne obligationer i den pågældende serie og stille sikkerhed for sådanne lån i aktiver bortset fra realkreditpantebreve, der ligger til sikkerhed for obligationer, tilhørende den eller de serier med seriereservefond, for hvilke betaling finder sted.«

4. I § 32 indsættes som *stk. 3-5*:

»*Stk. 3.* Udsteder det beskikkede tilsyn eller kurator refinansieringsobligationer til erstatning af udløbne obligationer i den pågældende serie eller gruppe af serier med seriereservefond, gælder

forbuddet mod at stille sikkerhed i realkreditpantebrevet, der ligger til sikkerhed for obligationerne, ikke.

Stk. 4. Det beskikkede tilsyn eller kurator må ikke udstede refinansieringsobligationer, hvis der ikke efter udstedelsen kan forventes at være tilstrækkeligt med midler til betaling af krav fra kreditorerne i serien eller grupperne med seriereservefonden.

Stk. 5. Optager det beskikkede tilsyn eller kurator lån bortset fra refinansieringsobligationer til brug for at opfylde sine betalingsforpligtigelser i henhold til krav fra indehavere af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer eller refinansieringsobligationer udstedt i serier eller grupper af serier med seriereservefond, kan det beskikkede tilsyn eller kurator, som grundlag for låneoptagelsen, stille sikkerhed i den førstkommende terminsindbetaling fra låntagerne på realkreditpantebrevene uanset stk. 1 og 2.«

5. Efter § 32 indsættes:

»§ 32 a. Der kan ikke ske overførsel af midler mellem serier med seriereservefond og realkreditinstituttet i øvrigt efter anmeldelse af betalingsstandsning eller afsigelse af konkursdekret.«

6. § 33 affattes således:

»§ 33. Kurator eller realkreditinstituttet kan med det beskikkede tilsyns samtykke indgå aftale om samlet overdragelse af en serie eller grupper af serier med seriereservefond til et andet realkreditinstitut, der er meddelt tilladelse i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, og som har tilladelse til at udstede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer.

Stk. 2. Overdragelse af en serie eller grupper af serier med seriereservefond forudsætter, at økonomi- og erhvervsministeren kan meddele tilladelse hertil. Ansøgning om overdragelse skal ledsages af aftalegrundlaget mellem realkreditinstituttet, der er i betalingsstandsning eller under konkursbehandling og det selskab, der ønsker at erhverve serien eller serierne med seriereservefond. Udover selve aftalegrundlaget skal økonomi- og erhvervsministeren foretage en vurdering af selskabet, der skal overtage serien eller grupper af serier med seriereservefond, herunder særligt hvorvidt selskabet overholder den finansielle regulering.

Stk. 3. Med mindre økonomi- og erhvervsministeren på det foreliggende grundlag finder, at overdragelsen ikke bør godkendes, skal Finanstilsynet offentliggøre en redegørelse for den påtænkte overdragelse i Statstidende og i landsdækkende dagblade. Redegørelsen skal indeholde en opfordring til de berørte obligationsejere til inden en frist, fastsat af Finanstilsynet, der ikke må være kortere end 1 måned, skriftligt at meddele Finanstilsynet, hvis de har indsigelser mod overdragelsen.

Stk. 4. Efter udløbet af den i stk. 3 nævnte frist træffer økonomi- og erhvervsministeren under hensyntagen til de fremsatte indsigelser beslutning om, hvorvidt serien eller grupper af serier med seriereservefond kan overdrages i overensstemmelse med det fremsatte forslag.

Stk. 5. Overdragelsen kan ikke påberåbes af indehavere af obligationer, som er udstedt af det afgivende realkreditinstitut, og modparter på finansielle instrumenter, jf. § 26, stk. 4, som årsag til førtidig indfrielse af betalingsforpligtelser. Overdragelsen fratager endvidere ikke de overdragede låntageres ret til at foretage hel eller delvis indfrielse af realkreditlån i overensstemmelse med de særlige indfrielsesvilkår, der gælder for lånet.«

§ 3

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 795 af 20. august 2009, som ændret ved § 9 i lov nr. 516 af 12. juni 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 9 affattes således:

»§ 9. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et selskab omfattet af § 7, stk. 1 skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende virksomhed.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et selskab omfattet af § 7, stk. 1 må ikke

- 1) være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,
- 2) have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord, eller
- 3) have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen opfylder kravene i stk. 2, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 4. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i en virksomhed omfattet af § 7, stk. 1, meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 både i forbindelse med deres indtræden i virksomhedens ledelse, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.

Stk. 5. Den eller de personer, der faktisk leder en allerede godkendt operatør af et reguleret markeds forretninger i overensstemmelse med reglerne i direktiv om markeder for finansielle instrumenter (MiFID-direktivet), anses for at opfylde kravene i stk. 1 i forbindelse med ansøgning om tilladelse til at drive et reguleret marked.«

2. I § 28 a, stk. 4, nr. 4, litra b, ændres »stk. 1, nr. 1-5« til: »stk. 2 og 3«.

3. § 31, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Bestemmende indflydelse foreligger desuden, når en erhverver, der ikke ejer mere end halvdelen af stemmerettighederne i et selskab, har

- 1) råderet over mere end halvdelen af stemmerettighederne i kraft af en aftale med andre investorer,
- 2) beføjelse til at styre de finansielle og driftsmæssige forhold i et selskab i henhold til en vedtægt eller aftale,
- 3) beføjelse til at udpege eller afsætte flertallet af medlemmerne i det øverste ledelsesorgan og dette organ besidder den bestemmende indflydelse over selskabet eller
- 4) besiddelse over mere end en tredjedel af stemmerettighederne i selskabet samt det faktiske flertal af stemmerne på generalforsamlingen eller et tilsvarende organ og derved besidder den faktiske bestemmende indflydelse over selskabet.«

4. I § 93, stk. 1, indsættes efter »§ 8 a, stk. 2,«: »§ 9, stk. 4,«.

§ 4

I lov nr. 385 af 25. maj 2009 om betalingstjenester foretages følgende ændringer:

1. I fodnoten til lovens titel indsættes som 2. pkt.:

»Loven indeholder endvidere bestemmelser om håndhævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EU-Tidende 2009 nr. L 266, s. 11).«

2. I § 5, stk. 2, ændres »§§ 55,« til: »§ 55, § 57, stk. 3, og §§«.

3. § 18 affattes således:

»§ 18. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et betalingsinstitut, og hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende virksomhed.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen, og hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, må ikke

- 1) være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,
- 2) have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord,
- 3) på grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab, eller
- 4) have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Ved vurderingen af om et medlem af bestyrelsen eller direktionen, og hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed opfylder kravene i stk. 2, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 4. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i et betalingsinstitut, og hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 både i forbindelse med deres indtræden i virksomhedens ledelse, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

4. I § 86, *stk. 1*, indsættes som 2. *pkt.*:

»Tilsvarende gælder for artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.«

5. I § 86, *stk. 2*, indsættes to steder efter »kapitel 5-8«: »samt artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001«.

6. I § 89 indsættes efter »bestemmelser«: »samt artikel 3, stk. 1 og 2, artikel 4, stk. 1, 3 og 4 og artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001«.

7. Efter § 89 indsættes:

»§ 89 a. Finanstilsynet kan påbyde et betalingsinstitut eller en virksomhed med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester at afsætte en direktør i instituttet eller virksomheden inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis denne efter § 18, stk. 2, ikke kan bestride stillingen.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i et betalingsinstitut eller en virksomhed med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester at nedlægge sit hverv inden for frist fastsat af Finanstilsynet, hvis vedkommende efter § 18 stk. 2, ikke kan bestride hvervet.

Stk. 3. Finanstilsynet kan påbyde et betalingsinstitut eller en virksomhed med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod direktøren i en strafesag om overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, indtil straffesagen er afgjort,

hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 18, stk. 2, nr. 1. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i et betalingsinstitut eller en virksomhed med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 4. Varigheden af påbud meddelt efter stk. 2 på baggrund af § 18, stk. 2, nr. 2, 3 eller 4, skal fremgå af påbuddet.

Stk. 5. Påbud meddelt i henhold til stk. 1-3 kan af betalingsinstituttet eller virksomheden med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester og af den person, som påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller sin stilling. Finanstilsynet indbringer inden 4 uger sagen for domstolene. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 6. Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde et påbud meddelt efter stk. 2 og stk. 3, 3. pkt. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet eller mindst 2 år efter, at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Stk. 7. Har betalingsinstituttet eller virksomheden med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester ikke afsat direktøren inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 90. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 90, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 2 og 3.«

8. I § 94, *stk. 1*, indsættes som nyt 2. *pkt.*:

»1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på sager vedrørende artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.«

9. I § 98, *stk. 1*, to steder og i *stk. 2*, indsættes efter »§§ 77-81«: »samt artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001«.

10. I § 107, *stk. 2*, ændres »§ 18, stk. 3« til: »§ 18, stk. 4«, og »og § 105« ændres til: »§ 105 samt artikel 3, stk. 1, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, artikel 6 og 7 samt artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001«.

11. I § 107, *stk. 3*, indsættes efter »§ 89,«: »§ 89 a, stk. 2, og stk. 3, 2. pkt.,«

12. *Bilag 2, Metode C*, affattes således:

»**Metode C**

Beregningsgrundlag: Instituttets nettoindtægter.

Betalingsinstituttets basiskapital skal udgøre et beløb, der mindst er lig med summen af følgende elementer multipliceret med den omregningsfaktor, som er defineret i punkt 2:

- a) 10 pct. af den pågældende del af den relevante indikator indtil 2,5 mio. euro plus
- b) 8 pct. af den pågældende del af den relevante indikator fra 2,5 mio. euro indtil 5 mio. euro plus

- c) 6 pct. af den pågældende del af den relevante indikator fra 5 mio. euro indtil 25 mio. euro plus
- d) 3 pct. af den pågældende del af den relevante indikator fra 25 mio. euro indtil 50 mio. euro plus
- e) 1,5 pct. af den pågældende del af den relevante indikator over 50 mio. euro.

Den relevante indikator udgøres af summen af renteindtægter, renteudgifter, modtagne provisioner og gebyrer samt andre driftsindtægter. Hvert element medtages i summen med positivt eller negativt fortegn. Indtægter fra henholdsvis ekstraordinære og usædvanlige poster medregnes ikke. Udgifter til outsourcing af tjenester, der leveres af tredjepart, kan medregnes, hvis disse udgifter er opkrævet af en virksomhed med hjemsted i et land inden for Den Europæiske union eller i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

Den relevante indikator beregnes over det foregående år. Har betalingsinstituttet endnu ikke gennemført et helt års drift på datoen for beregningen, anvendes som grundlag for beregningen de nettoindtægter, der fremgår af instituttets estimater for det kommende år.

Basiskapitalen skal dog mindst udgøre et beløb, der beregnes i overensstemmelse med denne metode, hvor den relevante indikator udgør 80 pct. af gennemsnittet for de forudgående to år, hvis instituttet har gennemført 2 års drift eller mere, og for de foregående tre år, hvis selskabet har gennemført 3 års drift eller mere.«

§ 5

I lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 807 af 21. august 2009, som ændret ved § 10 i lov nr. 516 af 12. juni 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 26, stk. 6-8, ophæves.

2. § 31 affattes således:

»§ 31. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en forening skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende forening.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen må ikke

- 1) være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,
- 2) have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord,
- 3) på grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre foreningen tab eller risiko for tab, eller
- 4) have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Ved vurderingen af om et medlem af bestyrelsen eller direktionen opfylder kravene i stk. 2, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 4. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i en forening meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 både i forbindelse med deres indtræden i foreningens ledelse, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

3. Efter § 36 indsættes:

»§ 36 a. Bestyrelsen skal sørge for en forsvarlig organisation af foreningens virksomhed, der skal være i overensstemmelse med loven og foreningens vedtægter. Bestyrelsen skal tage stilling til, om foreningens formueforhold til enhver tid er forsvarlige i forhold til foreningens drift. Bestyrelsen skal påse, at bogføring og formueforvaltning kontrolleres på en måde, der efter foreningens forhold er tilfredsstillende.

Stk. 2. Bestyrelsen skal ved en forretningsorden fastsætte nærmere bestemmelser om udførelsen af sit hverv.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om forretningsordenens indhold.

§ 36 b. Bestyrelsen skal

- 1) fastlægge den overordnede politik for foreningens virksomhed,
- 2) fastlægge foreningens risikoprofil og udmønte den investeringspolitik, der er fastlagt i vedtægterne,
- 3) identificere og kvantificere foreningens væsentlige risici, samt
- 4) identificere og forholde sig til interessekonflikter mellem foreningen og andre foreninger, mellem afdelinger og andelsklasser samt mellem foreningen og dens aftalepartnere.

Stk. 2. På grundlag af lovens og vedtægternes rammer samt den fastlagte risikoprofil skal bestyrelsen give direktionen skriftlige retningslinjer, der som minimum skal indeholde

- 1) kontrollerbare rammer for, hvilke og hvor store risici direktionen må påføre foreningen,
- 2) principperne for opgørelse af de enkelte risikotyper,
- 3) regler om, hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens stillingtagen, og hvilke dispositioner direktionen kan foretage som led i sin stilling, samt
- 4) regler for, hvordan og i hvilket omfang direktionen skal rapportere til bestyrelsen om foreningens risici, herunder om udnyttelsen af rammerne i loven og i retningslinjerne for direktionen og om overholdelsen af grænser fastsat i loven og i vedtægterne.

Stk. 3. Bestyrelsen skal løbende tage stilling til, om foreningens vedtægter og risikoprofil samt retningslinjerne for direktionen er forsvarlige i forhold til foreningens organisation og ressourcer, investeringernes likviditet og kompleksitet samt de markedsforhold, som foreningen er underlagt.

Stk. 4. Bestyrelsen skal løbende vurdere, om direktionen varetager sine opgaver i overensstemmelse med foreningens vedtægter og den for foreningen fastlagte risikoprofil samt retningslinjerne for direktionen. Bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om forholdene nævnt i stk. 1-4.«

4. § 37, stk. 1-3, affattes således:

»En forening skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som foreningen er eller kan blive udsat for,
- 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af dens virksomhed, og hensigtsmæssig anvendelse af disse,
- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer og
- 8) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. En forening skal opbygge og organisere sin virksomhed på en sådan måde, at risikoen for interessekonflikter begrænses mest muligt.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om forholdene nævnt i stk. 1.«

5. I § 110 m, stk. 1, ændres »§ 26, stk. 1, 6, 7 og 8,« til: »§ 26, stk. 1,« og efter »§ 67, stk. 4, §§« indsættes: »68 og«.

6. I § 132, stk. 1, ændres »§ 26, stk. 1 og 6-8« til: »§ 26, stk. 1«, »§ 31, stk. 3« ændres til: »§ 31, stk. 4«, og efter »§ 36« indsættes: », § 36 a, stk. 1 og 2, og § 36 b, stk. 1-4«.

§ 6

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 930 af 18. september 2008, som ændret ved § 9 i lov nr. 392 af 25. maj 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 8 affattes således:

»§ 8. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende virksomhed.

Stk. 2. Personer omfattet af §§ 5-7 må ikke

- 1) være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,
- 2) have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord, eller
- 3) have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Ved vurderingen af, om personer omfattet af §§ 5-7 opfylder kravene i stk. 2, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 4. Personer omfattet af §§ 5-7 meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 både i forbindelse med deres indtræden i virksomheden, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

2. I § 54, stk. 1, indsættes efter »§ 4,«: »§ 8, stk. 4,«.

§ 7

I lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 1561 af 19. december 2007, som ændret ved § 3 i lov nr. 515 af 17. juni 2008, § 4 i lov nr. 517 af 17. juni 2008, § 5 i lov nr. 133 af 24. februar 2009, § 10 i lov nr. 392 af 25. maj 2009 og § 11 i lov nr. 516 af 12. juni 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 21 a affattes således:

»§ 21 a. En pensionskasse skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,

- 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som pensionskassen er eller kan blive udsat for,
- 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af dens virksomhed, og pensionskassen skal anvende disse hensigtsmæssigt,
- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer, og
- 8) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om forholdene omfattet af stk. 1.«

2. § 23 a affattes således:

»§ 23 a. Bestyrelsesmedlemmer eller direktører skal have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør i pensionskassen.

Stk. 2. Kravet i stk. 1 kan fraviges, hvis pensionskassen dokumenterer at have ansat en rådgiver med tilstrækkelige faglige kvalifikationer og erfaringer.

Stk. 3. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen må ikke

- 1) være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,
- 2) have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord, eller
- 3) have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 4. Ved vurderingen af om et medlem af bestyrelsen eller direktionen opfylder kravene i stk. 3, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 5. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i en pensionskasse meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 3 både i forbindelse med deres indtræden i pensionskassens ledelse, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

3. Efter § 24 indsættes:

»§ 24 a. Bestyrelsen for en pensionskasse skal

- 1) fastlægge, hvilke hovedtyper af aktiviteter pensionskassen skal udføre,
- 2) identificere og kvantificere pensionskassens væsentlige risici og fastlægge dens risikoprofil, herunder fastsætte, hvilke og hvor store risici pensionskassen må påtage sig, samt
- 3) fastlægge politikker for hver af pensionskassens væsentlige aktiviteter samt risici knyttet hertil under hensyntagen til samspillet mellem disse.

Stk. 2. På grundlag af den fastlagte risikoprofil og de fastlagte politikker skal bestyrelsen give direktøren skriftlige retningslinjer, der som minimum skal indeholde

- 1) kontrollerbare rammer for, hvilke og hvor store risici direktøren må påføre pensionskassen,
- 2) principperne for opgørelse af de enkelte risikotyper,
- 3) regler om, hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens stillingtagen, og hvilke dispositioner direktøren kan foretage som led i sin stilling, samt
- 4) regler for, hvordan og i hvilket omfang direktøren skal rapportere til bestyrelsen om pensionskassens risici, herunder om udnyttelsen af rammerne i retningslinjerne for direktøren og om overholdelsen af grænser fastsat i lovgivningen.

Stk. 3. Bestyrelsen skal løbende tage stilling til, om pensionskassens risikoprofil og politikker samt retningslinjerne for direktøren er forsvarlige i forhold til pensionskassens aktiviteter, organisa-

tion og ressourcer, herunder kapital og likviditet, samt de markedsforhold, som pensionskassens aktiviteter drives under.

Stk. 4. Bestyrelsen skal løbende vurdere, om direktøren varetager sine opgaver i overensstemmelse med den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker samt retningslinjerne for direktøren. Bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om forholdene omfattet af stk. 1-4.«

4. I § 27, *stk. 3*, ændres »kan« til: »skal«.

5. I § 27 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om forretningsordenens indhold.«

6. I § 71, *stk. 1*, ændres »§ 23 a, stk. 4« til: »§ 23 a, stk. 5«, efter »§ 24,« indsættes: »§ 24 a, stk. 1-4,« og efter »§ 26,« indsættes: »§ 27, stk. 3,«.

§ 8

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, jf. lovbekendtgørelse nr. 806 af 6. august 2009, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, *stk. 1, nr. 9*, ændres »nr. 1-8, 11 og 12« til: »nr. 1-8 og 10-12«.

2. I § 32, *stk. 1*, indsættes efter »overholder denne lov«: »,«.

3. I § 34, *stk. 5*, indsættes efter »overholdelsen af denne lov«: »,«.

4. § 39 ophæves.

§ 9

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 942 af 2. oktober 2009, som ændret ved § 1, nr. 1-3, 9, 18, 19, 21, 22, 25 og 27 i lov nr. 117 af 17. februar 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 23, *stk. 6*, ophæves.

Stk. 7 bliver herefter stk. 6.

2. I § 23 indsættes som *stk. 7-12*:

»*Stk. 7.* Bestyrelsen skal

- 1) identificere og kvantificere de væsentlige risici og fastlægge en risikoprofil, herunder fastsætte hvilke og hvor store risici Arbejdsmarkedets Tillægspension må påtage sig, samt
- 2) fastlægge politikker for hver af Arbejdsmarkedets Tillægspensions væsentlige aktiviteter samt risici knyttet hertil under hensyntagen til samspillet mellem disse.

Stk. 8. På grundlag af den fastlagte risikoprofil og de fastlagte politikker skal bestyrelsen give direktøren skriftlige retningslinjer, der som minimum skal indeholde

- 1) kontrollerbare rammer for, hvilke og hvor store risici direktøren må påføre Arbejdsmarkedets Tillægspension,
- 2) principperne for opgørelse af de enkelte risikotyper,
- 3) regler om, hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens stillingtagen, og hvilke dispositioner direktøren kan foretage som led i sin stilling, samt

- 4) regler for, hvordan og i hvilket omfang direktøren skal rapportere til bestyrelsen om Arbejdsmarkedets Tillægspensions risici, herunder om udnyttelsen af rammerne i retningslinjerne for direktøren og om overholdelse af grænser fastsat i lovgivningen.

Stk. 9. Bestyrelsen skal løbende tage stilling til, om risikoprofil og politikker samt retningslinjerne for direktøren er forsvarlige i forhold til Arbejdsmarkedets Tillægspensions aktiviteter, organisation og ressourcer, herunder kapital og likviditet, samt de markedsforhold, som aktiviteterne drives under.

Stk. 10. Bestyrelsen skal løbende vurdere, om direktøren varetager sine opgaver i overensstemmelse med den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker samt retningslinjerne for direktøren. Bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 11. Bestyrelsen ansætter direktøren og andet ledende personale. Generelle forskrifter og vejledninger, der udsendes til medlemmerne og deres arbejdsgivere, skal godkendes af bestyrelsen.

Stk. 12. Finanstilsynet fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren nærmere regler om forholdene omfattet af stk. 7-10.«

3. § 23 a affattes således:

»§ 23 a. Et medlem af bestyrelsen eller direktøren i Arbejdsmarkedets Tillægspension skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktøren må ikke

- 1) være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af denne lov, straffeloven eller den finansielle lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,
- 2) have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord,
- 3) på grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre Arbejdsmarkedets Tillægspension tab eller risiko for tab, eller
- 4) have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Ved vurderingen af om et medlem af bestyrelsen eller direktøren opfylder kravene i stk. 2, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 4. Medlemmer af bestyrelsen eller direktøren meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 både i forbindelse med deres tiltrædelse samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

4. § 23 b affattes således:

»§ 23 b. Arbejdsmarkedets Tillægspension skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som Arbejdsmarkedets Tillægspension er eller kan blive udsat for,
- 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af Arbejdsmarkedets Tillægspensions aktiviteter efter denne lov, og hensigtsmæssig anvendelse af disse,
- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,

- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer, og
- 8) betryggende kontrol og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren nærmere regler om forholdene omfattet af stk. 1.«

5. I § 27, *stk. 1*, ændres »§ 23, stk. 6« til: »§ 23, stk. 7-10« og »§§ 23 b,« ændres til: »§ 23 b, stk. 1, §§«.

6. I § 27, *stk. 3*, indsættes efter »bestemmelser i denne lov«: »bortset fra § 23 b, stk. 1, nr. 5. Hvis Finanstilsynet finder, at kravet i § 23 b, stk. 1, nr. 5, ikke er overholdt, indberetter Finanstilsynet, efter forhandling med Arbejdsmarkedets Tillægspension, dette til beskæftigelsesministeren«.

7. I § 32 a, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »§ 23 a, stk. 3« til: »§ 23 a, stk. 4«.

8. I § 32 a, *stk. 1, 2. pkt.*, indsættes efter »Overtrædelse af bestemmelserne i«: »§ 23, stk. 7-10,«.

§ 10

I lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 1156 af 3. oktober 2007, som ændret ved § 8 i lov nr. 515 af 17. juni 2008, § 8 i lov nr. 517 af 17. juni 2008 og § 12 i lov nr. 392 af 25. maj 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 4 a affattes således:

»§ 4 a. Et medlem af bestyrelsen eller direktøren i Lønmodtagernes Dyrtdsfond skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i fonden.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktøren må ikke

- 1) være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af denne lov, straffeloven eller den finansielle lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,
- 2) have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord,
- 3) på grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre Lønmodtagernes Dyrtdsfond tab eller risiko for tab, eller
- 4) have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Ved vurderingen af om et medlem af bestyrelsen eller direktøren opfylder kravene i stk. 2, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 4. Medlemmer af bestyrelsen eller direktøren meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 både i forbindelse med deres tiltræden samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

2. § 4 b affattes således:

»§ 4 b. Bestyrelsen for Lønmodtagernes Dyrtdsfond skal

- 1) identificere og kvantificere fondens væsentlige risici og fastlægge fondens risikoprofil, herunder fastsætte hvilke og hvor store risici, fonden må påtage sig, samt
- 2) fastlægge politikker for hver af fondens væsentlige aktiviteter samt risici knyttet hertil under hensyntagen til samspillet mellem disse.

Stk. 2. På grundlag af den fastlagte risikoprofil og de fastlagte politikker skal bestyrelsen give direktøren skriftlige retningslinjer, der som minimum skal indeholde

- 1) kontrollerbare rammer for, hvilke og hvor store risici direktøren må påføre fonden,
- 2) principperne for opgørelse af de enkelte risikotyper,
- 3) regler om, hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens stillingtagen, og hvilke dispositioner, direktøren kan foretage som led i sin stilling, samt
- 4) regler for, hvordan og i hvilket omfang direktøren skal rapportere til bestyrelsen om fondens risici, herunder om udnyttelsen af rammerne i retningslinjerne for direktøren og om overholdelse af grænser fastsat i lovgivningen.

Stk. 3. Bestyrelsen skal løbende tage stilling til, om fondens risikoprofil og politikker samt retningslinjerne for direktøren er forsvarlige i forhold til fondens aktiviteter, organisation og ressourcer, herunder kapital og likviditet, samt de markedsforhold, som fondens aktiviteter drives under.

Stk. 4. Bestyrelsen skal løbende vurdere, om direktøren varetager sine opgaver i overensstemmelse med den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker samt retningslinjerne for direktøren. Bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 5. Finanstilsynet fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren nærmere regler om forholdene omfattet af stk. 1-4.«

3. § 4 c affattes således:

»§ 4 c. Lønmodtagernes Dyrtingsfond skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som fonden er eller kan blive udsat for,
- 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af fondens aktiviteter, og hensigtsmæssig anvendelse af disse,
- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer, og
- 8) betryggende kontrol og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren nærmere regler om forholdene omfattet af stk. 1.«

4. I § 10, *stk. 3*, indsættes efter »bestemmelser i denne lov«: »bortset fra § 4 c, stk. 1, nr. 5. Hvis Finanstilsynet finder, at kravet i § 4 c, stk. 1, nr. 5, ikke er overholdt, indberetter Finanstilsynet, efter forhandling med Lønmodtagernes Dyrtingsfond, dette til beskæftigelsesministeren«.

5. I § 14 a, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »§ 4 a, stk. 3« til: »§ 4 a, stk. 4«.

6. I § 14 a, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres: »§ 4 c, stk. 1, nr. 1-4« til: »§ 4 b, stk. 1-4, § 4 c, stk. 1«.

§ 11

I lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 848 af 7. september 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 62 affattes således:

»§ 62. Et medlem af bestyrelsen eller direktøren i Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktøren må ikke

- 1) være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af denne lov, straffeloven eller den finansielle lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,
- 2) have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord,
- 3) på grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring tab eller risiko for tab, eller
- 4) have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Ved vurderingen af om et medlem af bestyrelsen eller direktøren opfylder kravene i stk. 2, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 4. Medlemmer af bestyrelsen eller direktøren meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 både i forbindelse med deres tiltræden, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

§ 12

I lov om en garantifond for indskydere og investorer, jf. lovbekendtgørelse nr. 794 af 20. august 2009, som ændret ved § 1, nr. 8-10, i lov nr. 338 af 1. maj 2009, foretages følgende ændring:

1. § 9, *stk. 3*, affattes således:

»*Stk. 3.* Fonden dækker fuldt ud indskud af købesum for fast ejendom, der indtil 9 måneder fra indsættelsen er deponeret i henhold til forudgående købsaftale, og indskud af provenu af lån med pant i fast ejendom finansieret ved realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer indtil 9 måneder fra indsættelsen af beløbet, ved nybyggeri dog indtil 2 år. Fondens dækning sker dog med fradrag af forpligtelser, der har relation til lånesagen eller ejendomshandelen, og eventuelle forpligtelser, der ikke er modregnet over for det pågældende institut i henhold til stk. 1. Det er en forudsætning, at den faste ejendom har været anvendt hovedsageligt ikke-erhvervsmæssigt eller er bestemt til hovedsageligt ikke-erhvervsmæssig anvendelse af køberen eller sælgeren af ejendommen henholdsvis den, der har optaget lånet med pant i fast ejendom finansieret ved realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer.«

§ 13

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2010, jf. dog stk. 2-5.

Stk. 2. Ændringerne i § 1, nr. 4, 14, 14, 39, 44-47 og 60, § 4, nr. 1, 2 og 4-9, og § 8, træder i kraft den 1. juni 2010.

Stk. 3. § 1, nr. 56, træder i kraft den 1. januar 2011.

Stk. 4. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 3, nr. 2 og 3.

Stk. 5. I perioden fra den 1. juli 2010 til den 31. december 2010 gælder det i stedet for grænsen i lov om finansiel virksomhed § 145, stk. 2, jf. denne lovs § 1, nr. 40, at summen af de engagementer, der efter fradrag for særlig sikre krav udgør 10 pct. eller mere af basiskapitalen, ikke samlet må overstige 800 pct. af basiskapitalen.

§ 14

Stk. 1. §§ 1, 3-5, 8-12, gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 4 og 5.

Stk. 2. §§ 2, 6 og 7 gælder ikke for Færøerne, jf. dog stk. 5.

Stk. 3. §§ 6 og 7 gælder ikke for Grønland, jf. dog stk. 4

Stk. 4. §§ 1, 3-8, 11 og 12 kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 5. §§ 1, 3-5, 8 og 12 kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning
2. Indhold
 - 2.1. Finanstilsynets tilsynsvirksomhed
 - 2.2. Justering af påbud om nødvendige foranstaltninger
 - 2.3. Krav til finansielle virksomheders styring og indretning
 - 2.4. Præcisering af reglerne om egnethed og hæderlighed
 - 2.5. Administrators beføjelser i et administrationsbo for særligt dækkede obligationer
 - 2.6. Kurators beføjelser, når et realkreditinstitut er i betalingsstandsning eller under konkursbehandling
 - 2.7. Reglerne for likviditet
 - 2.8. Ændring af reglerne for store engagementer
 - 2.9. Hybrid kernekapital
 - 2.10. Videreførelse af overgangsordning om kapitalkrav for virksomheder, det benytter interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster
 - 2.11. Ændring af lov om betalingstjenester
 - 2.12. Ændringer i hvidvaskloven
 - 2.13. Professionelle foreningers finansielle rapporter
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
5. Miljømæssige konsekvenser
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Forholdet til EU-retten
8. Høring
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Finansielle virksomheder spiller en vigtig rolle for stabiliteten i et moderne samfund. Det er af stor samfundsmæssig betydning, at disse virksomheder ledes og drives på en forsvarlig måde. Et moderne samfund kan kun fungere tilfredsstillende, hvis det har en stabil finansiell sektor, og det forudsætter, at virksomhederne i sektoren bliver ledet på en kompetent og hensigtsmæssig måde. Samtidig kan tilliden til hele den finansielle sektor vakle, hvis blot der konstateres ledelsessvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed. Ligeledes kan den enkelte finansielle virksomhed kun eksistere, hvis det omgivende samfund, dvs. virksomhedens kunder, andre finansielle virksomheder og øvrige samarbejdspartnere, har tillid til virksomheden. Samtidig har de sammenbrud i pengeinstitutter, der er opstået i kølvandet på den finansielle krise, vist, at hvis et pengeinstitut drives på en så uforsvarlig måde, at det ikke kan fortsætte som en selvstændig virksomhed, fører det til samfundsmæssige tab i milliardklassen. Tab som enten skal bæres af samfundet eller af den finansielle sektor.

Det foreslås indledningsvis, at Finanstilsynet fremover skal tilrettelægge sin sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet samt tilliden til de finansielle virksomheder og markeder.

Med forslaget skal Finanstilsynet ikke alene se på, om den finansielle virksomhed overholder den finansielle lovgivning. Finanstilsynet skal også i højere grad foretage en vurdering af holdbarheden af den enkelte finansielle virksomheds forretningsmodel. At en forretningsmodel er holdbar betyder, at forretningsmodellen medvirker til virksomhedens levedygtighed og at gældende lovgivning overholdes. Der er tale om virksom-

hedens faktiske forretningsmodel, hvilket ikke nødvendigvis svarer til den forretningsmodel, der er beskrevet i virksomhedens strategidokumenter eller lignende. Det foreslås endvidere præciseret, at det risikobaserede tilsyn skal tilrettelægges ud fra et væsentlighedshensyn. Fokus skal således i mindre grad være på enkelte detaljer, hvor skadevirkningen ved en overtrædelse er mindre, og i højere grad på, om den finansielle virksomhed drives efter en fornuftig forretningsmodel, der ikke modvirker den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder.

Der foreslås med lovforslaget desuden en justering af bestemmelsen om, at Finanstilsynet under nogle nærmere omstændigheder kan påbyde en finansiell virksomhed at foretage de nødvendige foranstaltninger for at rette op på virksomhedens situation. Herved får Finanstilsynet mulighed for på et tidligere tidspunkt at give et sådant påbud, hvis der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomheden vil miste sin tilladelse. Det foreslås samtidig præciseret, at både indre og ydre forhold kan begrunde en sådan risiko.

Erfaringerne fra den finansielle krise har dertil vist, at der er behov for at øge opmærksomheden både på de krav, som lovgivningen stiller til ledelsen og driften af de finansielle virksomheder, samt på de krav, som stilles til de enkelte medlemmer af bestyrelserne og direktionen.

De krav, der stilles til styring og drift af finansielle virksomheder er i dag fastsat i en række bestemmelser i bl.a. lov om finansiell virksomhed, særligt §§ 70 og 71. Praksis for anvendelsen af disse bestemmelser er bl.a. afspejlet i de vejledninger, som Finanstilsynet har udstedt med hjemmel i § 71. Samtidig offentliggør Finanstilsynet jævnligt principielle afgørelser på området.

Det foreslås, at der foretages ændringer, der skal øge opmærksomheden på kravene til styringen og indretningen af de finansielle virksomheder m.v.

Der findes tilsvarende bestemmelser i lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. og i lov om tilsyn med firmapensionskasser. For at opretholde ensartetheden mellem de forskellige regelsæt i den finansielle lovgivning, foretages der tilsvarende ændringer i de to love med de tilpasninger, som de pågældende virksomheders særlige forhold nødvendiggør.

Herudover findes der lignende krav i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond. For ligeledes her at bevare ensartetheden til den øvrige finansielle lovgivning foreslås det at foretage tilsvarende ændringer i disse to love. Bestemmelserne foreslås dog tilpasset de særlige forhold, som gælder for Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtdsfond, der er oprettet ved lov og f.eks. kun på visse områder er under tilsyn af Finanstilsynet. Det er ikke hensigten med forslaget at ændre fordelingen af tilsynskompetence mellem Beskæftigelsesministeriet og Finanstilsynet.

For så vidt angår kravene til de enkelte personer, som står i spidsen for finansielle virksomheder er det vigtigt, at de har en høj standard – både når det gælder personernes ledelsesmæssige kompetencer og når det gælder deres personlige adfærd, herunder især deres personlige økonomiske forhold. Derfor opstiller den finansielle lovgivning krav om, at medlemmer af direktionen og bestyrelsen i finansielle virksomheder m.v. skal opfylde særlige krav om egnethed og hæderlighed også kaldet »fit & proper«.

Det foreslås, at der foretages en præcisering af reglerne om egnethed og hæderlighed, som medlemmer af direktionen og bestyrelsen i finansielle virksomheder skal leve op til.

Ændringerne foreslås foretaget i lov om finansiell virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om forsikringsformidling, lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond, lov om Arbejdsskadesikring samt lov om betalingstjenester.

Lovforslaget indeholder desuden bestemmelser om beføjelser for administrator i et administrationsbo, som er nedsat til at administrere et pengeinstituts register for særligt dækkede obligationer (SDO), f.eks. i tilfælde af pengeinstituttets konkurs. I sommeren 2007 indførtes der adgang for pengeinstitutter til på nærmere betingelser at udstede særligt dækkede obligationer. Regelsættet herom blev indsat i lov om finansiell virksomhed. Det blev heri fastsat, at Finanstilsynet i tilfælde af, at pengeinstituttet tages under konkursbehandling, eller instituttets tilladelse til at drive virksomhed inddrages, skal sørge for, at pengeinstituttets tilbagebetaling til indehaverne af særligt dækkede obligationer tages under administration, og at der udpeges en administrator.

Det oprindelige regelsæt indeholder imidlertid ikke detaljerede bestemmelser om administrators beføjelser. Lovforslaget indeholder derfor bestemmelser, der nærmere regulerer administrators beføjelser.

Med lovforslaget foretages der som for pengeinstitutter, der udsteder særligt dækkede obligationer, en præcisering af den tilsynsførende og kurators beføjelser i tilfælde af, at et realkreditinstitut anmelder betalingsstandsning eller tages under konkursbehandling. Denne præcisering er hensigtsmæssig, fordi der siden reglernes udformning er sket en ikke ubetydelig ændring i realkreditinstitutternes produkttyper, hvor særligt rentetilpasningslån har medført, at der er behov for tilpasning af reglerne, da de adskiller sig fra traditionelle realkreditlån, som har samme obligation bag lånet hele lånets løbetid.

Uroen på de finansielle markeder har desuden vist, at øget likviditetsstyring i institutterne er påkrævet. Med baggrund i uroen på de finansielle markeder bad EU-Kommissionen de europæiske banktilsynsmyndigheder komme med anbefalinger på likviditetsområdet. Dette arbejde er mundet ud i en række ændringer til kreditinstitutdirektivet og kapitalkravsdirektivet, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/111/EF af 16. september 2009 om ændring af direktiv 2006/48/EF, 2006/49/EF og 2007/64/EF for så vidt angår banker tilsluttet centralorganer, visse komponenter i egenkapitalen, store engagementer, tilsynsordninger og krisestyring (CRD II), (EU-Tidende 2009 nr. L 302, s. 97). Med lovforslaget gennemføres dele af CRD II, herunder reglerne om likviditet, store engagementer og hybrid kernekapital.

Da kreditinstitutter i det indre marked konkurrerer direkte med hinanden, er det internationalt fundet nødvendigt, at de vigtigste bestemmelser om store engagementer skal harmoniseres. Den nuværende regulering på området stammer tilbage fra 1992 og har også rod i internationale forpligtelser. Det er dog fra EU's side fundet nødvendigt at harmonisere reglerne om store engagementer i yderligere grad.

Hybride kapitalelementer spiller en vigtig rolle i kreditinstitutters løbende kapitalforvaltning. Instrumenterne tillader kreditinstitutterne at opnå en diversificeret kapitalstruktur og få adgang til en lang række finansielle investorer. Det er derfor fra EU's side fundet vigtigt at fastlægge ensartede kriterier for, hvornår disse kapitalinstrumenter anerkendes.

Herudover foreslås videreført en overgangsordning fra 2006, hvorefter virksomheder, der anvende interne metoder til opgørelse af de risikovægtede poster for kreditrisiko eller interne metoder for opgørelse af de risikovægtede poster for operationel risiko, metoder i 2007, 2008 og 2009 skal have en basiskapital, der udgør henholdsvis 95 pct., 90 pct. og 80 pct. af solvenskravet på 8 pct. af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006. Der er internationalt opnået enighed om, at overgangsordningen skal videreføres indtil udgangen af 2011, med baggrund i den nuværende finansielle situation.

Lovforslaget indeholder herudover ændringer i lov om betalingstjenester, der skal muliggøre håndhævelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EU-Tidende 2009 nr. L 266, s. 11). Forordningen har direkte virkning i Danmark, men indeholder bestemmelser om, at medlemsstaterne skal udpege kompetente myndigheder, der skal føre tilsyn med overholdelsen af forordningen, og skal fastsætte regler om klageadgang samt om sanktioner for overtrædelse af forordningen.

Endvidere indebærer lovforslaget, at filialer af institutter for kollektiv investering også bliver omfattet af hvidvaskloven, og at den gældende overgangsordning for valutavekslere og udbydere af tjenesteydelser vedrørende hæderlighedskrav, der blev indført i 2006, ophæves. Ændringerne foreslås for at skabe mere klarhed i loven og for at bringe loven i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2005/60/EF om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme.

Endelig har erfaringen vist, at der er behov for, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om professionelle foreningers finansielle rapporter. Reglerne om investeringsforeningers m.fl. finansielle rapporter er fastsat i bekendtgørelse nr. 723 af 7. juli 2005 om finansielle rapporter for investeringsforeninger og specialforeninger m.v. Med forslaget vil der blive indsat hjemmel til, at der kan fastsættes tilsvarende regler for professionelle foreninger. Disse foreninger opfylder i vidt omfang allerede reglerne, der vil blive fastsat.

Et bredt flertal tilkendegav i betænkningen til L120 (folketingsåret 2008-2009), at videregivelsesreglerne i lov om finansiel virksomhed bør ændres, så pensionskunder, der har en arbejdsmarkedspension, som indeholder en kapital- eller ratepension oprettet i et pengeinstitut, der er koncernforbundet med det forsikringsadministrationsfællesskab, hvori deres pensionsordning administreres, kan få rådgivning ét sted om hele ordningen. Det foreslås derfor at ændre videregivelsesreglen, så der kan videregives oplysninger uden samtykke til brug for rådgivning om en pensionsordning fra et pengeinstitut til et forsikringsadministrationsfællesskab i samme koncern.

Lovforslaget indeholder endvidere mindre ændringer af redaktionel karakter.

2. Indhold

2.1. Finanstilsynets tilsynsvirksomhed

2.1.1. Gældende ret

Finanstilsynets tilsynsvirksomhed tilrettelægges i dag således, at der føres et risikobaseret tilsyn. Den tilsynsmæssige indsats er herefter størst, der hvor de potentielle risici og skadevirkninger er størst. Finanstilsynet tilrettelægger selv sin tilsynsvirksomhed.

Finanstilsynet varetager hovedsagelig to typer af opgaver – tilsynsvirksomhed og reguleringsvirksomhed i bred forstand. Tilsynsvirksomheden er det løbende tilsyn med de finansielle virksomheder, værdipapirmarkedet m.v. Dette tilsyn baserer sig på udstedelse af tilladelser m.v., løbende indberetninger og inspektioner på stedet. Fortolkning af lovgivningen er også en del af tilsynsvirksomheden. Reguleringsvirksomheden er i bred forstand lovarbejde og de andre arbejdsopgaver, der følger af at være en styrelse under Økonomi- og Erhvervsministeriet, herunder betjening af minister og Folketing.

Tilsynsvirksomheden varetages i dag af Finanstilsynet med de to råd – Det Finansielle Virksomhedsråd og Fondsrådet – som overordnede instanser for så vidt angår den konkrete tilsynsvirksomhed. Rådene afgør således alle konkrete sager, som anses for at være principielle eller af vidtgående betydning.

Krisehåndtering er en opgave, som ligger uden for den sædvanlige tilsynsvirksomhed, og hvor Finanstilsynet er behjælpelig med at finde en løsning på en krise i en nødlidende finansiel virksomhed. Finanstilsynet indhenter i disse tilfælde et forudgående mandat fra ministeren.

Overordnet er kompetencefordelingen mellem de to råd fastlagt således, at Fondsrådet skal virke for et vel-fungerende værdipapirmarked og derfor beskæftiger sig med udstedelse af og handel med værdipapirer samt med kontrol af regnskaber. Det Finansielle Virksomhedsråd har den øvrige del af den finansielle lovgivning som sit område.

2.1.2. Baggrunden for forslaget

Formålet med lovforslaget at sikre, at der er klarhed over, hvilke hensyn der skal danne grundlag for prioriteringen af indsatsen inden for tilsynsvirksomheden. Det er væsentligt, at disse hensyn ligger fast, således at der er bedre mulighed for at have begrundede forventninger til, hvilken indsats Finanstilsynet kan yde i konkrete situationer.

Samtidig har den finansielle krise vist, at et enkelt instituts problemer kan have indflydelse på hele sektoren. Det er derfor også relevant at sikre, at Finanstilsynet i højere grad end i dag og på et tidligere tidspunkt vurderer og gør opmærksom på eventuelle risici ved en valgt forretningsmodel.

2.1.3. Forslagets indhold

Det foreslås i lovforslaget, at justere Finanstilsynets tilrettelæggelse af tilsynsvirksomhed. Tilsynsvirksomheden tilrettelægges i dag således, at der føres et risikobaseret tilsyn. Den tilsynsmæssige indsats er herefter størst, der hvor de potentielle risici og skadevirkninger er størst. Dette vil også fortsat være tilfældet.

Lovforslaget lægger op til, at Finanstilsynet fremover også skal tilrettelægge sin sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder. Dermed vil tilsynsvirksomheden også være baseret på, hvor stor den samfundsmæssige skade af en given overtrædelse af den finansielle lovgivning er. Den finansielle krise har tydeligt vist, at et enkelt instituts problemer kan have indflydelse på hele sektoren. Det er derfor fundet relevant, at dette udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen. Finanstilsynet påser fortsat alle områder af den finansielle lovgivning, men Finanstilsynet kan prioritere færre ressourcer til de områder, hvor de potentielle risici eller skadevirkninger for samfundet er relativt lave. Derfor foreslås det endvidere, at det udtrykkeligt fremgår, at det risikobaserede tilsyn skal tilrettelægges ud fra et væsentlighedshensyn under hensyntagen til den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder.

Det foreslås herudover, at det udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen, at der også foretages en vurdering af holdbarheden af den enkelte finansielle virksomheds forretningsmodel. En uholdbar forretningsmodel vil oftest medføre betydelig risiko for at virksomheden mister sin tilladelse på et senere tidspunkt. Med den foreslåede ændring skal Finanstilsynet i højere grad end i dag og på et tidligere tidspunkt vurdere og gøre opmærksom på eventuelle risici ved den valgte forretningsmodel. Ændringen skal også ses i lyset af de i dette lovforslag foreslåede ændringer om styring og indretning af virksomhederne, der netop skal øge fokus på reglerne herom.

Lovforslaget berører ikke Finanstilsynets reguleringsvirksomhed eller krisehåndtering uden for den sædvanlige tilsynsvirksomhed.

2.2. Justering af påbud om nødvendige foranstaltninger

2.2.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder en regel om, at Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed inden for en af tilsynet fastsat frist at foretage de nødvendige foranstaltninger, bl.a. hvis der er en betydelig risiko for, at virksomhedens økonomiske stilling udvikler sig således, at instituttet vil miste sin tilladelse. Bestemmelsen giver mulighed for at påbyde en finansiel virksomhed at bringe sine forhold i orden på et tidspunkt, hvor virksomheden fortsat opfylder den finansielle lovgivnings krav, f.eks. til kapitalforhold.

2.2.2. Baggrunden for forslaget

Formålet med ændringen er at give Finanstilsynet mulighed for på et tidligere tidspunkt at reagere over for en finansiel virksomhed, der er i en situation, hvor den fortsat overholder gældende lovgivning – herunder kapitalkrav m.v. – men hvor der på grund af virksomhedens indre forhold alene eller i samspil med ydre forhold, eksempelvis udviklingen i bestemte sektorer, er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomheden på kortere eller længere sigt vil miste sin tilladelse til at drive virksomhed.

2.2.3. Forslagets indhold

Bestemmelsen om, at Finanstilsynet under nærmere omstændigheder kan påbyde en finansiel virksomhed at foretage de nødvendige foranstaltninger for at rette op på virksomhedens situation, foreslås justeret, således at Finanstilsynet på et tidligere tidspunkt har mulighed for at påbyde virksomheden at foretage de nødvendige foranstaltninger, hvis der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomheden vil miste sin tilladelse til at drive virksomhed. Virksomhedens indre og ydre forhold skal indgå i Finanstilsynets vurdering, og kan hver for sig eller samlet begrunde en sådan risiko.

Bestemmelsen vil kunne anvendes, når Finanstilsynet vurderer, at der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomhedens økonomiske stilling vil blive således forringet, at virksomheden på kortere eller længere sigt vil miste sin tilladelse til at drive virksomhed. Dette kan for eksempel være tilfældet, når et institut har en høj udlånsvækst eller en høj eksponering i ejendomssektoren, og hvor det baseret på Finanstilsynets erfaring kan medføre betydelige tab for instituttet også selvom der aktuelt ikke er tegn på problemer.

2.3. Krav til finansielle virksomheders styring og indretning

2.3.1. Gældende ret

Af den gældende lov om finansiell virksomhed fremgår, at bestyrelsen for en finansiell virksomhed ved en forretningsorden skal træffe nærmere bestemmelser om udførelsen af sit hverv. Bestyrelsen for en finansiell virksomhed har mange forpligtelser som følge af finansielle virksomheders særlige karakter. Det er derfor nødvendigt at supplere selskabslovens krav til forretningsordenens indhold med krav, som følger af finansielle virksomheders særlige karakter.

Af den gældende lovs § 70 fremgår det, at bestyrelsen for en finansiell virksomhed skal udfærdige skriftlige retningslinjer for den finansielle virksomheds væsentligste aktivitetsområder, hvori arbejdsdelingen mellem bestyrelse og direktion fastlægges. Dette indebærer bl.a., at bestyrelsen skal give direktionen beføjelser til at disponere inden for kontrollerbare rammer for de enkelte typer af risici, der opstår som et led i virksomhedens aktiviteter. Praksis i henhold til denne bestemmelse indebærer reelt også, at bestyrelsen i en finansiell virksomhed skal fastlægge den finansielle virksomheds risikoprofil. I en årrække er risikoprofilen i de fleste finansielle virksomheder blevet fastlagt direkte i retningslinjerne.

Derudover er der i bilag 1 i bekendtgørelse om kapitaldækning, der bl.a. gælder for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, krav om, at bestyrelsen i forbindelse med fastlæggelsen af det individuelle solvensbehov ud fra en helhedsvurdering forholder sig til den finansielle virksomheds risici såsom forsikringsrisiko, kreditrisiko og markedsrisiko. Efter Finanstilsynets praksis indebærer disse krav tilsammen, at bestyrelsen skal fastlægge politikker for de enkelte risikotyper. Politikkerne skal sammen med risikoprofilen efterfølgende danne grundlag for bestyrelsens retningslinjer til direktionen.

Finanstilsynet har i § 71 en hjemmel til at udstede vejledninger om, hvordan bestemmelsens krav skal forstås. Vejledningerne afspejler Finanstilsynets praksis vedrørende rammerne for en forsvarlig styring af en finansiell virksomhed.

Der er en vejledning for hver type af finansiell virksomhed samt en særlig vejledning vedrørende it-sikkerhed, som er fælles for alle finansielle virksomheder. Fælles for vejledningerne er, at de alle omhandler krav til ledelsen og indretningen af en finansiell virksomhed. Kravene omfatter de nærmere krav til en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskelig og konsekvent ansvarsfordeling, en god administrativ og regnskabsmæssig praksis, skriftlige forretningsgange på alle de væsentlige aktivitetsområder, effektive procedurer til at styre de risici, virksomheden er eller kan blive udsat for, de ressourcer, der er nødvendige for virksomheden, funktionsadskillelse mht. at styre interessekonflikter, interne kontrolprocedurer og betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Finanstilsynets praksis for kravene til såvel ledelsen som styringen af finansielle virksomheder har løbende udviklet sig i takt med udviklingen i den finansielle sektor og de internationale standarder for ledelse og drift af finansielle virksomheder. Der tænkes her især på standarder, der er vedtaget af de internationale samarbejdsorganisationer for finansielle tilsyn. Dette omfatter de europæiske organisationer, Det Europæiske Banktilsynsudvalg (CEBS) på kreditinstitutområdet, Det Europæiske Tilsynsudvalg for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (CEIOPS) på forsikringsområdet og Det Europæiske Værdipapirtilsynsudvalg (CESR) på værdipapirområdet, samt de globale organisationer Baselkomiteen på bankområdet, Den Internationale Forsikringstilsynsorganisation (IAIS) på forsikringsområdet og den globale samarbejdsorganisation for børstilsyn (IOSCO) på værdipapirområdet. Bortset fra Baselkomiteen er Finanstilsynet medlem af alle organisationerne.

2.3.2. Overvejelser om reglerne

Der har vist sig behov for at øge opmærksomheden på de krav, lovgivningen stiller til ledelsen af de finansielle virksomheder samt at skærpe disse krav. Dette behov er blevet tydeligere under den finansielle krise. Det er således af stor vigtighed for stabiliteten på de finansielle markeder, at finansielle virksomheder drives betryggende.

2.3.3. Forslagets indhold

Den nye § 70 indeholder de overordnede krav til bestyrelsens arbejde. Bestyrelsen skal i henhold hertil træffe overordnede beslutninger vedrørende bl.a. de forretningsmæssige aktiviteter og de risici, som virksomheden må påtage sig. Bestyrelsen skal i forlængelse heraf løbende revurdere disse beslutninger.

For at kunne fastsætte mere specifikke krav og for løbende at kunne tilpasse bestemmelsens indhold til de krav, som omverdenen stiller til ledelserne i den finansielle sektor, foreslås det, at Finanstilsynet får hjemmel til at kunne udstede bekendtgørelse om de nævnte forhold. Lov om finansiel virksomhed indeholder i § 71 en bestemmelse, der fastlægger de overordnede krav til forsvarlig styring af en finansiel virksomhed. Bestemmelsen i § 71 er en gennemførelse af EU-direktiver.

Lov om finansiel virksomhed § 71 stiller krav på alle organisatoriske niveauer vedrørende en række forhold, mens § 70 omhandler nogle af disse krav på bestyrelsesniveau. Denne sammenhæng mellem de to bestemmelser betyder, at vejledningerne udstedt med hjemmel i § 71 (se ovenfor pkt. 2.3.1. »Gældende ret«) i dag indeholder bestemmelser, der er omfattet af såvel lovens § 70 som § 71.

Det er fundet hensigtsmæssigt, at praksis om krav til ledelsen og virksomheden fastsættes i en bekendtgørelse, der er retligt bindende for de virksomheder, der er omfattet. I lyset af erfaringerne fra uroen på de finansielle markeder og de øgede krav til god selskabsledelse vil Finanstilsynet tage stilling til, om de krav, der i dag er medtaget i vejledningerne, skal skærpes eller suppleres i forbindelse med overgangen fra vejledninger til bekendtgørelse. Eksempelvis vil der blive fastsat regler for pengeinstitutters belåning af pantebreve. De nye regler vil gøre det lettere for Finanstilsynet at gribe ind over for en lemfældig kreditpolitik, og dermed medvirke til at forhindre pantebrevskarruseller i at opstå.

Bekendtgørelsen vil efterfølgende blive ændret i takt med udviklingen og ændringer i de internationale standarder på området. Såvel udstedelsen som den løbende tilpasning af bekendtgørelsen vil ske efter drøftelser med den finansielle sektors organisationer.

Den foreslåede ændring af § 65 indebærer, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere krav til indholdet af bestyrelsens forretningsorden. Kravene vil afspejle Finanstilsynets praksis for kravene til forretningsordenen, og i øvrigt være i overensstemmelse med hensynene bag den tilsvarende bestemmelse i selskabsloven.

Med de foreslåede ændringer af lov om finansiel virksomhed §§ 65, 70 og 71 vil der såvel i lov som i bekendtgørelse være en klarere adskillelse mellem reglerne for ledelsen af en finansiel virksomhed og reglerne for driften heraf.

For at opretholde ensartede regler på det finansielle område foreslås det at foretage tilsvarende ændringer i den øvrige finansielle lovgivning med de nødvendige tilpasninger.

For firmapensionskasser indebærer det, at de får pligt til at udarbejde en forretningsorden. Derimod foreslås der ikke ændret på reglen om at Arbejdsmarkedets Tillægspension skal udarbejde en forretningsorden. Bestemmelsen er fortsat under Beskæftigelsesministeriets ressortområde og administreres af Beskæftigelsesministeriet. Ligeledes ændres der ikke på, at der i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond slet ikke er et krav om at udarbejde forretningsorden.

Det er hensigten med de foreslåede ændringer at fastholde Finanstilsynets tilsyn m.v. uændret til den virksomhed, som udføres i henhold til lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Forslaget giver således ikke Finanstilsynet beføjelser m.v. i forhold til den virksomhed, som Arbejdsmarkedets Tillægspension udfører i henhold til anden lovgivning eller efter aftale, f.eks. administration af opkrævningsordninger eller administration af Lønmodtagernes Garantifond, Arbejdsgivernes Elevrefusion, Arbejdsmarkedets Erhvervsygydomssikring, Feriekonto m.v.

2.4. Præcisering af reglerne om egnethed og hæderlighed

2.4.1. Gældende ret

Den finansielle lovgivning indeholder i dag regler, som stiller krav til egnetheden og hæderligheden for medlemmer af direktion og bestyrelse. Reglerne findes i lov om finansiel virksomhed, værdipapirhandelsloven, lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om forsikringsformidling, lov om investeringsforeninger og

specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), lov om Arbejdsskadesikring (AES) samt lov om betalingstjenester.

Ifølge de gældende regler skal ledelsesmedlemmer have fyldestgørende erfaring til at bestride stillingen eller hvervet. Hertil kommer at ledelsesmedlemmer ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelser af straffeloven eller den finansielle lovgivning, og overtrædelser indebærer risiko for, at stillingen eller hvervet ikke kan varetages på betryggende vis. De må heller ikke have anmeldt betalingsstandsning, indgivet begæring om konkurs eller gældssanering, være i betalingsstandsning eller under konkursbehandling, gældssanering eller tvangsakkord. Endvidere må de ikke have udvist en adfærd, der giver grundlag for at antage at den pågældende ikke kan varetage hvervet eller stillingen på betryggende vis.

I lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger og lovene om ATP, LD og AES må ledelsesmedlemmers økonomiske situation eller andre virksomheder, som den pågældende ejer desuden ikke have påført virksomheden tab eller risiko for tab.

Indgreb i form af påbud til en virksomhed om at afskedige en direktør eller direkte til et bestyrelsesmedlem om at nedlægge sit hverv er underlagt særlige regler for prøvelse. Det følger heraf, at den person, mod hvem påbuddet er rettet, kan forlange sagen indbragt for domstolene. Finanstilsynet er herefter forpligtet til inden 4 uger at indbringe sagen for domstolene. Et ledelsesmedlem har således en let adgang til at få en domstolsprøvelse af, om indgrebet er berettiget og proportionalt.

2.4.2. Baggrund for forslaget

Det er vigtigt, at de personer, som står i spidsen for finansielle virksomheder har en høj standard – både når det gælder deres ledelsesmæssige kompetencer og i forhold til deres personlige adfærd, herunder især deres personlige økonomiske forhold. Samfundet kan ikke have tillid til, at et bestyrelsesmedlem i et pengeinstitut kan overskue instituttets situation, hvis vedkommendes private økonomi ligger i ruiner. Ligesom det kan være vanskeligt at stole på, at en direktør i et livsforsikringsselskab kan forvalte kundernes pensionsopsparing på en betryggende måde, hvis der er rod i ledelsen af virksomheden, og Finanstilsynet gentagne gange må give virksomheden påbud, fordi lovgivningen ikke er overholdt.

Samtidig har de sammenbrud i pengeinstitutter, der er opstået i kølvandet på den finansielle krise, vist, at hvis et pengeinstitut drives på en så uforsvarlig måde, at den ikke kan fortsætte som en selvstændig virksomhed, så fører det til samfundsmæssige tab i milliardklassen. Tab som enten skal bæres af samfundet eller af den finansielle sektor.

Derfor opstiller den finansielle lovgivning krav om, at medlemmer af direktionen og bestyrelsen i finansielle virksomheder m.v. skal opfylde særlige krav om egnethed og hæderlighed – også kaldet »fit & proper«. Dette indebærer, at man som ledelsesmedlem skal have fyldestgørende erfaring til at kunne påtage sig de ledelsesmæssige opgaver, som stillingen eller hvervet kræver, og at man både på det private plan og i ledelsen af virksomheden løbende handler på en måde, som sikrer og bevarer omverdenens tillid til den pågældende virksomhed og den finansielle sektor som helhed.

Bestemmelserne om egnethed og hæderlighed i tilsynslovene skal ses i nær sammenhæng med disse loves tilsynsbestemmelser, som giver Finanstilsynet mulighed for at gribe ind overfor ledelsespersoner i en finansiell virksomhed, som ikke længere lever op til kravene i denne bestemmelse.

Det vil sige, at Finanstilsynet med bestemmelserne har mulighed for at vurdere om en person opfylder kravene til egnethed og hæderlighed og gribe ind med den konsekvens, at vedkommende ikke kan indtræde i ledelsen af en finansiell virksomhed – og at tilsynet med tilsynsbestemmelserne kan få fjernet en person som på grund af sine økonomiske forhold eller dadelværdige opførsel ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Et indgreb kan enten bestå i et påbud til virksomheden om at afsætte en direktør, eller et påbud direkte til et bestyrelsesmedlem om at nedlægge sit hverv. Der gælder dog særlige regler i forhold til Arbejdsmarkedets Tillægspension, Lønmodtagernes Dyrtidsfond og Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring.

Reglerne om ledelsens egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning er en modifikation til det generelle princip om den private ledelsesret. Det er således generelt en privat virksomheds kompetente organer – bestyrelse og generalforsamling – der suverænt beslutter, hvem der skal stå i spidsen for den pågældende virksomhed.

Denne modifikation er som ovenfor anført begrundet i den store samfundsmæssige interesse i at opbygge og bevare en stabil og veldrevet finansiel sektor.

Det er fortsat den finansielle sektors ejerkreds, der primært skal sikre, at virksomheden har en kompetent ledelse, som omverdenen kan have tillid til, og at virksomheden ledes på en forsvarlig måde. Reglerne om egnethed og hæderlighed er og skal til stadighed være subsidiære i forhold til ledelsesretten.

Det er allerede i den nuværende regulering forudsat, at finansielle virksomheder kun udpeger personer til deres ledelse, som har de fornødne kompetencer og som ikke hidtil har udvist en adfærd, som er uforenelig med at stå i spidsen for en finansiel virksomhed. Ligeledes forudsættes det, at det er virksomheden selv, der fjerner et ledelsesmedlem, hvis vedkommende har foretaget sig noget strafbart, har påført virksomheden tab eller risiko for tab, har en dårlig økonomi eller har udvist ledelsessvigt.

Hvis en person, som er vurderet egnet og hæderlig, efterfølgende udviser en adfærd, som er uforenelig med de krav, som er opstillet, skal Finanstilsynet have en reel mulighed for at udøve sine kompetencer og i praksis kunne fjerne ledelsesmedlemmer fra virksomheder, som bliver ledet på en uhensigtsmæssig og risikabel måde.

Den finansielle krise og de sammenbrud i finansielle virksomheder, som er opstået i kølvandet på krisen, har tydeligt vist, at der i offentligheden er et ønske om, at man fra Finanstilsynets side stiller krav til finansielle virksomheders ledelse. Ligesom man fra samfundets side har en klar forventning om, at tilsynet griber ind over for ledelsen i finansielle virksomheder m.v., som ikke efterlever lovgivningens krav, sidder påbud overhørig og i øvrigt driver virksomheden på en måde, som udsætter den for unødvendige risici, og som i værste fald vil kunne føre til, at virksomheden må lukke.

Det er derfor vigtigt, at man i den konkrete vurdering af, om der er grundlag for at påbyde en person at nedlægge sit hverv som bestyrelsesmedlem eller at kræve en direktør afskediget, ikke kun ser på konsekvenserne for den person, som der gribes ind over for, men tillægger hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor betydning. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for en direktør eller bestyrelsesformanden i en finansiel virksomhed, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

2.4.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at bestemmelserne om egnethed og hæderlighed i lov om finansiel virksomhed, værdipapirhandelsloven, lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om forsikringsformidling, lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, lov om Arbejdsskadesikring samt lov om betalingstjenester ændres.

For det første tydeliggøres det, at kravene om egnethed og hæderlighed skal opfyldes, både når man indtræder i stillingen eller hvervet, og under den løbende udøvelse af dette. Der vil altså ske en løbende vurdering af, om kravene til egnethed og hæderlighed er opfyldte.

For det andet foreslås det, at det udtrykkeligt fremgår, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af, om en person er egnet og hæderlig – altså både i forbindelse med indtræden i den finansielle virksomhed og i den efterfølgende løbende vurdering. Ledelsessvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiel virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren. Derfor vil ledelsessvigt i selv små finansielle virksomheder kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således ikke, blot fordi der er tale om en lille virksomhed eller en virksomhed, som alene beskæftiger sig med et begrænset område, udlede, at ledelsessvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til en stilling i den konkrete virksomhed. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseerfaring opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede et mindre, lokalt pengeinstitut, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i en stor, landsdækkende bank. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en finansiel virksomhed til en anden. Tidligere har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Finanstilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

For at sikre en mere aktiv anvendelse af reglerne om egnethed og hæderlighed har Finanstilsynet desuden ændret sine interne tilsynsprocedurer, således at Finanstilsynet nu skal foretage en vurdering af, om en finansiel virksomheds ledelse fortsat lever op til kravene om egnethed og hæderlighed, hvis der i forbindelse med tilsynet med virksomheden er givet alvorlige påbud eller påtaler og/eller, hvis en virksomhed sidder påbud fra Finanstilsynet overhørig.

På baggrund af ovenstående bliver det lettere for Finanstilsynet at gribe ind over for en ledelse i en finansiel virksomhed. Den gældende praksis, hvor personen kun blev vurderet én gang, og hvor egnethed- og hæderlighedsvurderingen er generel og gældende for personens virke i hele den finansielle sektor, er vanskelig at anvende i praksis. Dette skyldes, at domstolene har anlagt en praksis, hvor der stilles meget strenge krav til proportionaliteten mellem den/ de forseelse(r), en person har begået, og den meget indgribende foranstaltning, det er, at erklære en person for uegnet til generelt at besidde en ledelsespost i den finansielle sektor.

Ved at gøre egnethed- og hæderlighedsvurderingen konkret i relation til den enkelte stilling i den enkelte virksomhed sker der såvel en skærpelse som en lempelse af reglerne. Skærpelsen består i, at det bliver lettere for Finanstilsynet at gribe ind over for et ledelsesmedlem, idet indgrebet er vurderet konkret i forhold til den pågældende stilling og dermed ikke er så indgribende for ledelsesmedlemmet, som da vurderingen var generel i relation til hele den finansielle sektor. Dermed kan redskabet anvendes i større omfang. Lempelsen består så i, at det enkelte ledelsesmedlem netop ikke bliver vurderet som uegnet i forhold til hele den finansielle sektor, men i forhold til den pågældende stilling.

2.5. Administrators beføjelser i et administrationsbo for særligt dækkede obligationer

2.5.1. Gældende ret

I lov nr. 577 af 6. juni 2007 indførtes der adgang for pengeinstitutter til under nærmere givne forudsætninger at udstede særligt dækkede obligationer. Regelsættet herom blev indsat forskellige steder i lov om finansiel virksomhed.

Lov om finansiel virksomhed regulerer behandlingen af særligt dækkede obligationer, hvis Finanstilsynet enten inddrager pengeinstitutts tilladelse til at drive virksomhed eller der indledes konkursbehandling. Reglerne gælder tilsvarende, hvis pengeinstitutts tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer inddrages.

De gældende regler fastslår, at Finanstilsynet skal sørge for, at pengeinstitutts tilbagebetaling til indehaverne af særligt dækkede obligationer tages under administration, og at der udpeges en administrator. Finanstilsynet fører tilsyn med administrationsboet.

Administrator har mulighed for at udpege en eller flere medadministratorer med særlig indsigt i forhold, som er relevante for administrationen af boet.

2.5.2. Baggrund for forslaget

De gældende bestemmelser regulerer således håndteringen af de særligt dækkede obligationer og fyldestgørelsen af indehaverne af de særligt dækkede obligationer. Men derimod er der imidlertid ikke fastsat egentlige bestemmelser om administrators beføjelser. Det fremgår alene af bemærkningerne til det oprindelige lovforslag (L199 som fremsat den 27. marts 2007), at »Administrator skal varetage forvaltningen af registret og obligationsejernes mv. rettigheder«.

Det foreslås derfor, at der indføres en række bestemmelser, som nærmere regulerer administrators beføjelser.

Et afgørende hensyn bag de foreslåede regler er, at afslutning af administrationsboet ikke skal afvente udløb af samtlige de særligt dækkede obligationer, der er omfattet af administrationsboet. I modsat fald vil der kunne gå 30 år eller mere før administrationsboet kan afsluttes – og dermed også konkursboet efter pengeinstituttet, hvis det er pengeinstituttets konkurs, der har ført til etableringen af administrationsboet.

Et andet og også afgørende hensyn er, at det er væsentligt, at der ikke sker »brandudsalg« af aktiverne i boet, idet dette vil kunne medføre store tab for indehaverne af de særligt dækkede obligationer, hvilket i yderste konsekvens vil kunne have samfundsmæssig betydning henset til omfanget af de omhandlede obligationer. Historiske erfaringer fra realkreditbranchen viser endvidere, at der vil være meget stor sandsynlighed for, at der over tid vil ske genopretning af boet, hvilket yderligere taler for, at tvangssalg mv. bør undgås så vidt muligt. Fra international side har de store ratingbureauer stort fokus på emnet og er enige om, at »brandudsalg« bør undgås i videst muligt omfang.

2.5.3. Forslagets indhold

Det foreslås således, at administrator skal arbejde på overdragelse af hele registeret til et andet kreditinstitut, der har tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer. Der foreslås endvidere at give administrator en række beføjelser, således at administrator alternativt kan drive administrationsboet som en going concern.

Derudover fastslås det vigtige princip, at pengeinstituttet fortsat hæfter for aktiverne i registret, uagtet dette er taget under administration.

Repræsentanter fra den finansielle sektor har været inddraget i arbejdet med de foreslåede bestemmelser. De internationale ratingbureauer har tillige fokus på området, og de har tilkendegivet, at de anser det for væsentligt, at der kommer klare bestemmelser om administrators beføjelser.

2.6. Kurators beføjelser, når et realkreditinstitut er i betalingsstandsning eller under konkursbehandling

2.6.1. Gældende ret

Kapitel 4 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. indeholder de gældende bestemmelser i de tilfælde, hvor et realkreditinstitut træder i betalingsstandsning eller går konkurs. Den tilsynsførende og kurator i et realkreditinstitut kan i henhold til de nuværende regler indgå en række forskellige aftaler f.eks. optage lån m.v. til at sikre honoreringen af realkreditinstituttets forpligtigelser dvs. betaling af obligationsejerne. Dog er den tilsynsførende (ved betalingsstandsning) og kurator (ved konkurs) i henhold til de nuværende regler begrænset af forbuddet i § 32, stk. 1 og 2, hvorefter det ikke er muligt at stille sikkerhed for lån i de realkreditpantebreve, der tilhører den eller de serier med seriereservefond, for hvilke betaling finder sted.

2.6.2. Baggrund for forslaget

De gældende regler har givet anledning til en række spørgsmål fra branchen samt rejst en række uafklarede problemstillinger. Det er disse uklarheder, som lovforslaget skal medvirke til at afklare.

Repræsentanter fra den finansielle sektor har været inddraget i arbejdet med de foreslåede bestemmelser. Pågældende repræsentanter har i forbindelse hermed lagt stor vægt på, at de internationale ratingbureauer har fokus på området samt anset det for væsentligt, at reglerne på området bliver udbygget og præciseret.

2.6.3. Forslagets indhold

Med lovforslaget foretages der en præcisering af den tilsynsførendes og kurators beføjelser i et realkreditinstitut, der er i betalingsstandsning eller under konkursbehandling. Et afgørende hensyn bag de foreslåede regler er sikre den bedst mulige afvikling af realkreditinstituttet. Dette søges imødekommet ved at præcisere beføjelserne for et realkreditinstitut under betalingsstandsning eller konkursbehandling. Det er ikke nødvendigvis i kreditorernes (obligationsejernes) interesse, at der sker en hurtig afvikling, da værdier herved kan gå tabt. Det er allerede efter gældende ret muligt under konkurs at udstede obligationer til refinansiering.

Det er endvidere et afgørende hensyn, at store værdier vil kunne gå tabt, såfremt et realkreditinstitut kommer i økonomiske vanskeligheder. Det findes derfor hensigtsmæssigt, at tilsynsførende og kurator har adgang til at søge disse værdier sikret, eventuelt ved at afvente en positiv udvikling på ejendomsmarkedet. Det

vil kunne have stor samfundsmæssig betydning, hvis aktiverne i en serie eller grupper af serier med serierveservefond skal afvikles i en negativ konjunktur, da den negative konjunktur typisk vil have en afsmittende effekt på værdien af aktiverne (fast ejendomme), der ligger til sikkerhed for tilgodehavenderne i serierne eller grupper af serier med serierveservefond.

Det foreslås derfor, at der indføres en række bestemmelser, som præciserer det beskikkede tilsyns og kurators beføjelser. Der gives således den tilsynsførende og kurator mulighed for at stille sikkerhed for lån i realkreditpantebreve, hvis det sker i forbindelse med, at der skal foretages en refinansiering af rentetilpasningslån.

Det bemærkes, at lovforslaget ikke har til hensigt at ændre de almindelige gældende principper for et beskikket tilsyn eller kurator, da det som udgangspunkt fortsat skal gælde, at dispositioner, der foretages af tilsynet eller kurator, f.eks. optagelse af gæld eller betaling af gæld, skal ske ud fra alle kreditorenes interesse og som alt overvejende hovedregel ikke forringe kreditorenes mulighed for dividende.

2.7. Ændring af reglerne for likviditet

2.7.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder kvantitative og kvalitative regler om pengeinstitutters likviditet. Det er et krav, at et pengeinstitut skal have en forsvarlig likviditet. Kvantitativt skal likviditeten udgøre mindst 15 pct. af de gældsforpligtelser, som det påhviler pengeinstituttet at betale på anfordring eller med kortere varsel end en måned og mindst 10 pct. af pengeinstituttets samlede gælds- og garantiforpligtelser.

Lovbestemmelsen stammer fra ca. 1930 og har været omtrent enslydende i perioden. Bestemmelsen indebærer, at pengeinstitutterne og Finanstilsynet til stadighed er opmærksomme på det enkelte instituts likviditet.

2.7.2. Baggrund for forslaget

Uroen på de finansielle markeder i de sidste år har vist, at øget likviditetsstyring i institutterne er påkrævet. Udviklingen på de finansielle markeder med begrænset likviditet og med store eventualforpligtelser (f.eks. garantier) gør styring, procedurer og stresstest af likviditeten nødvendig.

På baggrund af uroen på de finansielle markeder bad EU-Kommissionen de europæiske banktilsynsmyndigheder om at komme med anbefalinger på likviditetsområdet.

Dette medførte ændringer af kreditinstitut- og kapitalkravsdirektiverne – CRD II.

2.7.3. Forslagets indhold

Det foreslås at indsætte hjemmel til, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere krav til pengeinstitutters likviditetsstyring, stresstests og beredskabsplaner.

Direktivet stiller endvidere krav om, at Finanstilsynet skal vurdere udviklingen af stresstests og beredskabsplaner. Finanstilsynet skal vurdere kreditinstitutternes styring af likviditetsrisiko og fremme udviklingen af interne modeller. Tilsynet skal endvidere se på kreditinstitutternes rolle i de finansielle markeder og på risikoen for påvirkning af den finansielle stabilitet.

Den foreslåede tilføjelse i § 152 skal sikre, at Finanstilsynet får bemyndigelse til at fastsætte regler angående likviditet i overensstemmelse med bestemmelserne i kreditinstitut- og kapitalkravsdirektiverne.

2.8. Ændring af reglerne for store engagementer

2.8.1. Gældende ret

Efter de gældende regler kan virksomheder have et engagement med en kunde eller en gruppe af kunder, der udgør op til 25 pct. af virksomhedens basiskapital. Engagementer med andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber kan efter de gældende regler nedvægtes med 80 pct. i opgørelsen af, hvor stort engagementet kan være i forhold til 25 pct.-grænsen. Dette bevir-

ker, at virksomhederne reelt kan have engagementer med pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, der udgør op til 125 pct. af basiskapitalen.

De gældende regler sætter en samlet øvre grænse for omfanget af store engagementer, det vil sige engagementer, der overstiger 10 pct. af virksomhedens basiskapital, som en virksomhed kan have. Efter de gældende regler er denne grænse 800 pct. af virksomhedens basiskapital.

2.8.2. Baggrund for forslaget

De gældende regler, hvorefter virksomheder kan have et engagement med et andet kreditinstitut, der overskrider den samlede basiskapital med 25 pct., kan udgøre en trussel for den finansielle stabilitet, navnlig hvis store institutter udnytter muligheden. Der er derfor behov for strammere regler på dette område. På den anden side har den gældende øvre grænse på 800 pct. for summen af store engagementer i praksis vist sig at være uden betydning.

Ændringerne gennemfører dele af det nye CRD II. Begrundelsen for sænkningen af grænsen fra 125 pct. til 25 pct. er, at de gældende regler, hvorefter disse virksomheder kan have et engagement med et andet kreditinstitut på op til 125 pct. af virksomhedens egen basiskapital, kan udgøre en trussel for den finansielle stabilitet. Dette skal ses i lyset af, at et instituts meget store engagement med f.eks. en enkelt kunde, ligeledes indebærer risiko for stort tab. Samtidig kan et tab fra et andet institut være lige så alvorligt som et tab fra ethvert andet engagement, og de bør derfor behandles ens.

2.8.3. Forslagets indhold

Med de foreslåede regler sker der først og fremmest en ændring af, hvordan et engagement skal beregnes, når engagementet er indgået med et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab eller et investeringsforvaltningsselskab.

Ændringen bevirker, at virksomhederne ikke længere vil kunne nedvægte engagementerne med 80 pct. Virksomhederne vil således ikke efter de nye regler have mulighed for at have udlån op til de 125 pct. af basiskapitalen. Da de mindre virksomheder ofte vil være afhængige af få store kreditinstitutter med henblik på at afvikle deres daglige bankforretninger, vil en 25 pct.-grænse navnlig for disse virksomheder kunne opleves som snærende og vanskeliggøre deres virksomhed i forhold til efter de gældende regler. Dette er søgt afhjulpet ved at tillade, at virksomhederne kan have et engagement med pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber på op til 1. mia. kr.

De foreslåede regler erstatter den gældende samlede øvre grænse for omfanget af store engagementer på 800 pct.

2.9. Hybrid kernekapital

2.9.1. Gældende ret

Lovforslaget indebærer en ændring af reglerne for medregning af hybrid kernekapital i kernekapitalen. Kernekapital er som udgangspunkt virksomhedens egenkapital, forstået som den kapital, virksomheden og dens indehavere besidder. Hybrid kernekapital er ansvarlig lånekapital, dvs. et lån der er efterstillet alle andre lån i tilfælde af konkurs. Hybrid kernekapital kan alligevel medregnes i virksomhedens kernekapital, når den opfylder en række krav, herunder evnen til at absorbere tab. Det betyder blandt andet, at lånet skal kunne nedskrives ved meget store tab for virksomheden.

Allerede i forbindelse med kredittpakken og vedtagelsen af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter indførtes bestemmelser om hybrid kernekapital i lov om finansiel virksomhed, der indeholder væsentlige elementer af de nye direktivbestemmelser i CRD II. De gældende danske regler har således allerede taget forskud på gennemførelsen af de nye direktivbestemmelser for så vidt angår øvre grænser for, hvor meget den hybride kernekapital kan udgøre af virksomhedens samlede kernekapital. Afhængigt af, hvor sikker den hybride kernekapital er, kan den hybride kernekapital efter de gældende bestemmelser i overensstemmelse med de nye direktivkrav udgøre henholdsvis 50 pct., 35 pct. og 15 pct. af virksomhedens kernekapital.

2.9.2. Baggrund for forslaget

De gældende danske bestemmelser er ikke fuldt ud i overensstemmelse med de nye direktivbestemmelser om hybrid kernekapital. De væsentligste forskelle mellem de gældende danske regler og de nye direktivbestemmelser er muligheden for at aftale et tidspunkt for gældens forfald, muligheden for udskydelse af rentebetalinger samt afgrænsningen af mulige incitamentter til indfrielse af gælden før tid. Det er vigtigt med fælles internationale regler for hybrid kernekapital, da udstedelse ofte vil rette sig mod internationale investorer. Fælles regler vil øge gennemsigtigheden om virksomhedernes kapitalforhold og dermed lette danske virksomheders mulighed for at rejse kapital på de internationale kapitalmarkeder.

2.9.3. Forslagets indhold

Med lovforslaget vil den hybride kernekapital også kunne medregnes i kernekapitalen, selvom der er fastsat et tidspunkt for gældens forfald. Da kapitalen derved ikke er lige så sikker, kan kapitalen kun medregnes med op til 15 pct. af kernekapitalen. Det er endvidere en betingelse i de foreslåede krav til den hybride kernekapital, at virksomheden kan beslutte, at ikke-betalte renter bortfalder, f.eks. hvis virksomhedens øverste myndighed skønner det nødvendigt for at bevare virksomhedens finansielle sundhed.

Med de foreslåede ændringer om hybrid kernekapital gennemføres de nye direktivbestemmelser på disse områder i de danske regler. Derudover tager lovforslaget sigte på at tilpasse de danske bestemmelser om hybrid kernekapital, således at der bliver mulighed for at tage højde for kommende retningslinjer vedrørende hybrid kernekapital, der forventes at blive udarbejdet af Det Europæiske Banktilsynsudvalg (CEBS).

2.10. Videreførelse af overgangsordning om kapitalkrav for virksomheder, der benytter interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster

2.10.1. Gældende ret

I forbindelse med indførelse af muligheden for at anvende interne metoder til opgørelse af de risikovægtede poster for kreditrisiko eller interne metoder for opgørelse af de risikovægtede poster for operationel risiko, jf. lov nr. 527 af 7. juni 2006, der trådte i kraft den 1. januar 2007, blev der fastsat en overgangsordning, hvorefter virksomheder, der anvende disse interne metoder i 2007, 2008 og 2009 skal have en basiskapital, der udgør henholdsvis 95 pct., 90 pct. og 80 pct. af solvenskravet på 8 pct. af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006.

Denne overgangsordning gennemførte artikel 152, stk. 1-4, i kreditinstitutdirektivet og var begrundet i en usikkerhed med hensyn til effekten af de interne metoder for beregningen af den nødvendige basiskapital til opfyldelse af solvenskravet på 8 pct. af de risikovægtede poster.

2.10.2. Baggrund for forslaget

Den gældende overgangsordning ophører ved udgangen af 2009. Der er imidlertid global enighed i Baselkomiteen, der består af højststående repræsentanter fra banktilsynsmyndigheder og centralbanker i G10 landene samt Luxembourg, Spanien, Sverige og Schweiz, om, at det er uheldigt, hvis kapitalkravene reduceres i den nuværende situation. På europæisk plan arbejdes på et direktiv, der kræver en videreførelse i 2011. Videreførelsen af overgangsordningen i 2010 er lagt i hænderne på de nationale myndigheder. Som følge heraf og som følge af den nuværende usikre situation i den finansielle sektor, foreslås derfor, at også Danmark fornyer overgangsbestemmelsen for en begrænset periode frem til 31. december 2011.

2.10.3. Forslagets indhold

Forslaget indebærer, at virksomheder, der anvender interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster til kreditrisiko og operationel risiko, efter lovens ikrafttræden i 2010 og i 2011 skal have en basiskapital, der mindst udgør 80 pct. af 8 pct. af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006.

Forslaget indebærer en videreførelse af det gældende krav i 2009, og vil således ikke indebære nogen ændring for de berørte virksomheder. I perioden fra 1. januar 2010 og frem til tidspunktet bestemmelsens ikrafttræden vil virksomhederne ikke være omfattet af en overgangsordning. De berørte virksomheder er blevet

gjort opmærksomme på, at overgangsordningen forventes at blive forlænget i overensstemmelse med Basel Komiteens beslutning og den forventede kommende ændring i kreditinstitutdirektivet, og har således mulighed for at tilrettelæge deres kapitalplanlægning derefter efter 1. januar 2009 og frem til lovens vedtagelse.

Forslaget indebærer, at det foreslåede supplerende kapitalkrav vil indgå i definitionen af kapitalkravet, hvilket indebærer at der er behov for en række konsekvensrettelser i andre bestemmelser i lov og finansiel virksomhed.

2.11. Ændring af lov om betalingstjenester

2.11.1. Gældende ret

Der findes i dag ikke i dansk ret regler om tilsyn med Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2560/2001 om grænseoverskridende betalinger i euro.

2.11.2. Baggrunden for forslaget

Med lovforslaget foreslås bestemmelser, der har til formål at sikre håndhævelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Forordningen træder i kraft den 1. november 2009, men bestemmelserne om håndhævelse af forordningen skal være gennemført i national ret senest den 1. juni 2010.

Forordningen gælder for grænseoverskridende betalinger i euro eller i en af de nationale valutaer i de medlemsstater, der har valgt at lade forordningen gælde for deres nationale valuta. Danmark har valgt ikke at lade forordningen gælde for betalinger i danske kroner.

2.11.3. Forslagets indhold

Efter forordningens art. 9 skal medlemsstaterne udpege kompetente myndigheder, som har ansvaret for at sikre, at bestemmelserne i forordningen overholdes. Efter artikel 10 skal brugere af betalingstjenester kunne klage til de kompetente myndigheder og efter artikel 13 skal medlemsstaterne fastlægge bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af forordningen.

Det foreslås, at bestemmelser om håndhævelse og sanktionering af forordningen indsættes i lov om betalingstjenester, og at tilsynet med forordningen henlægges til Finanstilsynet og Konkurrencestyrelsen.

Efter lovforslaget foreslås det, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med artikel 3 vedrørende gebyrer for grænseoverskridende betalinger og tilsvarende indenlandske betalinger, artikel 4 vedrørende foranstaltninger, der kan lette automatiseringen af betalinger ved oplysning om internationalt bankkontonummer (IBAN) og bankidentifikationskode (BIC) og artikel 8 vedrørende sikring af adgang til direkte debiteringstransaktioner.

Konkurrencestyrelsen skal efter forslaget føre tilsyn med artikel 6 og 7 vedrørende interbankgebyrer for direkte debiteringstransaktioner.

Det foreslås endvidere, at de sanktioner, der findes i lov om betalingstjenester skal finde anvendelse på overtrædelser af forordningen.

2.12. Ændringer i hvidvaskloven

2.12.1. Gældende regler

Filialer af udenlandske institutter for kollektiv investering er i den gældende hvidvasklov ikke omfattet.

For valutavekslere og udbydere af tjenesteydelser gælder i hvidvaskloven en overgangsbestemmelse, hvorefter disses ledelse og reelle ejere ikke skal hæderlighedsvurderes.

2.12.2. Baggrund for forslaget

Filialer af institutter for kollektiv investering ønskes omfattet eksplicit af hvidvaskloven. Dette er en direkte følge af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (2005/60/EF).

Ophævelsen af overgangsbestemmelsen er begrundet i ønsket om at skabe klarhed omkring reglerne om hæderlighed og i hensynet til at forhindre misbrug af virksomheden til kriminell aktivitet. Overgangsbestemmelsen blev indsat for at sikre, at det hæderlighedskrav, der blev indført den 1. marts 2006, ikke skulle gælde for de virksomheder, som allerede udøvede disse aktiviteter på ikrafttrædelsestidspunktet, for så vidt angår strafbare forhold, som var begået før dette tidspunkt. Bestemmelsen er imidlertid formuleret så den i nogle situationer kan læses således, at efterfølgende strafbare forhold heller ikke er omfattet, hvilket ikke har været hensigten. Forslaget skal skabe klarhed herom.

2.12.3. Forslagets indhold

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme foreslås nogle enkelte ændringer.

Det foreslås, at filialer af udenlandske institutter for kollektiv investering også bliver omfattet af hvidvaskloven.

Endvidere foreslås det at ophæve overgangsbestemmelsen om, at ledelse og reelle ejere i valutavekslere og udbydere af tjenesteydelser ikke er omfattet af hæderlighedskrav, hvis de udøvede virksomhed før 1. marts 2006.

Endelig foreslås enkelte redaktionelle ændringer.

2.13. Professionelle foreningers finansielle rapporter

2.13.1. Gældende ret

Professionelle foreninger skal aflægge finansielle rapporter efter reglerne om rapportering i lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. Efter gældende ret kan Finanstilsynet dog ikke fastsætte nærmere regler om professionelle foreningers finansielle rapporter.

2.13.2. Baggrunden for forslaget

Muligheden for at oprette professionelle foreninger blev indført i lovgivningen i 2007, og samtidig ophørte muligheden for at oprette nye fåmandsforeninger. Hensigten var, at professionelle foreninger fremover skulle være de lempeligt regulerede foreninger, der henvender sig til professionelle investorer.

Det er hensigten, at der skal gælde de samme regler for professionelle foreningers finansielle rapporter, som der gælder for fåmandsforeningers rapporter, fordi professionelle foreninger træder i stedet for fåmandsforeninger, som ikke kan stiftes mere. Professionelle foreninger lever i vidt omfang allerede op til de regler, der vil blive fastsat.

2.13.3. Forslagets indhold

Lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. foreslås ændret, således at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om professionelle foreningers finansielle rapporter.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner

Forslaget har ikke økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

For forslaget vedrørende store engagementer vurderes det, at der for erhvervslivet kan være visse økonomiske konsekvenser forbundet med de nye regler. Det vurderes således, at de nye regler, for hvor store enga-

gementer virksomhederne kan have med pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, kan bevirke øgede omkostninger for virksomhederne. Dette skyldes, at der er risiko for, at virksomhederne vil få en lavere rente på deres udlån som følge af kravet om spredning. Det vurderes, at ændringerne ikke indebærer væsentlige administrative konsekvenser for erhvervslivet. Der vil dog være omstillingsomkostninger til tilpasning af systemer til opgørelse af store engagementer.

For så vidt angår de foreslåede regler om styring af likviditeten, sker der en detaljering af reglerne herom på bekendtgørelsesniveau. Reglerne i bekendtgørelsen må forventes at medføre administrative konsekvenser for erhvervslivet, da kravene til styring af likviditeten formentlig vil øge administrationen.

For så vidt angår kravene til finansielle virksomheders ledelse og indretning, er de foreslåede ændringer i vidt omfang en kodificering af allerede eksisterende krav og praksis. Forslaget vurderes derfor ikke at have væsentlige økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Med ændringen af hvidvaskloven vil filialer af udenlandske institutter for kollektiv investering blive omfattet af hvidvaskloven, og vil dermed blive pålagt de byrder, der er forbundet hermed. På nuværende tidspunkt findes der dog ikke filialer af udenlandske institutter for kollektiv investering i Danmark.

For så vidt angår professionelle foreningers finansielle rapporter er det hensigten, at der skal gælde de samme regler for professionelle foreningers finansielle rapporter, som der gælder for fåmandsforeningers rapporter, fordi professionelle foreninger træder i stedet for fåmandsforeninger, som ikke kan stiftes mere. Derfor lever de professionelle foreninger i vidt omfang allerede op til de regler, der vil blive fastsat. Forslaget vurderes derfor ikke at have væsentlige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, ligesom det ikke vurderes at have væsentlige administrative konsekvenser af betydning for erhvervslivet.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/111/EF af 16. september 2009 om ændring af direktiv 2006/48/EF, 2006/49/EF og 2007/64/EF for så vidt angår banker tilsluttet centralorganer, visse komponenter i egenkapitalen, store engagementer, tilsynsordninger og krisestyring (CRD II), (EU-Tidende 2009 nr. L 302, s. 97). Lovforslaget fremsættes for at bringe de danske regler i overensstemmelse med de foretagne ændringer i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdning) (kreditinstitutdirektivet), (EU-Tidende 2006 nr. L 177, s. 1), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/49/EF af 14. juni 2006 om kravene til investeringsselskabers og kreditinstitutters kapitalgrundlag (omarbejdning) (kapitalkravsdirektivet), (EU-Tidende 2006 nr. L 177, s. 201) samt Europa-parlamentet og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenestedirektivet), (EU-Tidende 2007 nr. L 319, s. 1).

Lovforslaget indeholder derudover bestemmelser om håndhævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EU-Tidende 2009 nr. L 266, s. 11). Bestemmelserne om håndhævelse skal være gennemført senest den 1. juni 2010, jf. forordningens artikel 13.

Lovforslaget indeholder endvidere en ændring af lov om betalingstjenester, der er en konsekvens af en berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF om betalingstjenester i det indre marked offentliggjort i EU-tidende 2009 L 187, s. 5. Der er alene tale om en ændret henvisning.

Endelig indeholder loven en korrektion af gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2005/60/EF om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (EU-tidende 2005 nr. L 309, s. 15).

8. Høring

Forslaget har forud for fremsættelsen været i høring hos følgende myndigheder og organisationer:

[Indsættes senere]

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Visse økonomiske konsekvenser ved ændring af reglerne om store engagementer. Enkelte omstillingsbyrder, men der vurderes ikke at være væsentlige administrative konsekvenser.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/111/EF af 16. september 2009 om ændring af direktiv 2006/48/EF, 2006/49/EF og 2007/64/EF for så vidt angår banker tilsluttet centralorganer, visse komponenter i egenkapitalen, store engagementer, tilsynsordninger og krisestyring (CRD II), (EU-Tidende 2009 nr. L 302, s. 97). Lovforslaget indeholder derudover bestemmelser om håndhævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EU-Tidende 2009 nr. L 266, s. 11). Lovforslaget indeholder endvidere en ændring af lov om betalingstjenester, der er en konsekvens af en berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF om betalingstjenester i det indre marked offentliggjort i EU-tidende 2009 L 187, s. 5. Endelig indeholder loven en korrektion af gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2005/60/EF om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (EU-note)

Ændringen er en konsekvens af, at der med lovforslaget foreslås gennemført dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/111/EF af 16. september 2009 om ændring af direktiv 2006/48/EF, 2006/49/EF og 2007/64/EF for så vidt angår banker tilsluttet centralorganer, visse komponenter i egenkapitalen, store engagementer, tilsynsordninger og krisestyring (CRD II), (EU-Tidende 2009 nr. L 302, s. 97).

Til nr. 2 (§ 1, stk. 2)

Ændringen er en konsekvens af ændringen af § 64, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, hvor der indsættes et nyt stk. 3.

Til nr. 3 (§ 5, stk. 1, nr. 16)

Med den foreslåede ændring i stk. 1, nr. 16, præciseres det, at engagementsbegrebet også omfatter kapitalandele. Der er ikke tale om nogen materiel ændring, da kapitalandele også medregnes i engagementer efter de gældende regler, uanset at kapitalandele ikke er et mellemværende med kreditrisiko.

Derudover foreslås indført undtagelser med hensyn til engagementsbegrebet for så vidt angår bestemmelserne i lovens § 145 og 148 vedrørende reglerne om engagementsgrænser samt opgørelse og indberetning af store engagementer. De foreslåede undtagelser omfatter mellemværende i forbindelse med afvikling af valutatransaktioner og i forbindelse med køb og salg af værdipapirer, mellemværender i forbindelse med forsinkede betalinger eller andre mellemværender, der kan opstå som følge af kunders aktiviteter, og som ikke har en varighed længere end frem til slutningen på den efterfølgende arbejdsdag, samt intradagmellemværender, dvs. mellemværender, der opstår i løbet af en arbejdsdag, men som er nedbragt ved arbejdsdagens udløb, med andre institutter, herunder korrespondentbanker, i forbindelse med betalingsformidling.

Baggrunden for at undtage mellemværender i forbindelse med disse transaktioner fra reglerne om store engagementer er, at reglerne om store engagementer kan være unødigt byrdefulde og vanskelige at administrere i forhold til sådanne kortfristede mellemværender, og idet risikoen forbundet med store mellemværender i forbindelse med sådanne bankforretninger vurderes at være begrænset på grund af den meget korte løbetid, som disse mellemværender har. Dette skal også ses i sammenhæng med, at den gældende nationale valgmulighed om nedvægtning af mellemværender med kreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, som i dag er gennemført i bekendtgørelsen om store engagementer udstedt i medfør af § 148, bortfalder. Senest ved udgangen af 2010 skal sådanne mellemværender vægtes som andre engagementer. De foreslåede undtagelser gennemfører artikel 1, nr. 19, litra a, i CRD II.

Til nr. 4 (§ 5, stk. 7, nr. 1)

Ændringen er en konsekvens af den foreslåede § 125 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 14, som ikke skal indgå i henvisningen i § 5, stk. 7, nr. 1.

Til nr. 5 (§ 9, stk. 3)

Ændringen berigtiger en henvisningsfejl i § 9, stk. 3, hvor der henvises til § 2, nr. 12, i lov om værdipapirhandel m.v. Henvisningen burde være til § 2, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v.

Fejlen skyldes, at der ikke blev foretaget en konsekvensrettelse af § 9, stk. 3, da § 2 i den tidligere lov om værdipapirhandel m.v. blev nyaffattet ved § 1, nr. 6, i lov nr. 108 af 7. februar 2007.

Til nr. 6 (§ 64)

Bestemmelsen præciserer de eksisterende krav om egnethed og hæderlighed i lov om finansiel virksomhed.

Som hidtil skal medlemmer af en finansiel virksomheds bestyrelse og direktion på tidspunktet for meddelelse af tilladelse til virksomheden eller på tidspunktet for tiltrædelse af en sådan stilling i en eksisterende finansiel virksomhed, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over ledelsespersoner, som ikke længere opfylder kravene.

Bestemmelsen og Finanstilsynets indgrebsbeføjelser bygger på identiske bestemmelser i en række EU-direktiver på det finansielle område.

Det er hensigten, at den nye affattelse af bestemmelsen for det første skal præcisere, at der er tale om krav, som ledelsespersonen løbende skal leve op til, hvilket understøttes af, at det i bestemmelsens stk. 4 (se nedenfor) er præciseret, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i stk. 2 angivne forhold (gengivet umiddelbart nedenfor) både, når vedkommende indtræder i sin stilling eller sit hverv, og herefter løbende.

For det andet bliver det med lovforslaget præciseret, at hensynet til den finansielle sektor skal indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende opfylder egnetheds- og hæderlighedsbetingelserne i stk. 2.

Et medlem af bestyrelsen og direktionen i en finansiel virksomhed skal, jf. *stk. 1*, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles som hidtil ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen, samt hvilken virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå om personen har en relevant uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse indenfor den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en stor og kompleks virksomhed.

Som hidtil kan der ikke stilles et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i finansielle virksomheders forhold. Her vil en særlig indsigt i anden branche eller i lokale forhold, som er relevante for den finansielle virksomhed, kunne være tilstrækkeligt.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til en stilling i den konkrete virksomhed. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede et mindre, lokalt pengeinstitut, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i stor, landsdækkende bank. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en finansiel virksomhed til en anden. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Tilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan en person ikke udpeges som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er udnævnt. Sker dette ikke kan Finanstilsynet i medfør af § 351 påbyde virksomheden at afsætte en direktør eller give et bestyrelsesmedlem et påbud om at nedlægge sit hverv.

I vurderingen af, om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratæde, vil indgå, om det udviste forhold begrundes en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktører efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kom-

mer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor. Det kan eksempelvis være overtrædelser af skattelovgivningen og selskabslovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har accepteret et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Dog kan Finanstilsynet efter § 351, stk. 3 gribe ind og kræve, at vedkommende midlertidigt fjernes fra ledelsen, allerede når der er rejst tiltale for overtrædelse i en straffesag, og indtil sagen er afgjort.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette ligeledes kunne begrunde Finanstilsynets indgriben.

Efter *nr. 2* kan et ledelsesmedlem ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, dersom den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord, eller dette sker, mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Efter *nr. 3* kan Finanstilsynet nægte en person at indtræde i ledelsen af en virksomhed eller gribe ind over for et ledelsesmedlem, dersom den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende ejer, eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab. Det samme gør sig gældende, hvis en person, uden direkte at eje eller deltage den formelle ledelse af en tabsgivende virksomhed, har væsentlig indflydelse på denne. Væsentlig indflydelse kan foreligge i de situationer, hvor en person ikke personligt ejer virksomheden, men har et nært forhold til ejeren og indflydelse på virksomheden qua denne forbindelse, f.eks. hvis det formelt er en ægtefælle, som ejer virksomheden.

Det vil således være problematisk, hvis en person, hvis engagement har påført en finansiell virksomhed tab eller bragt virksomheden i risiko for at lide tab, samtidig deltager i ledelsen af denne virksomhed, idet det antages, at den pågældende ikke vil være i stand til at foretage tilstrækkelig objektive vurderinger. Samtidig må det antages, at bestyrelsen vil være friere stillet ved behandlingen af eksempelvis et engagement, når engagementet ikke vedrører en bestyrelseskollega eller en direktør.

Der skal være tale om engagementer, som vedrører personen selv eller selskaber, som vedkommende har en personlig økonomiske interesse i. Det forhold, at eksempelvis et bestyrelsesmedlem også har en bestyrelsespost i en anden virksomhed, som den finansielle virksomhed har et forretningsmæssigt mellemværende med, og som har medført tab for den finansielle virksomhed, er som udgangspunkt i sig selv ikke nok til, at vedkommende vurderes ikke at være egnet og hæderlig.

Bestemmelsen tænkes anvendt i situationer, hvor et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og herved påfører den finansielle virksomhed tab eller udsætter virksomheden for en tabsrisiko. Der anlægges i disse tilfælde en konkret vurdering af årsagen til, at engagementet blev nødlidende

I *nr. 4* foreslås det, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, dersom den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af den finansielle virksomhed. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, fx. advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke

virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Anvendelsen af bestemmelsen forudsætter, at Finanstilsynet har en viden om, at den pågældende enten i sin tidligere virksomhed har opført sig på en sådan måde, at der er risiko for, at hvervet eller stillingen som bestyrelsesmedlem eller direktør ikke vil blive varetaget på betryggende vis, eller at ledelsen af den finansielle virksomhed nu foregår på en måde, som ikke er betryggende.

Der tænkes eksempelvis på situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af en finansiell virksomhed sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for virksomheden. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis virksomhedens ledelse ikke har sikret en ordentlig kreditstyring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet den finansielle virksomhed, eller der er risiko for, at dette vil ske.

De virksomheder, som er kollapse under den nuværende finansielle krise, har alle været karakteriseret ved, at virksomhederne havde anlagt en meget ekspansiv og risikopræget strategi, og at ledelsen ikke havde sikret sig, at der var effektive og tilstrækkelige kontrolprocedurer til at styre virksomhedens risici.

Det er hensigten med den nye affattelse af stk. 2, nr. 4, at sikre, at Finanstilsynet, hvis det i forbindelse med dets inspektioner bliver bekendt med, at en virksomhed drives på en risikopræget og ledelsesmæssig mangelfuld måde, skal tage stilling til, om medlemmerne i virksomhedens ledelse lever op til kravet i bestemmelsen. Det er ligeledes hensigten, at der fremover er mulighed for at tillægge hensynet til tilliden til den finansielle sektor og dermed hensynet til at bevare den finansielle stabilitet, større betydning, når det skal vurderes om et indgreb overfor et siddende ledelsesmedlem er proportionalt i forhold til de forsømmelser, vedkommende har udvist, jf. det foreslåede stk. 3.

Som noget nyt præciseres det i *stk. 3*, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af, om et ledelsesmedlem opfylder kravene i stk. 2. Med det nye stk. 3 præciseres det, at i den konkrete vurdering af, om det bør påbydes en person at nedlægge sit hverv som bestyrelsesmedlem, eller kræve en direktør afskediget, skal hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor tillægges betydning. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for f.eks. en direktør i et pengeinstitut eller bestyrelsesformanden i et forsikringssselskab, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

Det har hidtil været således, at man har benyttet den samme proportionalitetsvurdering i forbindelse med indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning, som den, der benyttes efter straffelovens § 78, stk. 2, om personer som udøver virksomhed, hvortil der kræves en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Benyttes denne vurdering, indebærer det imidlertid, at det i praksis er stort set umuligt at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som har vist sig uegnede til at stå i spidsen for en finansiell virksomhed, men som ikke kan fjernes med henvisning til de mere objektivt konstaterbare kriterier i § 64, stk. 1, nr. 1 og 2. Tilsidesættelse af de mere skønsprægede krav i § 64, stk. 1, nr. 3 og 4, vil som oftest ikke være proportionale efter den nuværende proportionalitetsvurdering i henhold til straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse.

Med det nye stk. 3 fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i et konkret indgreb over for et ledelsesmedlem, som har tilsidesat de mere skønsmæssige krav i stk. 2, nr. 3 og 4, skal vurderes.

Da ledessvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledessvigt i selv små finansielle virksomheder kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således

ikke, blot fordi der er tale om en lille virksomhed eller en virksomhed, som alene beskæftiger sig med et begrænset område, udlede, at ledelsessvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

I *stk. 4* foreslås det præciseret, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i *stk. 2* angivne forhold. Pligten består både, når man vil indtræde i hvervet eller stillingen, og løbende under udøvelsen af hvervet. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring om vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende.

Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af om kravene til egnethed og hæderlighed i *stk. 2* fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om vedkommende fortsat kan anses for at være egnede og hæderlige.

Som efter den gældende bestemmelse, finder reglerne bortset fra *stk. 2, nr. 3*, tilsvarende anvendelse på ledelsesmedlemmer i en finansiell holdingvirksomhed og for generalagenter, jf. bestemmelsen *stk. 5 og 6*.

Til nr. 7 (§ 65)

Der foreslås indsat et nyt *stk. 2*, der giver Finanstilsynet hjemmel til at udstede bekendtgørelse om de krav, der stilles til indholdet af bestyrelsens forretningsorden. En del af kravene til bestyrelsens forretningsorden fremgår i dag af de vejledninger, Finanstilsynet har udarbejdet med hjemmel i § 71, *stk. 2*. Vejledningerne indeholder henvisninger til den tidligere aktieselskabslovs regler om bestyrelsens forretningsorden.

De finansielle virksomheder er på grund af deres samfundsøkonomiske betydning underlagt omfattende regulering og beskæftiger sig i øvrigt ofte med mange og komplekse forretningsområder. Bestyrelsen i en finansiell virksomhed har derfor mange forpligtelser, der følger af virksomhedens særlige karakter. Af særlige forpligtelser kan nævnes proceduren i forbindelse med opgørelse af virksomhedens individuelle solvensbehov, udarbejdelse af politikker for den finansielle virksomheds risikobehæftede aktiviteter, retningslinjer for outsourcing af aktiviteter samt opfølgningen på, om kravene i § 71 i øvrigt er opfyldt. Bestyrelsens procedurer for sådanne særlige forpligtelser bør fremgå af bestyrelsens forretningsorden for en finansiell virksomhed, og der foreslås derfor indsat et nyt *stk. 2* indeholdende en hjemmel for Finanstilsynet til at udstede en bekendtgørelse om de krav, som skal stilles til indholdet af denne forretningsorden. I bekendtgørelsen vil der bl.a. blive fastsat regler om, hvilke forhold, der som minimum skal fremgå af forretningsordenen, men der kan for nogle forhold også være tale om, at der stilles minimumskrav til, hvordan de skal fremgå.

Til nr. 8 (§ 70)

Den foreslåede ændring af § 70 indeholder krav til bestyrelsens overordnede og strategiske funktion. Dette omfatter løbende stillingtagen til virksomhedens forretningsmæssige aktiviteter, risikoprofil og politikker m.v. Samtidig indeholder den krav til bestyrelsens fastlæggelse af retningslinjer til direktionen og til direktionens rapportering til bestyrelsen om virksomhedens risici. Endelig indeholder den krav til bestyrelsens opfølgning på, om risikoprofil og politikker følges i virksomheden og til, at bestyrelsen træffer de fornødne forholdsregler, hvis risikoprofil og politikker ikke længere er forsvarlige for den finansielle virksomhed.

Kravene gælder for alle finansielle virksomheder. Bestyrelsen i en finansiell virksomhed, der samtidig er modervirksomhed i en koncern eller en delkoncern, skal tage stilling til, hvordan det sikres, at risici kan identificeres og styres på tværs af koncernens selskaber. Bestyrelserne i koncernens øvrige finansielle virksomheder skal samtidig selvstændigt tage stilling til, at de risici og opgørelsesprincipper, de finansielle virksomheder anvender, er passende i forhold til aktiviteterne og forholdene i disse virksomheder. Bestyrelserne i koncernens finansielle virksomheder kan lægge de samme principper til grund ved fastlæggelsen af risikoprofil og politikker, hvis det kan dokumenteres, at det er forsvarligt.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, skal bestyrelsen for en finansiell virksomhed fastlægge, hvilke forretningsmæssige aktiviteter virksomheden vil beskæftige sig med inden for virksomhedens formålparagraf. I et pengeinstitut vil bestyrelsen eksempelvis skulle beslutte, hvilke pengeinstitutaktiviteter (indlån, udlån, vær-

dipapirhandel etc.) virksomheden skal beskæftige sig med. Bestyrelsen i et forsikringssselskab vil f.eks. skulle tage stilling til, hvilke forsikringsklasser og -produkter selskabet skal udbyde.

Bestyrelsen skal desuden efter det foreslåede *stk. 1, nr. 2*, identificere og kvantificere de væsentlige risici, som virksomheden påtager sig dels ved sine forretningsmæssige aktiviteter dels ved sin indretning. Bestyrelsen skal herunder træffe beslutning om virksomhedens risikoprofil, der er den overordnede ramme for, hvilke og hvor store risici virksomheden ønsker at påtage sig. Eksempelvis skal bestyrelsen i et pengeinstitut fastlægge, hvilke kreditrisici, pengeinstituttet vil kunne påtage sig som følge af de aktiviteter, som pengeinstituttet skal udføre. Bestyrelsen skal desuden fastlægge, hvor store disse risici må være. Det kan f.eks. være grænser for eksponeringer mod bestemte brancher og for eksponeringer mod bestemte geografiske områder. I et forsikringssselskab skal bestyrelsen f.eks. fastlægge, hvilke og hvor store forsikrings- og markedsrisici selskabet vil påtage sig.

Ud fra den fastlagte risikoprofil skal bestyrelsen efter det foreslåede *stk. 1, nr. 3*, fastlægge politikker m.v. for virksomhedens væsentlige aktiviteter og tilknyttede risici under hensyntagen til samspillet mellem disse. Med politikker menes principper for, hvordan virksomheden skal drives, for at risikoprofilen kan overholdes. For et pengeinstitut kan der f.eks. være tale om, at bestyrelsen skal fastlægge overordnede principper for, hvorledes kreditrisici holdes inden for de fastlagte rammer, f.eks. opfølgning på hvordan kreditterne udvikler sig. I et forsikringssselskab vil det f.eks. være de overordnede principper for selskabets forsikringsmæssige risici og opfølgning på, hvordan bl.a. forsikringsudbetalingerne udvikler sig og om de indlagte forudsætninger holder.

Efter det foreslåede *stk. 2* skal bestyrelsen udarbejde skriftlige retningslinjer til direktionen. Dette skal ske på grundlag af bestyrelsens overvejelser og beslutninger om forretningsmæssige aktiviteter, risikoprofil og politikker. Beslutningen om retningslinjerne til direktionen skal blandt andet indeholde de kvantitative og kvalitative rammer, inden for hvilke direktionen kan agere. Såvel de kvantitative som de kvalitative rammer skal være kontrollerbare sådan, at det er muligt for direktionen selv at kontrollere og for bestyrelsen at følge op på, om rammerne overholdes. Som en integreret del af fastsættelsen af rammerne skal bestyrelsen tage stilling til, efter hvilke principper risici skal opgøres, således at der ikke er tvivl om, hvad rammerne indebærer. Samtidig skal bestyrelsen beslutte, hvilke typer af dispositioner direktionen kan træffe på egen hånd, og hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens godkendelse. Dette skal sikre, at væsentlige dispositioner, der efter den finansielle virksomheds forhold er af usædvanlig art eller af stor betydning, vurderes eksplicit af bestyrelsen i forhold til den finansielle virksomheds risikoprofil og politikker.

Som et led i bestyrelsens forpligtelse til løbende at vurdere såvel virksomhedens risici som direktionens udførelse af sine opgaver skal bestyrelsen i retningslinjerne til direktionen også tage stilling til omfanget af direktionens forpligtelse til at rapportere til bestyrelsen. Rapporteringen skal omfatte både alle retningslinjernes rammer og alle de grænser, der er fastsat i lovgivningen, for eksempel placeringsgrænserne i lovens §§ 145-147. Reglen indebærer desuden, at direktionen skal rapportere til bestyrelsen, hvis der er vilkår i virksomheden eller på de finansielle markeder, der indebærer, at de af bestyrelsen fastlagte risikoprofil og politikker ikke længere kan overholdes, også selvom direktionen følger retningslinjerne.

De foreslåede *stk. 1 og 2* indebærer, at bestyrelsens skriftlige retningslinjer til direktionen ikke som i den gældende § 70 alene skal omfatte de væsentligste aktivitetsområder, men derimod skal omfatte alle væsentlige aktiviteter og tilknyttede risici. Dette er i overensstemmelse med Finanstilsynets praksis og sikrer, at kun uvæsentlige aktiviteter kan udelades af bestyrelsens stillingtagen efter den foreslåede § 70. Medmindre der er tale om aktiviteter, som bestyrelsen efter lovgivningen ikke må – eller af andre årsager ikke kan – uddelegere til direktionen, afgør bestyrelsen dog selv, om en aktivitet skal uddelegeres fuldt ud eller kun delvist til direktionen.

Bestyrelsen skal løbende sikre, at virksomheden drives forsvarligt, hvilket fremgår af forslaget *stk. 3 og 4*. Bestyrelsen skal efter forslaget *stk. 3* tage stilling til, om risikoprofilen og de af bestyrelsen vedtagne politikker m.v. på passende måde er implementeret i virksomhedens drift. Efter forslaget *stk. 4* skal bestyrelsen vurdere, om direktionen overholder de retningslinjer, som bestyrelsen har givet direktionen, idet dette er en væsentlig forudsætning for, at virksomheden drives forsvarligt. Såfremt direktionen ikke overholder retningslinjerne, skal bestyrelsen træffe de nødvendige forholdsregler, som i praksis vil afhænge af karakteren af den manglende overholdelse.

Efter forslaget's stk. 3 skal bestyrelsen desuden tage stilling til, om den valgte risikoprofil er forsvarlig set i lyset af blandt andet de organisatoriske forhold, de forhåndenværende ressourcer, herunder særligt kapital og likviditet, de forretningsmæssige aktiviteter's art og kompleksitet samt markedsforholdene. Denne vurdering vil i stort omfang være fremadrettet. Eksempelvis skal bestyrelsen sikre sig, at der er tilstrækkelige medarbejderressourcer og systemmæssige ressourcer til at håndtere såvel vækst i forretningsomfanget som nye risici, der kan opstå.

Bestyrelsen skal ligeledes vurdere, om de fastlagte politikker er egnede til at sikre, at virksomhedens risici til stadighed kan holdes inden for den ønskede risikoprofil.

Hvor ofte, der skal foretages revurdering af risikoprofil og politikker, afhænger af den konkrete situation. Normalt vil revurderingen skulle ske mindst en gang om året, men i perioder med større ændringer i virksomhedens forhold og/eller markedsforholdene vil revurderingen skulle foretages hyppigere.

En revurdering behøver ikke nødvendigvis at føre til ændringer, men såfremt bestyrelsen skønner, at risikoprofil og politikker ikke er betryggende, skal bestyrelsen foretage en fornyet fastlæggelse heraf samt om nødvendigt revurdere virksomhedens forretningsmæssige aktiviteter og retningslinjerne til direktionen.

De bestyrelsesopgaver, der er anført i § 70, er nært forbundne med den proces, der finder sted, når bestyrelsen skal tage stilling til den finansielle virksomheds individuelle solvensbehov i henhold til lovens § 124, stk. 4, § 125, stk. 7, og § 126, stk. 8. Dette skal således fastsættes ud fra virksomhedens organisation, forretningsmæssige aktiviteter og risikoprofil, idet der skal være overensstemmelse mellem disse forhold og den kapital, der er til rådighed.

Kravene i henhold til den foreslåede § 70 indebærer ikke krav om en bestemt procedure for bestyrelsen's stillingtagen til de forhold bestemmelsen omhandler, men indebærer krav om, at bestyrelsen løbende sikrer sig, at der er overensstemmelse mellem, hvad den finansielle virksomhed vil og kan gøre.

Det foreslås i *stk. 5*, at der gives en bemyndigelse til Finanstilsynet til at udstede bekendtgørelse om forholdene i *stk. 1-4*. Bekendtgørelsen kan bl.a. indeholde krav til fastlæggelse af risikoprofil, herunder hvilke risikotyper, der som minimum skal være taget stilling til i den enkelte type af finansiell virksomhed. Det kan også fremgå, på hvilke områder der som minimum skal være politikker, og hvad disse politikker skal indeholde. Der kan desuden være krav til retningslinjerne til direktionen og bestemmelser om forhold i forbindelse med den løbende vurdering af, om virksomheden drives forsvarligt.

Bekendtgørelsen kan stille forskellige krav mellem dels de enkelte typer af finansielle virksomheder (pengeinstitutter, realkreditinstitutter, forsikringsselskaber m.v.) og dels mellem de enkelte virksomheder, f.eks. på grund af virksomhedens størrelse og kompleksitet.

Til nr. 9 (§ 71)

Den gældende § 71, stk. 1, foreslås ændret således, at ordene »effektive former for virksomhedsstyring« i den nuværende bestemmelse's nr. 1 flyttes til bestemmelse's indledning og dermed kommer til at udgøre det overordnede krav i bestemmelse's. De efterfølgende nr. 2-9 bliver herefter nr. 1-8 og udgør de enkelte hovedkrav til, hvad der indgår i opfyldelse's af kravet til effektive former for virksomhedsstyring. Derved svarer bestemmelse's ordlyd i højere grad til indholdet af artikel 22 i kreditinstitutdirektivet.

Den gældende § 71, stk. 2, foreslås ændret således, at bestemmelse's i stedet for en hjemmel til udstedelse af vejledninger indeholder hjemmel til udstedelse af bekendtgørelse, hvis bestemmelser er retligt bindende for de finansielle virksomheder.

Den praksis, som Finanstilsynet har fastlagt, og som for en dels vedkommende fremgår af vejledningerne til bestemmelse's, vil som hovedregel blive videreført. I lyset af erfaringerne fra uroen på de finansielle markeder og de øgede internationale krav til god selskabsledelse vil Finanstilsynet imidlertid tage stilling til, om de krav, der i dag er medtaget i vejledninger, skal skærpes eller suppleres i forbindelse med overgangen fra vejledninger til bekendtgørelse udstedt med hjemmel i §§ 70 og 71. Bekendtgørelse vil efterfølgende blive ændret i takt med udviklingen og ændringer i de internationale standarder på området. Såvel udstedelse's som den løbende tilpasning af bekendtgørelsen vil ske efter drøftelser med den finansielle sektors organisationer.

Det skal særskilt nævnes, at Finanstilsynet i bekendtgørelsen vil fastsætte regler for pengeinstitutters belåning af pantebreve, herunder hvilke kriterier institutterne skal lægge vægt på ved udlån baseret på pantebreve samt hvilke oplysninger, der som minimum skal foreligge for at et pantebrev kan belånes. Detaljerede regler på området vil gøre det lettere for Finanstilsynet at gribe ind over for en lemfærdig kreditpolitik i fremtiden.

Reglerne vil stille krav om, at pantets værdi løbende vurderes, herunder ved at foretage vurderinger af ejendommen og i øvrigt have øje for forholdet til eventuelle andre panterettigheder i ejendommen. Derudover skal pantets reelle værdi tillægges afgørende betydning ved belåning af en ejendom gennem en vurdering af ejendommen, den offentlige vurdering samt en vurdering af eventuelle andre panterettigheder i ejendommen.

I dag er der en vejledning til § 71 for hver enkelt type af finansiel virksomhed samt en it-sikkerhedsvejledning, der er fælles for alle virksomheder, der er omfattet af loven. Af overskuelighedshensyn, og for så vidt muligt at sikre ensartede regler, vil det fremover tilstræbes, at der kun udstedes én bekendtgørelse i medfør af § 71 for samtlige finansielle virksomheder. Bekendtgørelsen vil dog tage højde for de særlige forhold i de enkelte virksomhedstyper.

Til nr. 10 (§ 118, stk. 4)

Den gældende § 118, stk. 3, giver mulighed for at videregive oplysninger om kundeforhold til koncernforbundne forsikringsselskaber, det administrerende selskab i et forsikringsadministrationselskab, til et aktieselskab, som Arbejdsmarkedets Tillægspension ejer fuldt ud og til Arbejdsmarkedets Tillægspension til brug for rådgivning. Rådgivning er særlig relevant på forsikrings- og pensionsområdet, fordi en del kunder på grund af ordningernes kompleksitet har svært ved at varetage egne interesser, og fordi kunderne sjældent er i kontakt med selskaberne.

Imidlertid giver stk. 3, ikke mulighed for en rådgivning, der omfatter hele ordningen, for de kunder, som har en arbejdsmarkedspensionsordning, der indeholder en kapital- eller ratepension i et pengeinstitut. Det gælder uanset, om pengeinstituttet er koncernforbundet med et givent forsikringsadministrationsfællesskab og uanset, om pengeinstituttet er oprettet indenfor koncernen med henblik på at kunne tilbyde sådanne kapital- og ratepensioner som led i en arbejdsmarkedspensionsordning.

For at sikre alle pensionskunder lige muligheder for rådgivning om deres arbejdsmarkedspensionsordning foreslås det, at der også åbnes mulighed for, at et pengeinstitut kan videregive oplysninger om en kapital- eller ratepension til et forsikringsadministrationsfællesskab indenfor samme koncern til brug for rådgivning om kundens arbejdsmarkedspensionsordning.

Dette forslag vil gøre det muligt at videregive oplysninger om den del af en arbejdsmarkedspensionsordning, der måtte være placeret som kapital- eller ratepension i et pengeinstitut indenfor samme koncern som forsikringsadministrationsfællesskabet. Det vil gøre det muligt at give kunden rådgivning om den samlede arbejdsmarkedspensionsordning, også selvom en del af ordningen er placeret som en kapital- eller ratepension i et koncernforbundet pengeinstitut. Dermed kan rådgivningsforpligtelsen helt overlades til administrationsfællesskabet, som har mulighed for at tage den samlede ordning i betragtning i forbindelse med rådgivningen af kunden.

En arbejdsmarkedspensionsordning er oprettet enten på grundlag af en kollektiv overenskomst på et fagområde eller gennem firmaaftale på den enkelte arbejdsplads, dvs. en ordning, som er oprettet som led i et ansættelsesforhold. Der er typisk både ret og pligt til at være med i ordningen. Det fremgår af overenskomsten eller aftalen mellem arbejdspladsen og pensionselskabet, hvor meget hver af parterne indbetaler. Indbetalingen sker som hovedregel som en procentdel af lønnen.

En arbejdsmarkedspensionsordning kan indeholde både alderspension i et livsforsikringsselskab, forsikringer mod f.eks. kritisk sygdom i et skadesforsikringsselskab samt i særlige tilfælde en kapital- eller ratepension i et pengeinstitut.

Det gælder, som for § 118, stk. 3, at administrationsfællesskabet ikke må anvende de videregivne oplysninger til andre formål end rådgivning om den samlede arbejdsmarkedspensionsordning. I overensstemmelse med de sædvanlige betingelser for videregivelse af kundeoplysninger må oplysningerne om kapital- eller

ratepensionen alene videregives, hvis de er relevante for, at der kan ydes rådgivning. Tilsvarende må oplysninger videregivet til brug for rådgivning ikke bruges til markedsføringsformål.

Oplysninger kan kun videregives til brug for rådgivning om selve ordningen, og de muligheder, som ordningen indeholder. Forslaget giver ikke mulighed for at rådgive kunden til at købe dækninger, som ligger udenfor ordningen.

Forslaget giver heller ikke mulighed for at videregive oplysninger om andre ordninger, som kunden måtte have i pengeinstituttet, når disse ikke indgår i den pågældendes arbejdsmarkedspensionsordning.

Bestemmelsen giver kun mulighed for, at der kan videregives oplysninger om en kapital- eller ratepension, som er en del af en samlet arbejdsmarkedspensionsordning fra et pengeinstitut til et forsikringsadministrationsfællesskab, når disse er en del af den samme koncern. Der gives med forslaget således ikke mulighed for, at oplysninger kan videregives fra administrationsfællesskabet til pengeinstituttet med henblik på, at rådgivningen kan foregå der. En sådan videregivelse vil kun kunne ske, hvis kunden har givet sit samtykke hertil.

Til nr. 11 (§ 118, stk. 5)

Det foreslås, at bestemmelsen i § 117, stk. 1, om videregivelse af fortrolige oplysninger også finder anvendelse på oplysninger, der videregives efter den foreslåede § 118, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Til nr. 12 (§ 121, stk. 1)

Det følger af den gældende bestemmelse i § 121, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at oplysninger om en privatkunde ikke må videregives til brug for markedsføring eller rådgivning, medmindre kunden har givet samtykke hertil. Da den foreslåede § 118, stk. 4, opregner betingelserne for at kunne videregive oplysninger om en kundes kapital eller ratepension til brug for rådgivning, bør der i forbindelse med forbuddet mod at videregive oplysninger til brug for rådgivning, medmindre der foreligger et samtykke, jf. § 121, stk. 1, indsættes en henvisning i bestemmelsen til den ny § 118, stk. 4, for at tydeliggøre, at der ikke kræves samtykke til videregivelse til rådgivning, når forholdet er omfattet af § 118, stk. 4.

Til nr. 13 (§ 125, stk. 7)

Det foreslås præciseret, at solvensbehovet skal udtrykkes som den tilstrækkelige basiskapital i procent af de risikovægtede poster, og ikke den faktiske basiskapital i procent af de risikovægtede poster. Der er alene tale om en sproglig præcisering.

Til nr. 14 (§ 125 a)

Den foreslåede bestemmelse forlænger en overgangsordning for virksomheder, der anvender en intern metode for opgørelse af de risikovægtede poster for kreditrisiko eller en intern metode for opgørelse af de risikovægtede poster for operationel risiko, jf. 143, stk. 3. Forslaget indebærer, at virksomheder, der anvender interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster til kreditrisiko og operationel risiko efter bestemmelsens ikrafttræden i 2010 og i 2011, skal kan en basiskapital, der mindst udgør 6,4 pct., af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006. Dette svarer til den gældende overgangsordning i 2009 i henhold til § 5, stk. 3, i lov nr. 527 af 7. juni 2006, hvorefter virksomheder, der anvender interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster til kreditrisiko og operationel risiko, efter lovens ikrafttræden i 2010 og i 2011 skal have en basiskapital, der mindst udgør 80 pct. af solvenskravet på 8 pct. af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006.

Den foreslåede stk. 2 er en videreførelse af den gældende bestemmelse i § 5, stk. 4, i lov nr. 527 af 7. juni 2006, der giver Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte nærmere for opgørelse af minimumskravet til basiskapitalen efter stk. 1. Denne bestemmelse tager sigte på, at Finanstilsynet kan fastsætte regler, der gør det muligt for virksomheder at vælge enklere metode til opgørelse af risikoposter, end fastsat i reglerne der var gældende 31. december 2006.

Til nr. 15 (§ 127)

Definitionen af kapitalkravet foreslås udvidet til også at omfatte det supplerende krav til basiskapitalen der foreslås indsat i lov om finansiel virksomhed og videreført i 2010 og 2011 for virksomheder, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, stk. 3, med den ny § 125 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Til nr. 16 (§ 129, stk. 1, nr. 5)

Der er tale om en korrektion af henvisningen til stk. 3 i § 129, stk. 1, nr. 5, da henvisningen rettelig skal være til stk. 8.

Til nr. 17 (§ 129, stk. 2)

De foreslåede ændringer til bestemmelsen gennemfører CRD II artikel 1, nr. 7, 9-12 og 36 som ændrer artiklerne 57, 63, stk. 2, 65, stk. 1, 66 og 154 samt indsætter den nye artikel 63a i kreditinstitutdirektivet.

Den foreslåede ændring af § 129, stk. 2, vedrører betingelser for hybrid kernekapital, der kan udgøre op til 50 pct. af kernekapitalen, inklusiv hybrid kernekapital. Derudover foreslås der enkelte sproglige ændringer i indledningen til stk. 2.

Ændringen i *nr. 1* indebærer, at konvertering af den hybride kernekapital til aktie, garanti- eller andelskapital også skal finde sted, selv om virksomheden opfylder kapitalkravet, men på anden måde er nødlidende. Ved afgørelse af om en virksomhed på anden måde er nødlidende, skal der foretages en vurdering af blandt andet virksomhedens likviditet, dens kapitalsammensætning og hvorvidt virksomheden ikke kan opfylde det individuelle opgjorte solvensbehov. Parterne skal i låneaftalen specificere, hvornår virksomheden på anden måde er nødlidende.

Det foreslås endvidere, at der i *nr. 2* indsættes en regel om, at låneaftalen ikke må indeholde incitamenter til indfrielse. Dette er skærpelse af kravet i forhold til den gældende regel, hvorefter aftalen ikke må indeholde vilkår om en rentestigning. Incitamenter til indfrielse vil blandt andet omfatte elementer i aftalen, som kan give markedsdeltagerne en forventning om, at indfrielse vil finde sted på et givet tidspunkt.

Endelig foreslås i *nr. 3* indført et krav om, at hybrid kernekapital, der kan udgøre op til 50 pct. af kernekapital ikke må forfalde på et forud fastsat tidspunkt. Reglen om at hybrid kernekapital ikke må forfalde på et forud fastsat tidspunkt er som sådan ikke ny, men indførelsen af reglen i den foreslåede *nr. 3* er en konsekvens af, at hybrid kernekapital i medfør af forslaget til ændring af *nr. 1* kan indeholde aftale om, at gælden forfalder på et på forhånd fastsat tidspunkt. Hvis aftalen indeholder sådan bestemmelse, kan den pågældende hybride kernekapital højst udgøre 15 pct. af kernekapitalen, jf. den foreslåede § 129, stk. 4, i lovforslagets § 1, nr. 19.

Til nr. 18 (§ 129, stk. 3)

Den foreslåede ændring i stk. 3 gennemfører CRD II artikel 1, nr. 12, som indsætter et nyt artikel 66, stk. 1a, litra b, i kreditinstitutdirektivet vedrørende betingelserne for hybrid kernekapital. § 129, stk. 3, vedrører hybrid kernekapital, som ikke opfylder alle kravene i stk. 2, men som kan udgøre op til 35 pct. af kernekapitalen, inklusiv hybrid kernekapital. Stk. 3 ændres som følge af den foreslåede § 129, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 17, således at det fremgår, at låneaftalen ikke må indeholde incitamenter til indfrielse eller vilkår om, at gælden forfalder på et forud fastsat tidspunkt, hvis den hybride kernekapital skal kunne udgøre op til 35 pct. af kernekapitalen. Dette er en erstatning af den gældende bestemmelse, hvorefter aftalen ikke må indeholde bestemmelser om en rentestigning.

Incitamenter til indfrielse omfatter elementer i aftalen om hybrid kernekapital, som kan give markedsdeltagerne en forventning om, at indfrielse vil finde sted på eller før et på forhånd fastsat tidspunkt, f.eks. i forbindelse med en aftalt rentestigning eller en aftalt ændring i konverteringsforholdet mellem hybrid kernekapital og aktiekapital, eller andre elementer, hvor det vil kunne opfattes som et svaghestegn, hvis virksomheden ikke helt eller delvis indfrier den hybride kernekapital, når den har mulighed for det.

Til nr. 19 (§ 129, stk. 4)

Den foreslåede ændring i stk. 4 gennemfører CRD II artikel 1, nr. 12, som indsætter et nyt artikel 66, stk. 1a, litra c, i kreditinstituddirektivet vedrørende betingelserne for hybrid kernekapital. § 129, stk. 4, vedrører hybrid kernekapital, som ikke opfylder alle kravene i stk. 2, men som kan udgøre op til 15 pct. af kernekapitalen inklusiv hybrid kernekapital. I forhold til de gældende bestemmelser indebærer forslaget, at hybrid kernekapital i denne kategori kan indeholde bestemmelser om, at gælden forfalder på et på forhånd fastsat tidspunkt, og at aftalen kan indeholde andre moderate incitamenters til indfrielse, end begrænsede rentestigninger i henhold til de gældende regler, jf. lovforslagets § 1, nr. 25.

Moderate incitamenters til indfrielse kunne eksempelvis være rentestigninger, der ligger inden for de begrænsninger, der er anført i den gældende § 132, stk. 1, nr. 12 og 13, samt stk. 2 og 3, eller aftalte stigninger i konverteringsforholdet mellem hybrid kernekapital og aktiekapital, der ligger inden for et givet loft, for eksempel 150 pct. af det oprindelige konverteringsforhold ved aftalens indgåelse.

Til nr. 20 (§ 129, stk. 6)

Ændringen af § 129, stk. 6, er en konsekvens af ændringen i stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 17. Da der nu indføres bestemmelser om andre moderate incitamenters til indfrielse end rentestigninger, præciseres det i stk. 6, at statslig hybrid kernekapital i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter vil være undtaget fra bestemmelserne vedrørende incitamenters til indfrielse i § 129, stk. 2 og 3, således at sådanne aftaler kan indeholde vilkår om begrænsede stigninger i indfrielsesprisen. Bestemmelsen tager sigte på, at statslig hybrid kernekapital, der udstedes i medfør af lov om statsligt kapitalindskud, og som måtte medføre udbetaling efter lovens ikrafttræden, vil kunne medregnes på til 35 pct. eller 50 pct., uanset at de indeholder bestemmelser om sådanne begrænsede stigninger i indfrielsesprisen. Endvidere er formålet, at aftaler om indskud af statslig hybrid kernekapital, der er udstedt før lovens ikrafttræden, efter lovens ikrafttræden vil kunne ændres i enighed mellem parterne vedrørende incitamenters til førtidsindfrielse, uden at aftalen samtidigt må ændres, således at den nye foreslåede § 132 nødvendigvis skal opfyldes. Eventuelle aftaler om statslig hybrid kernekapital indgået efter lovens ikrafttræden vil være omfattet af den foreslåede ændring af § 132. For aftaler indgået forud for lovens ikrafttræden, som ikke overholder de nye foreslåede bestemmelser i § 132, vil den statsligt indskudte hybride kernekapital være omfattet af overgangsbestemmelsen i den foreslåede § 132 a.

Til nr. 21 (§ 129, stk. 10, 1. og 2. pkt.)

Der er alene tale om en sproglig præcisering af det anvendte begreb.

Til nr. 22 (§ 131, stk. 1)

Forslaget gennemfører 3. afsnit i artikel 106, stk. 1, i kreditinstituddirektivet. Stk. 1, nr. 1-3 er en videreførelse af den gældende bestemmelse. Med forslaget indsættes et nyt stk. 4, der indebærer, at et beløb, der dækker engagementer eller dele af engagementer, der undtages fra bestemmelserne om store engagementer i § 145, i medfør af den foreslåede nye § 145, stk. 11, ikke medregnes i kernekapitalen, eksklusiv hybrid kernekapital.

Til nr. 23 (§ 131)

Den foreslåede ændring er en konsekvens af forslaget om indsættelse af et nyt nr. 7 i § 139, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 36. Derudover foreslås det sproglig præciseret, at beløbet, der fradrages i § 131, svarer til beløbet, der fradrages i § 139, således at det tydeligere fremgår, at de pågældende fradrag fordeles med halvdelen i kernekapitalen og halvdelen i den ansvarlige lånekapital.

Til nr. 24 (§ 132)

De foreslåede ændringer til bestemmelsen gennemfører CRD II artikel 1, nr. 7, 9-12 og 36, som ændrer artiklerne 57, 63, stk. 2, 65, stk. 1, 66 og 154 samt indsætter den nye artikel 63a i kreditinstituddirektivet.

I indledningen i stk. 1 er indsat en henvisning til § 135, stk. 3, hvor der er grænser for medregning af supplerende kapital i kernekapitalen, for at præcisere, at der er tale om nødvendige betingelser for, at hybrid kernekapital kan medregnes i basiskapitalen, men ikke tilstrækkelige betingelser, jf. disse grænser.

Stk. 1, nr. 1, videreføres uændret.

Den foreslåede ændring i *stk. 1, nr. 2*, gennemfører CRD II artikel 1, nr. 10, som indsætter den ny artikel 63a, stk. 2, 1.pkt., i kreditinstitutdirektivet. Ændringen indebærer, at hybrid kernekapital, hvor der er aftalt et forfaldstidspunkt, kan medregnes i kernekapitalen, forudsat at den oprindelige løbetid er over 30 år. Hybrid kernekapital, hvor der er aftalt et forfaldstidspunkt, kan dog højst udgøre 15 pct. af kernekapitalen inklusiv hybrid kernekapital, jf. lovforslagets § 1, nr. 19.

Den foreslåede ændring i *stk. 1, nr. 3*, er en konsekvens af den foreslåede ændring i nr. 2, hvori der indføres en regel om, at der i låneaftaler om hybrid kernekapital gerne må være aftalt et forfaldstidspunkt, såfremt dette ligger tidligst 30 år efter indbetalingen. Den foreslåede ændring i nr. 3 præcisere, at ud over et aftalt forfaldstidspunkt, må gælden kun forfalde, såfremt låntageren træder i likvidation eller erklæres konkurs.

I bestemmelsens *stk. 1, nr. 4*, ændres »tilbagebetales« til »indfries«. Der er alene tale om en sproglig præcisering af, at indfrielse også kan ske på anden måde end ved tilbagebetaling. Et eksempel er, at instituttet har skaffet hybrid kernekapital ved udstedelse af obligationer, og hvor instituttet for at indfri lånet køber obligationerne tilbage.

Det foreslåede *stk. 1, nr. 5*, erstatter den gældende § 132, stk. 1, nr. 12 og 13, samt stk. 2 og 3, der indeholder bestemmelser om loft over aftalte rentestigninger i aftaler om hybrid kernekapital. Den foreslåede regel er mere generel, idet den fastslår, at eventuelle aftalte incitamentter til indfrielse af den hybrid kernekapital, herunder også andre incitamentter end rentestigninger, skal være moderate, og at de tidligst må indtræde 10 år efter indbetalingen. Begreberne: *incitamentter til indfrielse* og *moderate incitamentter til indfrielse* er nærmere omtalt i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 18 og 19.

Tilsynsmyndighederne skal i henhold til artikel 63a, stk. 2, i kapitalkravsdirektivet fastlægge, hvad der forstås ved moderate incitamentter til indfrielse. Finanstilsynet vil basere sin fortolkning af, hvad der forstås ved moderate incitamentter til indfrielse, på retningslinjer, der forventes udarbejdet af de europæiske tilsynsmyndigheder i fællesskab i regi af Det Europæiske Banktilsynsudvalg (CEBS). I medfør af det foreslåede stk. 10, forventes Finanstilsynet at fastsætte nærmere regler for, hvornår der er tale om moderate incitamentter til indfrielse, jf. bemærkningerne herunder.

Stk. 1, nr. 6 og 7, er en videreførelse af de gældende nr. 5 og 6, dog med enkelte sproglige ændringer.

Det foreslåede *stk. 1, nr. 8*, gennemfører CRD II artikel 1, nr. 10, som indsætter den ny artikel 63a, stk. 3, i kreditinstitutdirektivet. Den foreslåede bestemmelse erstatter det gældende nr. 7, hvorefter forrentning af gælden bortfalder, hvis virksomheden ikke har frie reserver i forhold til seneste årsrapport. Formålet med bestemmelsen er at øge den hybride kernekapitals tabsabsorberingsevne, således at den hybride kernekapital i en situation, hvor virksomheden ikke opfylder kapitalkravet, bedre kan beskytte virksomheden mod konkurs eller likvidation. Derudover bliver det i bestemmelsen præciseret, at det skal fremgå af aftalen, at forrentning af gælden skal bortfalde.

Det foreslåede *stk. 1, nr. 9*, gennemfører CRD II artikel 1, nr. 10, som indsætter den ny artikel 63a, stk. 3, i kreditinstitutdirektivet. Det foreslås, at indføre krav om, at låntagerens øverste myndighed skal kunne beslutte, at forrentning af gælden bortfalder, såfremt det skønnes nødvendigt for at bevare virksomhedens finansielle sundhed. Dette er en skærpelse af kravet til hybrid kernekapital i forhold til det gældende krav i § 132, stk. 1, nr. 9, der ophæves, hvorefter forrentning kan udskydes eller erstattes af indbetalt aktie-, garanti- eller andelskapital, hvis virksomheden ikke opfylder kapitalkravet i § 127.

Stk. 1, nr. 10, er en videreførelse af det gældende nr. 8, dog med enkelte sproglige ændringer.

Det foreslås, at de gældende nr. 9 og 10, ophæves, idet de nye direktivbestemmelser om hybrid kernekapital ikke indeholder bestemmelser om, at betalinger af renter kan udskydes. Ikke-betalte renter skal i henhold til direktivet bortfalde, og således ikke længere udgøre noget krav mod virksomheden, jf. bemærkningerne til nr. 9 herover.

I det foreslåede *stk. 1, nr. 11*, ændres »virksomheder« til »pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet og investeringsforvaltningsselskabet«. Der er i denne henseende alene tale om en sproglig præcisering af den gældende bestemmelse. Bestemmelsen ændres endvidere således, at »egenkapitalen er tabt« slettes, og i stedet for »er nedskrevet til nul« indsættes »nedsættes«. De foreslåede ændringer, gennemfører CRD II artikel 1, nr. 9, som ændrer artikel 63, stk. 2, i kreditinstitutdirektivet. Den foreslåede bestemmelse svarer til det gældende nr. 11, dog således at det ikke må være et krav, at aktie-, garanti, eller andelskapital er nedsat, før virksomhedens øverste myndighed kan nedskrive den hybride kernekapital og ikke-betalte renter. Nedskrivning af den hybride kernekapital skal kunne ske sideløbende med nedsættelsen af aktie-, garanti, eller andelskapital.

Med vedtagelsen af lovforslaget ophæves endvidere de gældende *stk. 1, nr. 12 og 13*, der erstattes af det nye *stk. 1, nr. 5*.

Det foreslåede *stk. 2* gennemfører CRD II artikel 1, nr. 10, som indsætter det ny artikel 63a, stk. 2, i kreditinstitutdirektivet. Det foreslås, at Finanstilsynet kan give tilladelse til indfrielse af hybrid kernekapital tidligere end 5 år efter udstedelsen efter ønske fra den udstedende virksomhed, hvis skattereglerne eller solvensreglerne vedrørende den hybrid kernekapital ændres.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan tillade indfrielse af hybrid kernekapital tidligere end 5 år efter indbetalingen, såfremt det erstattes af indbetalt kernekapital af mindst samme kvalitet. Det vil f.eks. sige aktie-, garanti- eller andelskapital eller en bedre hybrid kernekapital.

Det foreslåede *stk. 4* indfører en mulighed for, at der i låneaftalen indføres vilkår om, at nedskrivning af den hybride kernekapital kun kan ske, hvis virksomheden efterfølgende enten tilføres ny kapital, eller ophører uden tab for de ikke-efterstillede kreditorer. Den hybride kernekapital og ikke-betalte renter kan kun nedskrives med et beløb, som forud er godkendt af de eksterne revisorer og Finanstilsynet. Reglen giver långiver mulighed for at afgrænse forhåndstilsagnet om, at låntageren kan nedskrive den hybride kernekapital, såfremt selskabskapitalen nedsættes. Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i *stk. 5*, hvor reglen dog er formuleret som en begrænsning for, hvornår nedskrivning kan ske, og ikke som en mulighed. Den foreslåede ændring indebærer ikke nogen materiel ændring.

Det foreslåede *stk. 5* giver virksomhederne mulighed for at erhverve egen hybrid kernekapital i forbindelse med handel med og betjening af kunder og finansielle modparter. Finanstilsynet vil kunne give tilladelse til, at virksomheden kan erhverve op til 3 pct. af den samlede udstedte hybride kernekapital i forbindelse med sådanne aktiviteter, dog maksimalt 10 pct. af en enkelt udstedelse. En tilladelse vil forudsætte, at virksomheden har politikker og pålidelige forretningsgange med henblik på at sikre, at erhvervelse af egen hybrid kernekapital gennem disse aktiviteter ikke bliver af væsentlig omfang og at den fastsatte overgrænse i tilladelsen til enhver tid overholdes. Den foreslåede bestemmelse erstatter det gældende *stk. 7, 1. pkt.*, hvorefter virksomheder kan erhverve egen hybrid kernekapital til eje på op til 2 pct. af den udstedte kapital uden Finanstilsynets tilladelse. Hvis en virksomhed har pant i egen hybrid kernekapital, giver tilladelsen i medfør af denne regel virksomheden mulighed for at byde på pantet ved realisation, forudsat at 3 pct. grænsen eller, hvor relevant, 10 pct. grænsen vedrørende samme udstedelse overholdes.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører retningslinjer vedrørende hybrid kernekapital fra Det Europæiske Banktilsynsudvalg (CEBS).

Det gældende *stk. 4* bliver herefter *stk. 6*. Hybrid kernekapital kan tidligst indfries efter 5 år. Ifølge reglen kan hybrid kernekapital, der er udstedt i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, medregnes i basiskapitalen, selvom låneaftalen giver mulighed for indfrielse 3 år efter indbetalingen, såfremt kernekapitalen efter indfrielsen udgør mindst 12 pct. Indfrielsen skal dog være betinget af Finanstilsynets tilladelse.

Ifølge den gældende bestemmelse kan hybrid kernekapital, der er udstedt i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter også medregnes i basiskapital, selvom låneaftalen giver mulighed for indfrielse 3 år efter indbetalingen, såfremt indskuddet erstattes af hybrid kernekapital af mindst samme kvalitet, og Finanstilsynet giver tilladelse. Med lovændringen, jf. *stk. 3*, kan hybrid kernekapital indfries tidligere end 5 år efter indbetalingen med Finanstilsynets tilladelse, såfremt det erstattes af indbetalt kernekapital af mindst samme kvalitet. Der er derfor ikke længere behov for denne tilføjelse i det foreslåede *stk. 6*, idet den hybride

kernekapital, der er udstedt i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, omfattes af den generelle lempelse.

Det foreslås, at det gældende stk. 5 og 6 ophæves som konsekvens af ophævelsen af de gældende bestemmelser i stk. 1, nr. 12 og 13.

Ved indgåelse af aftale om hybrid kernekapital kan der fastsættes et tidspunkt for gældens forfald, jf. det foreslåede stk. 1, nr. 1. Da den hybride kernekapital ikke kan antages at have den samme styrke kort inden forfaldstidspunktet, er det nødvendigt at indføre en aftrappingsordning for medregningen af hybrid kernekapital i basiskapitalen. Det foreslås, at der i *stk. 7* indføres samme aftrappingsordning for hybrid kernekapital med aftalt tidspunkt for gældens forfald, som den der gælder for ansvarlig lånekapital, jf. § 136, stk. 4. Herefter reduceres den hybride kernekapital ved opgørelsen af basiskapitalen med 25 pct. det tredje år før forfald, med 50 pct. det andet år før forfald og med 75 pct. det sidste år før forfaldstidspunktet. Stk. 7, nr. 4, er en videreførelse af det gældende stk. 7, 2. pkt. Med lovforslagets vedtagelse fjernes reglen om, at virksomhederne kan erhverve egen hybrid kernekapital til eje på op til 2 pct. af den udstedte kapital uden Finanstilsynets tilladelse, jf. det gældende stk. 7, 1. pkt. Ændringen skal ses i sammenhæng med, at lovforslaget samtidig indfører en regel om, at virksomhederne kan erhverve egen hybrid kernekapital på op til 5 pct. af den udstedte kapital, såfremt erhvervelsen sker med henblik på videresalg, jf. det foreslåede stk. 5.

Det foreslås, at de gældende stk. 8 og 9 ophæves. Baggrunden for at stk. 8 foreslås ophævet er, at reglen, med visse modifikationer, er blevet indarbejdet i den foreslåede nye stk. 4, jf. bemærkningerne ovenfor. Stk. 9 foreslås ophævet som en konsekvens af den foreslåede ophævelse af stk. 1, nr. 12.

Det foreslåede *stk. 8* gennemfører CRD II artikel 1, nr. 10, som indsætter den ny artikel 63a, stk. 3, i kreditinstitutdirektivet. Det foreslås, at indføre hjemmel til, at Finanstilsynet kan kræve, at forrentningen af gælden skal bortfalde, såfremt det vurderes nødvendigt af hensyn til virksomhedens likviditets- og solvensmæssige forhold. Kravet vil afhænge af den finansielle virksomheds konkrete situation. Det kan f.eks. tænkes anvendt, hvor virksomheden ikke overholder sit solvensbehov, eller der er nærliggende risiko herfor.

Det foreslåede *stk. 9* gennemfører CRD II artikel 1, nr. 10, som indsætter den ny artikel 63 a, stk. 3, i kreditinstitutdirektivet. Det foreslås, at indføre hjemmel til, at Finanstilsynet kan tillade, at rentebetalinger, der ellers vil bortfalde i medfør af den foreslåede stk. 1, nr. 8 og 9, kan erstattes af indbetalt aktie-, garanti- eller andelskapital. Bestemmelsen giver mulighed for med Finanstilsynets tilladelse at erstatte rentebetalinger med udstedelse af aktie-, garanti- eller andelskapital til udstedere af den hybride kernekapital eller ved overførsel fra virksomhedens beholdning af egne aktier, garanti- eller andelsbeviser. Erstatningen kan være underlagt specifikke betingelser fastsat af Finanstilsynet med henblik på at sikre, at betalingen ikke forringer virksomhedens situation.

Det foreslås i *stk. 10*, at give Finanstilsynet hjemmel til i en bekendtgørelse at uddybe reglerne for indfrielse i stk. 1, nr. 4. Dette vil bl.a. ske på grundlag af de forventede fremtidige fælles europæiske retningslinjer herfor udarbejdet af Det Europæiske Banktilsynsudvalg (CEBS). Det foreslås endvidere at give Finanstilsynets hjemmel til at fastsætte detaljerede bestemmelser om, hvilke incitament, der kan anses for moderate i medfør af stk. 1, nr. 5, eventuelt baseret på kommende retningslinjer fra CEBS, jf. også bemærkningerne herover. Endelige foreslås det at give Finanstilsynet hjemmel til at uddybe reglerne for nedskrivning af hybrid kernekapital i stk. 4 med henblik på at undgå, at nedskrivning vil vanskeliggøre refinansiering, herunder tilførsel af ny aktiekapital. Dette vil ligeledes ske på grundlag af de forventede kommende fælles europæiske retningslinjer fra CEBS.

Til nr. 25 (§ 132 a)

Den foreslåede bestemmelse gennemfører CRD II artikel 1, nr. 36s, som indsætter artikel 154, stk. 9, i kreditinstitutdirektivet. Det foreslås, at hybrid kernekapital, der opfylder og er udstedt i medfør af de gældende regler om hybrid kernekapital, men som ikke opfylder de foreslåede nye krav i § 132, forsat vil kunne sidestilles med hybrid kernekapital, der opfylder de nye foreslåede bestemmelser frem til 2040, dog med en overgangsordning fra 2020 og frem til 2040. Overgangsordningen indebærer, at hybrid kernekapital, der opfylder kravene frem til 1. juli 2010, men ikke kravene efter 1. juli 2010, fra 1. januar 2020 maksimalt kan udgøre 20 pct. af kernekapitalen, inklusiv hybrid kernekapital, efter fradrag for egne aktier, immaterielle

aktiver og årets løbende underskud. Ved opgørelse af grænsen på 20 pct. skal kernekapitalen således ikke fradrages for alle de i § 131, stk. 1 og 2, nævnte fradrag. Tilsvarende gælder for beregningen af den foreslåede grænse på 10 pct. fra 1. januar 2030 og frem til 31. december 2040. I det foreslåede stk. 2 fastsættes det, at overgangsordningen i stk. 1 tilsvarende gælder med hensyn til grænserne for medregning af hybrid kernekapital i kernekapitalen. Hybrid kernekapital, der i medfør af grænserne fastsat i det foreslåede stk. 1 ikke kan sidestilles med hybrid kernekapital efter 2020 eller 2030, men som måtte opfylde fremtidige krav til ansvarlig lånekapital, vil kunne medregnes som ansvarlig lånekapital.

Til nr. 26 (§ 135, stk. 1)

Der er alene tale om en sproglig præcisering af det anvendte begreb.

Til nr. 27 (§ 135, stk. 2)

Bestemmelsen vedrører muligheden for et tillæg til den supplerende kapital for institutter, der anvender den interne metode for kreditrisiko, jf. § 143, stk. 3, hvis de regnskabsmæssige værdireguleringer og hensættelser overstiger de forventede tab. Der er fastsat en øvre grænse for dette tillæg på 0,6 pct. af de risikovægtede poster for aktiver og forpligtelser, der er omfattet af den interne metode. Loftet på 0,6 pct. sikrer mod, at virksomheder, der kun har meget små forventede tab i henhold til deres interne metode for opgørelse af forventet tab, vil kunne neutralisere effekten af nedskrivninger og hensættelser på deres basiskapital og dermed solvens.

Forslaget indebærer, at securitiseringspositioner med en risikovægt på 1250 pct. ikke skal medregnes ved opgørelse af dette loft for tillægget til den supplerende kapital. Poster med en risikovægt på 1250 pct. vil give et uforholdsmæssigt bidrag til de risikovægtede poster, og dermed også en uforholdsmæssig forhøjelse af loftet for tillægget til den supplerende kapital, da den nominelle værdi multipliceres med 12,5, medens almindelige engagementer typisk maksimalt indgår med den nominelle værdi. Det kan hertil bemærkes, at det forventes, at securitiseringspositioner med en risikovægt på 1250 pct. fremover vil blive fradraget i basiskapitalen i henhold til forslaget til ny § 139, stk. 1, nr. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 36, således at disse positioner ikke vil indgå ved opgørelse af de risikovægtede poster.

Forslaget gennemfører artikel 63, stk. 3, 3. pkt., i kreditinstitutdirektivet.

Til nr. 28 (§ 136, stk. 1)

Med præciseringen indsættes en henvisning til § 135, stk. 3, hvor der er grænser for medregning af supplerende kapital i kernekapitalen, for at præcisere, at der er tale om nødvendige betingelser for, at ansvarlig lånekapital kan medregnes i basiskapitalen, men ikke tilstrækkelige betingelser, jf. disse grænser.

Til nr. 29 (§ 136, stk. 4)

Der er tale om en præcisering, således at det klart fremgår, at der er i forbindelse med medregningen i opgørelsen af basiskapitalen, at der foretages den pågældende reduktion af den ansvarlige lånekapital. Den samme formulering er foreslået indsat i § 132, stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 24.

Til nr. 30 (§ 136, stk. 5)

Forslaget er en konsekvensrettelse som følge af, at den gældende henvisning til § 132, stk. 2, ikke kan opretholdes efter at § 132, stk. 2, i henhold til lovforslagets § 1, nr. 24, ændres. Forslaget indebærer ingen indholdsmæssig ændring.

Udstedelsens rentegrundlag kan enten være fastforrentet (statsrentekurven) eller variabelt forrentet (swaprentekurven). Hvis der er aftalt en fast rente på udstedelsen frem til tidspunktet for den aftalte rentestigning, og hvor der ligeledes efter den aftalte rentestigning er aftalt en fast rente, da er rentegrundlaget både før og efter renteforhøjelsen fastforrentet, og swapspændet bliver nul. Tilsvarende er swapspændet nul, hvis der oprindeligt er aftalt en variabel forrentning på udstedelsen, fx diskontorenten med en fast tillæg, og lige-

ledes efter rentestigningen er aftalt en variabel forrentning i form af diskontorenten med et større tillæg, idet rentegrundlaget både før og efter rentestigningen er variabel forrentet. I disse eksempler skal rentestigningen således være mindre eller lig med 150 basispunkter, hvis den ansvarlige kapital ikke skal anses for at forfalde på tidspunktet for første rentestigning. Hvis der derimod er aftalt fast forrentning frem til rentestigningen, og en variabel rente efter rentestigningen, således at renten efter rentestigningen følger diskontorenten med et fast tillæg, da er rentegrundlaget efter tidspunktet for den aftalte rentestigning variabelt forrentet, men før rentestigningen fastforrentet, og swapspændet bliver da forskellen mellem renten bestemt af swaprentekurven og statsrentekurven, givet en løbetid frem til den aftalte rentestigning. Her skal de 150 basispunkter reguleres med swapspændet. Swapspændet, således som det er defineret i bestemmelsen, kan både være positivt og negativt. Hvis aftalen indebærer en overgang fra fastforrentning af udstedelsen til variabel forrentning, vil swapspændet typisk være positiv, hvilket indebærer, at det 150 basispunkter reguleres nedad. Hvis aftalen indebærer en overgang fra en variabel forrentning til den fastforrentning vil swapspændet typisk være negativt, og således indebære at de 150 basispunkter reguleres opad

Til nr. 31 (§ 136, stk. 6)

Den foreslåede ændring i stk. 6 giver virksomhederne mulighed for at erhverve egen ansvarlig lånekapital i forbindelse med handel med og betjening af kunder og finansielle modparter. Finanstilsynet vil efter ansøgning kunne give tilladelse til, at virksomheden kan erhverve op til 3 pct. af den samlede udstedte ansvarlige lånekapital i forbindelse med sådanne aktiviteter, dog maksimalt 10 pct. af en enkelt udstedelse. En tilladelse vil forudsætte, at virksomheden har politikker og pålidelige forretningsgange med henblik på at sikre, at erhvervelse af egen ansvarlig lånekapital gennem disse aktiviteter ikke bliver af væsentlig omfang og at den fastsatte øvre grænse i tilladelsen til enhver tid overholdes. Den foreslåede bestemmelse erstatter den gældende stk. 6, hvorefter virksomheder kan erhverve egen ansvarlig lånekapital til eje på op til 2 pct. af den udstedte kapital uden Finanstilsynets tilladelse. Baggrunden for forslaget er en tilsvarende foreslået ændring i reglerne for hybrid kernekapital, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 24, idet det vurderes hensigtsmæssigt, at reglerne for erhvervelse af egne udstedelser af henholdsvis hybrid kernekapital og ansvarlig lånekapital er ens.

Til nr. 32 og 33 (§ 139, stk. 1, nr. 2 og 3)

Forslaget er en konsekvens af forslaget om, at engagementer kan undtages fra reglerne om store engagementer, hvis de fradrages i egenkapitalen, jf. lovforslagets § 1, nr. 22 og 40. Det foreslås at ændre § 139, stk. 1, nr. 2 og 3, således, at beløb vedrørende engagementer, der fratages i medfør af forslaget til § 131, stk. 1, nr. 4, som følge af den foreslåede bestemmelse i § 145, stk. 11, undtages fra fradragene i medfør § 139, stk. 1, nr. 2 og 3. Forslaget tager sigte på at undgå, at beløb vedrørende samme engagement, fradrages i kapitalen flere gange.

Til nr. 34 (§ 139, stk. 1, nr. 4)

Der er alene tale om en sproglig præcisering af det anvendte begreb.

Til nr. 35 (§ 139, stk. 1, nr. 6)

Forslaget er en konsekvens af forslaget om, at engagementer kan undtages fra reglerne om store engagementer, hvis de fradrages i egenkapitalen, jf. lovforslagets § 1, nr. 22 og 40. Det foreslås at ændre § 139, stk. 1, nr. 6, således, at beløb vedrørende engagementer, der fratages i medfør af forslaget til § 131, stk. 1, nr. 4, som følge af den foreslåede bestemmelse i § 145, stk. 11, undtages fra fradragene i medfør § 139, stk. 1, nr. 6. Forslaget tager sigte på at undgå, at beløb vedrørende samme engagement, fradrages i kapitalen flere gange.

Til nr. 36 (§ 139, stk. 1, nr. 7)

Den foreslående bestemmelse har til formål at lempe kapitalkravet til de securitiseringspositioner, der efter de gældende regler tildeles en risikovægt på 1250 pct., da disse positioner belastes urimeligt hårdt efter de gældende regler. Det skyldes, at risikovægten på securitiseringspositioner skaleres op med en faktor på 1,06 ved opgørelse af de risikovægtede poster, hvorved den reelle risikovægt bliver på 1325 pct. Dette indebærer, at kapitalkravet til securitiseringspositioner med risikovægt 1250 pct., overstiger værdien af securitiseringspositionen, og dermed det potentielle tab. Den foreslåede bestemmelse giver mulighed for, at virksomheder, der hidtil har skullet medtage securitiseringspositioner med risikovægt på 1250 pct. ved opgørelse af de risikovægtede poster, i stedet kan fradrage værdien af securitiseringspositionen i basiskapitalen. Bestemmelsen gennemfører artikel 57 litra r i kreditinstitutdirektivet.

Til nr. 37 og 38 (§ 139, stk. 2, nr. 1, 1. pkt. og stk. 10)

Forslaget er en konsekvens af forslaget om, at engagementer kan undtages fra reglerne om store engagementer, hvis de fradrages i egenkapitalen, jf. lovforslagets § 1, nr. 22 og 40. Det foreslås at ændre § 139, stk. 2, nr. 1, 1. pkt., samt indsætte nyt stk. 10 således, at beløb vedrørende engagementer, der fratages i medfør af forslaget til § 131, stk. 1, nr. 4, som følge af den foreslående bestemmelse i § 145, stk. 11, undtages fra fradragene i medfør § 139, stk. 2, nr. 1, og stk. 2 og 3. Forslaget tager sigte på at undgå, at beløb vedrørende samme engagement, fradrages i kapitalen flere gange.

Til nr. 39 (§ 144)

Forslaget er en konsekvensrettelse som følge af forslaget om et supplerende mindstekrav til basiskapitalen i 2010 og 2011 for virksomheder, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, stk. 3, der foreslås videreført i den ny § 125 a, og den foreslåede udvidede definition af kapitalkravet i § 127. Forslaget indebærer, at enten manglende overholdelse af solvenskravet i § 124, eller manglende overholdelse af det supplerende mindstekrav til basiskapitalen, hvis dette er større end solvenskravet og minimumskapitalkravet i § 124, og dermed bindende, eller minimumskapitalkravet i medfør af § 124, hvis dette er bindende, er en betingelse for at kunne anvende reglen i § 144 om tvangsindløsning af minoritetsaktionærer.

Til nr. 40 (§ 145)

Ændringerne til bestemmelsen gennemfører bl.a. CRD II artikel 1, nr. 22, der ændrer artikel 111 i kreditinstitutdirektivet, vedrørende overgrænser for, hvor store engagementer virksomheden kan have. Endvidere gennemfører ændringerne i bestemmelserne artikel 106, stk. 1, afsnit 3, i kreditinstitutdirektivet vedrørende muligheden for at undtage engagementer fra disse grænser, hvis virksomheden i stedet fratrækker et beløb i egenkapitalen svarende til engagementet.

I *stk. 1* foreslås indført en sondring mellem fradrag i engagementer for sikre dele og fradrag i engagementer som følge af kreditrisikofordækning i form af modtagne sikkerheder, garantier m.v. I den gældende bestemmelse benævnes begge typer fradrag som fradrag for særligt sikre krav. Den foreslående nye sondring skønnes at være nødvendig, fordi den foreslåede ændring i § 145, stk. 4, indebærer forskellige regler for indberetninger af store engagementer til Finanstilsynet, hvor disse for visse typer engagementer, skal indberettes efter fradrag for modtagne sikkerheder, garantier m.v., medens hovedreglen er indberetning før fradrag for modtagne sikkerheder, garantier m.v. Der er ikke tilsvarende en forskel vedrørende indberetninger henholdsvis før og efter fradrag for særligt sikre dele. Ved anvendelse af betegnelsen særligt sikre dele i stedet for særligt sikre krav præciseres det endvidere, at fradraget kan være begrænset til visse dele af engagementet og ikke nødvendigvis hele engagementet. Derudover indebærer forslaget ikke en materiel ændring af reglerne.

I det foreslåede *stk. 2* afskaffes først og fremmest den gældende regel om, at summen af store engagementer, ikke samlet må overstige 800 pct. af basiskapitalen. Afskaffelsen af reglen skal ses i lyset af, at en forsvarligt drevet virksomhed aldrig vil komme i nærheden af 800 pct. grænsen. Reglen har i praksis ikke haft nogen betydning.

Det foreslåede *stk. 2* indfører en ny undtagelse til grænserne for, hvor stort et engagement, med et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab og investeringsforvaltningsselskab, må være med en af de

nævnte virksomheder. Efter de gældende regler kan de nævnte virksomhedstyper have engagementer med andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, der udgør op til 125 pct. af virksomhedens basiskapital, som følge af en lavere vægtning af disse engagementer. Ændringerne til kapitalkravsdirektiverne bevirker, at muligheden for at nedvægte engagementer med andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber ophører. Engagementer med andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber vil således som udgangspunkt blive omfattet af den almindelige 25 pct. grænse.

Reglerne for opgørelse af store engagementer følger af bekendtgørelse om store engagementer, der vil blive revideret, således at nedvægtning af de nævnte engagementstyper som udgangspunkt ikke længere vil kunne ske. Det foreslåede stk. 2 indfører en regel om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmægler-selskaber og investeringsforvaltningsselskaber, på trods heraf, under de anførte betingelser, kan have enga-gementer med de nævnte virksomhedstyper på op til 1 mia. kr. Det skal bemærkes, at det foreslåede stk. 2 i modsætning til resten af § 145 først finder anvendelse fra den 31. december 2010, jf. overgangsbestemmel-sen i lovforslagets § 13, stk. 3.

Det foreslåede *stk. 3* indfører et krav om, at virksomheder, der anvender undtagelsen i den foreslåede stk. 2, skal fastsætte en grænse for, hvor store engagementer virksomheden vil have med andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber. Reglen bevirker, at besty-relsen aktivt skal forholde sig til, hvor store engagementer den ønsker, at virksomheden skal have med andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber. I den for-slåede regel indføres der en øvre grænse for, hvor stort et engagement kan være med den pågældende virk-somhedstype, og samtidig indføres der hjemmel til, at Finanstilsynet kan tillade at den øvre grænse overskri-des. Tilladelse til bestyrelsen til at fastsætte en grænse, der er over 100 pct. af basiskapitalen, behøver ikke at være tidsbegrænset. Finanstilsynet kan dog betinge tilladelsen og vil kunne trække tilladelse tilbage, såfremt betingelserne ikke overholdes eller forudsætningerne for tilladelsen ændres væsentligt. Dette kan eksemp-elvis være tilfældet, såfremt virksomhedens kapitalsammensætning eller virksomhedens faktiske solvens har ændret sig.

I det foreslåede *stk. 4* indføres der først og fremmest en præcisering af, hvorledes et engagement skal opgø-res ved beregningen af 10 pct. grænsen i bestemmelsen. Præciseringen i stykkets første punktum indebærer således ikke nogle materielle ændringer i forhold til den gældende retstilstand. I stykkets andet punktum foreslås det indført, at de dele af engagementet, der består af genkøbsaftaler, udlån eller indlån i værdipapirer eller råvarer skal indregnes efter fradrag af sikkerheder, garantier m.v. Reglen er ny i dansk ret, men har op-rindelse i kreditinstitutdirektivet.

I det foreslåede *stk. 5* indføres der et nyt krav om indberetning for institutter, der har tilladelse til at anvende en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster. Kravet har oprindelse i kreditinstitutdirektivet.

I bestemmelsens nye *stk. 6* foreslås det, at Finanstilsynet også får mulighed for at give en virksomhed, der overskrider grænserne i det foreslåede stk. 2, en frist til at overholde lovens grænser. I stykkets andet punktum foreslås formuleringen af, hvornår Finanstilsynet kan give en frist, omformuleret i forhold til den gældende regel. Der er ikke tiltænkt en ændring af Finanstilsynets praksis med at give midlertidig tilladelse til over-skridelse af grænserne. Den ændrede formulering er alene en tilpasning til direktivets ordlyd.

Det foreslåede *stk. 7* indfører en ny hjemmel, hvorefter Finanstilsynet kan give tilladelse til, at engagemen-ter i handelsbeholdningen overskrider bestemmelsens grænser. Tilladelsen kan også gives forud for overskri-delsen. Der er tale om en ny regel i dansk ret, der har sin oprindelse i kreditinstitutdirektivet. Som det frem-går af bestemmelsen kan Finanstilsynet knytte betingelser til tilladelsen, og hvis betingelserne ikke overhol-des, vil Finanstilsynet kunne trække tilladelsen tilbage. For at opnå og bevare en tilladelse vil det blandt andet være en forudsætning, at instituttet opfylder et supplerende krav til kapitalen, at overskridelsen alene vedrører engagementer i handelsbeholdningen, samt at virksomheden hver tredje måned indberetter over-skridelser af § 145, stk. 1, og den foreslåede stk. 2.

Stk. 8-10 er en videreførelse af de gældende stk. 5-7.

Endelig foreslås indsat et nyt *stk. 11*. Forslaget gennemfører 3. afsnit i artikel 106, stk. 1, i direktiv kredit-institutdirektivet. Forslaget indebærer, at institutter med Finanstilsynets tilladelse kan udtage engagementer

eller dele af engagementer fra bestemmelserne om store engagementer i § 145, stk. 1-4, og dermed også fra reglerne udstedt af Finanstilsynet i medfør af § 148, såfremt de pågældende engagementer er 100 pct. dækket af virksomhedens egenkapital. Et beløb, der svarer til de dele af virksomhedens engagementer, der undtages fra reglerne om store engagementer fratrækkes i kernekapitalen i medfør af forslaget til § 131, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 22. Forslaget vil medføre, at virksomhederne får større fleksibilitet med hensyn til styring af store engagementer, idet de kan søge Finanstilsynet om tilladelse til at se bort fra engagementsgrænserne i § 145, mod at engagementet fratrækkes i kapitalen. Dermed kan virksomheden undgå at skulle nedbringe engagementer med kunden, selv om engagementet overstiger grænserne. Dette vil dog ikke udgøre nogen risiko for virksomhedens kapitalgrundlag, da der allerede skal være taget højde for det maksimale potentielle tab.

Til nr. 41 (§ 148)

I bestemmelsen *nr. 1* præciseres det, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for opgørelse af et engagement med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder. Der er alene tale om en præcisering af Finanstilsynets kompetence og ikke en materiel ændring.

Bestemmelsens *nr. 2* udgår. I den foreslåede *nr. 2* vil der med forslaget blive indført en adgang for Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler for indberetning af engagementer, der er omfattet af § 145, stk. 4 og 5, jf. ændringerne heri i lovforslagets § 1, nr. 36. Som en konsekvens heraf udgår den gældende *nr. 3*.

De foreslåede *nr. 3 og 4* erstatter det eksisterende *nr. 4*. Disse ændringer bevirker ikke en materiel ændring af Finanstilsynets kompetence på området, men er en konsekvens af et ændret ordvalg i § 145.

Nr. 5 er en videreførelse af den gældende *nr. 5*.

Den foreslåede *nr. 6* er ny, og giver Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte nærmere regler for hvilke krav, der stilles for at opnå tilladelse i medfør af § 145, stk. 7.

Til nr. 42 (§ 150)

Ændringen er en konsekvens af det foreslåede § 148, stk. 1, nr. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 41.

Til nr. 43 (§ 152)

Der foreslås indsat et nyt stk. 4 indeholdende en bemyndigelse til Finanstilsynet til at udstede en bekendtgørelse om forholdene i kreditinstitutdirektivet bilag V og XI, som ændres ved CRD II artikel 1, nr. 40 og 42. Bilagene indeholder bl.a. en række krav til, at institutterne udarbejder strategier og systemer for styring og måling af likviditetsrisici, samt metoder til måling og styring af positionerne. Der er endvidere krav om udarbejdelse af stresstests og beredskabsplaner. Efter § 152, stk. 1, skal et pengeinstitut have en forsvarlig likviditet. Det foreslås, at de nærmere regler herom, der gennemfører indholdet af bilagene, fastsættes i en bekendtgørelse. Der har ikke tidligere været en hjemmel til at fastsætte bestemmelser.

Til nr. 44 (§ 170)

Konsekvensrettelse som følge af forslaget om et supplerende krav til basiskapitalen i 2010 og 2011 for virksomheder, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, stk. 3, der foreslås videreført med den ny § 125 a, jf. lovforslaget § 1, nr. 14. Den foreslåede ændring indebærer, at koncerner, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, stk. 3, omfattes af dette supplerende kapitalkrav.

Til nr. 45 (§ 225)

Konsekvensrettelse som følge af forslaget om et supplerende krav til basiskapitalen i 2010 og 2011 for virksomheder, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, stk. 3, der foreslås videreført med den ny § 125 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Til nr. 46 (§ 244)

Forslaget præciserer, at § 244 om et værdiansættelsesnævn, også finder anvendelse over for et nødlidende pengeinstitut, der ikke opfylder kapitalkravet i § 127, og ikke blot solvenskravet i § 124.

Til nr. 47 (§ 246)

Konsekvensrettelse som følge af forslaget om et supplerende krav til basiskapitalen i 2010 og 2011 for virksomheder, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, stk. 3, der foreslås videreført med den ny § 125 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Til nr. 48 (§ 247 a, stk. 3 og 4)

Det er en vigtig forudsætning, at administrationsboet er en fra pengeinstituttet og dennes evt. konkursbo forskellig og selvstændig enhed. Dette fremgår implicit af de gældende regler, hvorefter pengeinstituttet eller dets konkursbo skal overlade de registrerede aktiver til administrationsboet ved administrationens begyndelse, jf. § 247 b, stk. 1, og tilsvarende at evt. overskydende midler fra administrationsboet skal overføres til pengeinstituttets konkursbo ved administrationsboets afslutning, jf. § 247 d, stk. 4. Af § 247 d, stk. 3 fremgår endvidere, at administrator kan anmelde administrationsboets udækkede krav i pengeinstituttets konkursbo.

Det følger videre af § 247 a, stk. 2, at låntagerne efter administrationens begyndelse kun kan betale med frigørende virkning til administrationsboet.

Det foreslås derfor lovfæstet i *stk. 3*, at administrationsboet er en selvstændig juridisk person, som således kan erhverve rettigheder og pådrage sig forpligtelser. Det kan ligeledes anlægge retssager og gøres til genstand for søgsmål, og det kan erklæres konkurs samt selv indgive konkursbegæringer.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 4* fastsætter habilitetskrav til administrator og medadministratorer. Der tages udgangspunkt i de krav, der gælder for kuratorer efter konkursloven. Administrator bør – i lighed med, hvad der er typisk for kuratorer – være advokat, idet varetagelsen af hvervet forudsætter nøje kendskab til en lang række retsregler mv. Administrator kan vælge at udpege medadministratorer, der har en anden faglig og/eller uddannelsesmæssig baggrund, hvis dette findes hensigtsmæssigt for administrationen af boet. For at undgå interessekonflikter mellem et evt. konkursbo efter pengeinstituttet og administrationsboet, fastslås det i bestemmelsen, at administrator og evt. medadministrator ikke må være en og samme person som kurator i pengeinstituttets konkursbo og de må heller ikke være ansat i samme virksomhed.

Til nr. 49 (§ 247 a, stk. 5)

Det fremgår af den gældende § 247 a, stk. 5, at administrationsboet er underlagt Finanstilsynets tilsyn.

Det foreslås tilføjet til bestemmelsen, at administrationsboet skal efterleve de bestemmelser, der gælder for pengeinstitutter efter henholdsvis bekendtgørelse om obligationsudstedelse, balanceprincip og risikostyring og bekendtgørelse om registrering af aktiver m.v. til dækning af særligt dækkede obligationer. Herved sikres obligationsejerne på samme måde, som da de erhvervede obligationerne via pengeinstituttet. Som led i dette giver bestemmelseernes anvendelse tillige Finanstilsynet bedre mulighed for at udføre sit tilsyn.

Til nr. 50 (§ 247 a, stk. 8-10)

Det fastslås i forslaget til *stk. 8*, at lov om finansiel virksomheds bestemmelser om økonomi- og erhvervsministerens og Finanstilsynets beføjelser skal finde anvendelse på administrationsboet. Tilsvarende gælder for lovens bestemmelser om finansielle virksomheders pligter over for økonomi- og erhvervsministeren og Finanstilsynet.

Dette betyder eksempelvis, at lov om finansiel virksomheds bestemmelser om tavshedspligt i § 354 og videregivelse af oplysninger i kapitel 9 gælder for administrationsboet. Tilsvarende gælder for eksempel lovens regnskabsbestemmelser i kapitel 13 og Finanstilsynet mulighed for at indgive konkursbegæring efter § 234.

Forslagene til henholdsvis *stk. 9* og *10* indeholder forsikringsmæssige krav til administrator.

I konkurslovens § 111 er der fastsat regler for kurators pligt til at tegne henholdsvis ansvarsforsikring og kautionsforsikring.

Det foreslås, at der indføres tilsvarende regler for administrator. *Stk. 9* omhandler ansvarsforsikring og *stk. 10* sikkerhedsstillelse eller kautionsforsikring mod tab for administrationsboet. Ifølge bestemmelserne i konkursloven er det skifteretten, der fastsætter sikkerhedens størrelse i relation til kautionsforsikringen og skifteretten har ligeledes mulighed for at kræve forsikringsdækningen ændret for både ansvarsforsikringer og kautionsforsikringer.

Skifteretten er ikke involveret på samme måde i et administrationsbo, og der er derfor i *stk. 10* valgt en løsning, hvor sikkerheden skal svare til 1 pct. af aktiverne i administrationsboet, dog med et loft på den påkrævede sikkerhedsstillelse på 100 mio. kr. Da sikkerheden skal stilles straks efter at administrator er udpeget, skal størrelsen af den påkrævede sikkerhed i første omgang fastsættes ud fra en anslået værdi af aktiverne. Når den endelige vurdering af aktiverne er foretaget efter § 247 b, *stk. 3*, fastsættes den endelige størrelse af sikkerheden. Maksimumsbeløbet på 100 mio. kr. fastholdes også efter den endelige vurdering af aktiverne.

Et administrationsbo vil typisk indeholde aktiver svarende til meget store beløb. Det er derfor påkrævet med en sådan sikkerhedsstillelse eller kautionsforsikring, der skal sikre mod evt. underslæb begået af administrator. Kravet om sikkerhedsstillelse/kautionsforsikring har betydning på flere måder, idet der selvfølgelig er en vis dækning mod evt. underslæb begået af administrator om end det som nævnt typisk vil være tale om meget store værdier, som administrator er sat til at forvalte. Det vil ikke være realistisk at tegne en forsikring eller stille en sikkerhed, der dækker værdien af alle aktiverne i boet. Derudover har kravet om sikkerhedsstillelse eller kautionsforsikring betydning i relation til, at et forsikringsselskab skal tage stilling til, om de overhovedet vil tegne en kautionsforsikring for den udpegede administrator.

Til nr. 51 (§ 247, *stk. 4-6*)

Af de gældende regler fremgår, at administrator i tilfælde af pengeinstituttets konkurs kan anmelde krav i konkursboet ligesom eventuelle overskydende midler i et register skal tilbageføres til konkursboet.

De gældende regler regulerer imidlertid ikke direkte den situation, at registret er taget under administration, uden at der er tale om, at pengeinstituttet er erklæret konkurs.

Det foreslås derfor, at *stk. 4* lovfæster det grundlæggende princip, at pengeinstituttet eller dets konkursbo hæfter for registret, uagtet dette er taget under administration. Herved sikres ensartede vilkår for obligationsejere m.v. uanset om pengeinstituttet er gået konkurs eller kører videre.

Efter det foreslåede *stk. 4* skal administrator rejse krav mod pengeinstituttet, hvis det konstateres, at der ikke er aktiver i registret svarende til værdien af de udstedte obligationer, finansielle instrumenter og lån optaget efter reglerne i § 152 b, *stk. 1*, de såkaldte seniorlån. Pengeinstituttets forpligtelse til at stille supplerende sikkerhed, hvis administrator rejser krav herom, består under hele administrationen.

Pengeinstituttet har pligt til at sørge for en vis overdækning i registreret, så længe registret er under pengeinstituttets administration. Dette fremgår af bemærkningerne til § 152 a, *stk. 1* (jf. L199 af 28. marts 2007, side 43). Denne forpligtelse til overdækning består ikke, når registret er overgået til administration i et administrationsbo.

Såfremt pengeinstituttet ikke opfylder administrators krav, kan administrator indbringe kravet for domstolene.

Der kan ske overdragelse af boets forpligtelser i henhold til § 247 a og de registrerede aktiver omfattet af 247 b til et andet kreditinstitut efter den foreslåede bestemmelse i § 247 g. Har administrator forinden overdragelsen gjort et krav gældende mod pengeinstituttet på grund af konstateret underdækning i den overtagne del af registreret, vil dette krav kunne overdrages sammen med de øvrige aktiver.

Opstår der derimod underdækning efter overdragelse af hele registret, vil køber ikke kunne rejse krav mod pengeinstituttet i anledning heraf. Hvis alene dele af registret er overdraget, vil pengeinstituttet fortsat hæfte for den del af registret, der ikke er overdraget. Køber af en del af registret vil derimod ikke kunne rejse nye

krav mod pengeinstituttet, hvis der opstår yderligere underdækning i den overtagne del af registret efter købers overtagelse.

Det foreslås endvidere, at der i *stk. 5* som en ny bestemmelse indsættes en forpligtelse for administrator til at indgive konkursbegæring, hvis det ved vurderingen af de registrerede aktiver konstateres, at administrationsboet er insolvent, dvs. ikke kan opfylde sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og dette ikke blot er et forbigående problem. Definitionen på insolvens – og dermed forpligtelsen til at indgive konkursbegæring – følger derved konkursloven, jf. konkurslovens § 17, stk. 2.

Forpligtelsen til at indgive konkursbegæring gælder også, hvis administrator på et senere tidspunkt konstaterer, at boet er insolvent.

I de foreslåede bestemmelser i lovforslaget fastsættes en række beføjelser for administrator, således at det er muligt at drive administrationsboet videre. Det er hensigten, at administrator gives mulighed for at fortsætte et administrationsbo, der har midlertidige likviditetsproblemer, men det er omvendt ikke hensigten, at administrator skal drive boet videre, hvis sandsynligheden for, at likviditeten forbedres, er meget ringe. Og er der tale om, at boet er insolvent og dette ikke blot er af forbigående karakter, skal administrator som nævnt indgive konkursbegæring.

Administrator skal i denne sammenhæng være opmærksom på omstødsreglerne i konkurslovens kapitel 8, herunder særligt bestemmelsen i § 74, hvorefter der kan ske omstødelse af dispositioner, der på utilbørlig måde begunstiger en obligationsejer på de øvriges bekostning, unddrager administrationsboets ejendele fra at tjene til obligationsejernes fyldestgørelse eller forøger administrationsboets gæld til skade for obligationsejerne. Betingelser for omstødelse er, at den omhandlede disposition gør administrationsboet insolvent og at den begunstigede kendte eller burde kende administrationsboets insolvens og de forhold, som gør dispositionen utilbørlig. Det bemærkes i denne sammenhæng, at forholdet mellem aktiver og passiver ikke er afgørende for spørgsmålet om omstødsrisiko.

Stk. 6 er en videreførelse af det tidligere *stk. 4*. Bestemmelsen fastslår, hvornår administrationsboet kan afsluttes. Da der i nærværende lovforslag stilles forslag om, at administrator skal indgive konkursbegæring ved boets insolvens, jf. ovenfor, og at administrator skal kunne overdrage boets forpligtelser i henhold til § 247 a og registrerede aktiver omfattet af § 247 b til et andet kreditinstitut, jf. nedenfor, foreslås bestemmelsen ændret, så den bringes i overensstemmelse hermed.

Endvidere fastslås det i bestemmelsen, at eventuelle overskydende midler ved boets afslutning overføres til pengeinstituttet eller pengeinstituttet under konkurs, jf. § 247 d, stk. 4.

Til nr. 52 (§§ 247 g-247 i)

I den foreslåede § 247 g fastslås i *stk. 1*, at det grundlæggende princip for administrators arbejde skal være, at der arbejdes for et salg af boets forpligtelser i henhold til § 247 a og registrerede aktiver omfattet af 247 b til et andet kreditinstitut, der har tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer. Kreditinstituttet skal være meddelt tilladelse i Danmark, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

De efterfølgende stykker beskriver de nærmere betingelser for gennemførelsen af et sådant salg.

I *stk. 2* fastlås, at administrator skal drive administrationsboet som going concern, såfremt det viser sig ikke at være muligt at afhænde boets forpligtelser i henhold til § 247 a og registrerede aktiver omfattet af 247 b, jf. *stk. 1*. Dette gælder dog ikke, hvis betingelserne for at indgive konkursbegæring efter § 247 b, stk. 5, er til stede. Den primære baggrund for, at administrator skal drive administrationsboet som going concern er, at det er vigtigt, at der ikke sker et såkaldt brandudsalg af aktiverne i administrationsboet. Et brandudsalg af aktiverne vil være til ulempe for alle obligationsejerne, idet de salgspriser, der vil opnås ved et salg af aktiverne her og nu, normalt vil være betydeligt lavere end ved et almindeligt salg. Henset til omfanget og værdien af de udstedte obligationer, vil det også i et vist omfang kunne få samfundsmæssige konsekvenser, hvis der sker et sådan udsalg af aktiverne til lave priser med tab for obligationsejerne til følge.

Administrator skal drive boet i overensstemmelse med de vilkår, som er givet i forslaget til § 247 h. Det skal dog fortsat være administrators primære mål at overdrage boets forpligtelser i henhold til § 247 a og de registrerede aktiver omfattet af 247 b, såfremt dette på et tidspunkt viser sig muligt.

Salg af hele eller dele af boets forpligtelser i henhold til § 247 a og registrerede aktiver omfattet af 247 b kan ikke ske uden økonomi- og erhvervsministerens tilladelse, jf. *stk. 3*. Derimod kræver det ikke ministerens godkendelse, hvis der alene afhændes enkelte aktiver, som omhandlet i § 247 h, *stk. 3*.

Stk. 4 omhandler krav om offentliggørelse af det planlagte salg af boets forpligtelser i henhold til § 247 a og de registrerede aktiver omfattet af 247 b, hvis økonomi- og erhvervsministeren finder, at ansøgningen herom skal fremmes. Bestemmelsen svarer til fremgangsmåden, som gælder for overdragelse af forsikringsbestande efter § 204 og livsforsikringsbestande, der er taget under administration, jf. § 257, *stk. 2*.

Det må forventes, at det i praksis vil være Finanstilsynet, der vurderer, om ansøgningen skal fremmes eller afvises på det foreliggende grundlag, men med ministerens endelige godkendelse.

Redegørelsen, som er nævnt i *stk. 3*, skal indeholde vilkårene for salget og en beskrivelse af administrationen og karakteren af boets forpligtelser i henhold til § 247 a og de registrerede aktiver omfattet af § 247 b.

Den i *stk. 4* fastsatte frist på 1 måned svarer til fristen, der efter § 257, *stk. 2*, gælder for overdragelse af livsforsikringsbestande, der er taget under administration. Fristen er kortere end den der gælder efter § 204 (3 måneder), idet det må formodes, at obligationsejerne er bekendt med, at registeret er overgået til et administrationsbo.

I relation til indsigelsesmuligheden i *stk. 4*, jf. *stk. 5*, skal det bemærkes, at indsigelserne ikke i sig selv vil kunne føre til, at overdragelsen ikke godkendes, med mindre der er tale om helt særlige tilfælde, som Finanstilsynet ikke i forvejen har haft kendskab til. Dette er i overensstemmelse med den praksis, der gælder for overdragelser af forsikringsselskaber efter § 204, *stk. 3*, og overdragelse af livsforsikringsbestande, der er taget under administration, jf. §§ 253-258. Det er kun obligationsejerne, der kan gøre indsigelse mod det påtænkte salg.

Endelig fremgår det af *stk. 6* – ligeledes i overensstemmelse med de bestemmelser, der gælder for forsikringsbestande og livsforsikringsbestande under administration – at et salg af boets forpligtelser i henhold til § 247 a og de registrerede aktiver omfattet af § 247 b ikke kan påberåbes af obligationsejerne som grundlag for opsigelse af aftalen og dermed førtidig indfrielse af obligationerne.

Den foreslåede § 247 h er en ny bestemmelse, der fastlægger administrators beføjelser, hvis administrationsboet skal drives som going concern i en periode.

I *stk. 1* gives administrator mulighed for at udstede refinansieringsobligationer. Baggrunden herfor skal findes i de behov for fremskaffelse af likviditet, der vil opstå i administrationsboet, når obligationerne løbende udløber. Obligationerne i et administrationsbo må forventes af have forskellige løbetider og der opstår således løbende behov for at skaffe likviditet med henblik på betaling til ejerne af de udløbne obligationer. Denne kapital fremskaffes sædvanligvis ved udstedelse af nye obligationer. Da en stor del af lånemarkedet i dag er dækket af obligationer med kort løbetid, er det store summer, der skal refinansieres årligt.

Såfremt administrator ikke får mulighed for at udstede refinansieringsobligationer, vil det næppe være muligt for ham at skaffe den fornødne likviditet. Refinansieringsobligationerne vil ikke være særligt dækkede obligationer. Refinansieringsobligationerne får, som de særligt dækkede obligationer de erstatter, sikkerhed i aktivmassen i administrationsboet.

Det er en vigtig forudsætning for administrators mulighed for at udstede refinansieringsobligationer, at disse alene kan udstedes som erstatning for udløbne obligationer – administrator kan derimod ikke udstede obligationer med henblik på nyudlån. Såfremt administrator har behov for at skaffe likviditet til administrationsboet i andre situationer end ved udløb af obligationer, må administrator anvende de øvrige beføjelser, som det foreslås at tildele administrator.

Refinansieringsobligationerne får, som de særligt dækkede obligationer de erstatter, sikkerhed i aktivmassen i administrationsboet. Denne sikkerhed har primært betydning i relation til refinansieringsobligationernes konkursretlige stilling – refinansieringsobligationerne gives således en separatistlignende stilling, jf. § 247 d,

stk. 1. Dette omtales nærmere i forbindelse med forslaget til § 247 i. Baggrunden for at lade refinansieringsobligationerne få sikkerhed i aktivmassen svarende til de særligt dækkede obligationer, som de erstatter, er, at investorerne ellers ikke vil kunne forventes at købe obligationerne. Kan de overhovedet sælges uden sikkerhed, vil det være på dårlige vilkår, hvilket vil være til ulempe for alle de tilbageværende obligationsejere. Det må dog uanset sikkerhedsstillelsen forventes, at det i et vist omfang vil afspejle sig i kurser og renter, at det er tale om refinansieringsobligationer udstedt af et administrationsbo og dermed ikke særligt dækkede obligationer.

Det kan således ikke med den skitserede model udelukkes, at der kan opstå en situation, hvor der kan være ejere af obligationer med kort løbetid, der får fuld betaling ved udløbet af deres obligationer, mens ejere af obligationer med længere løbetid ikke bliver fuldt ud indfriet. Dette vil kunne ske, hvis det mod administrators forventninger efterfølgende viser sig, at administrationsboet ikke kan fortsætte som going concern, men i stedet må overgå til en konkursbehandling, og det i denne forbindelse viser sig, at den stillede sikkerhed ved tvangssalg ikke er nok til at dække samtlige obligationsejere. Denne problemstilling er dog af generel karakter og gør sig ikke specielt gældende for et administrationsbo.

Administrators adgang til at udstede refinansieringsobligationer gælder dog ikke, hvis der ikke efter udstedelsen kan forventes at være tilstrækkelige midler i boet til betaling af renter og afdrag til indehavere af særligt dækkede obligationer og eventuelle refinansieringsobligationer.

I *stk. 2* foreslås det at give administrator mulighed for at optage kortvarige lån til dækning af midlertidige likviditetsunderskud, som opstår på grund af, at der ikke er tidsmæssigt sammenhæng mellem indbetalingerne til administrationsboet fra låntagerne og administrators udbetalinger til obligationsejerne. Administrator kan derfor have behov for at kunne optage sådanne lån.

Anvendelsen af provenuet fra sådanne lån er begrænset til betaling af renter og afdrag til ejerne af særligt dækkede obligationer og eventuelle refinansieringsobligationer.

I tilfælde af administrationsboets konkurs har lånene separatistlignende stilling og nyder dermed samme stilling som ejerne af de særligt dækkede obligationer og eventuelle refinansieringsobligationer, samt modparter på finansielle instrumenter, jf. nedenfor i forbindelse med omtalen af § 247 i.

Baggrunden for at give sådanne lån denne prioritetsstilling er, at det i modsat fald vil blive meget dyrt for boet og dermed i sidste ende for obligationsejerne at optage sådanne lån, hvis der ikke kan gives nogen sikkerhed herfor.

Administrator bør alene optage sådanne lån, hvis det er overvejende sandsynligt, at der kommer betalinger nok til at betale den kommende termin.

Stk. 3 giver administrator mulighed for, hvis det ikke er muligt at optage lån i medfør af § 247 h, stk. 2, i begrænset omfang at sælge aktiver fra administrationsboet til en på forhånd fastsat minimumspris. Administrator skal »sælge så lidt som muligt så godt som muligt«. Administrator skal fastsætte minimumsprisen på baggrund af en vurdering af det pågældende aktivs rimelige kontante handelsværdi forstået som en pris flere kyndige erhververe med kendskab til markedet for det omhandlede aktiv må skønnes at ville betale for aktivet.

Den foreslåede § 247 i er ny og fastlægger vilkårene, hvis administrationsboet kommer under konkursbehandling.

Stk. 1 fastslår, at reglerne herom i konkursloven som udgangspunkt skal anvendes.

Stk. 2 giver indehaverne af de særligt dækkede obligationer, modparter på finansielle instrumenter, som de registrerede aktiver og aftaler ligger til grund for, og indehaverne af eventuelle refinansieringsobligationer udstedt af administrator en separatistlignende stilling til de aktiver, der er i administrationsboet. De skal således alene respektere omkostninger i forbindelse med administrationsboet.

Lån, som administrationsboet har optaget i medfør af § 247 h, stk. 2, tildeles samme separatistlignende stilling som krav fra obligationsejerne. Lån kan ifølge bestemmelsen alene optages til brug for midlertidige likviditetsunderskud i administrationsboet, og provenuet fra sådanne lån kan alene anvendes til betaling af renter og afdrag til ejere af særligt dækkede obligationer eller refinansieringsobligationer.

Overskydende midler indgår i konkursmassen, jf. § 32 i konkursloven.

Til nr. 53 (§ 333, stk. 2, nr. 5)

Ændringen medfører, at Landsorganisationen i Danmark, Akademikernes Centralorganisation og Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd kan indstille et medlem hver for sig, hvis de ikke kan finde enighed om at indstille et medlem i forening.

Siden oprettelsen af Penge- og Pensionspanelet i 2007 har Landsorganisationen i Danmark, Akademikernes Centralorganisation og Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd ikke kunne finde enighed om at indstille et medlem som repræsentant for arbejdstagerinteresser i forening. I tilfælde af at organisationerne ikke kan blive enige om at udpege et medlem i fællesskab, sikrer ændringen, at disse kan indstille et medlem hver for sig, således at økonomi- og erhvervsministeren kan udpege et medlem, og pladsen ikke står tom.

Til nr. 54 (§ 344, stk. 5)

Den foreslåede ændring skal skabe klarhed over, hvilke hensyn der skal danne grundlag for prioriteringen af Finanstilsynets tilsynsindsats. Finanstilsynets tilsynsvirksomhed planlægges ud fra et væsentlighedskriterium.

Af det foreslåede 1. pkt. fremgår, at Finanstilsynet skal tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder. Den finansielle krise har tydeligt vist, hvordan et enkelt instituts problemer kan have indflydelse på hele sektoren. Det er derfor vigtigt, at Finanstilsynet også tager højde for dette aspekt ved tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden. På denne baggrund foreslås det, at dette fremgår udtrykkeligt af bestemmelsen.

Den finansielle stabilitet afhænger af mange forhold, og der vil være forskel fra tid til anden på, hvilke forhold der påvirker den finansielle stabilitet.

Af det foreslåede 2. pkt. fremgår, at Finanstilsynet i sin tilsynsvirksomhed skal lægge vægt på holdbarheden af den enkelte finansielle virksomheds forretningsmodel. Herved tænkes ikke alene på, at Finanstilsynet skal vurdere evt. aktuelle lovovertrædelser, men også skal se på potentielle fremtidige lovovertrædelser eller problemer. At dette foreslås indsat udtrykkeligt i bestemmelsen skal også ses i lyset af forslaget til lov om finansiell virksomhed §§ 70 og 71, jf. lovforslagets § 1, nr. 8 og 9, hvor der sker en præcisering og justering af reglerne for styring og indretning af virksomheden, med henblik på at øge virksomhedernes fokus herpå. Med forslaget skal Finanstilsynet prioritere sin tilsynsindsats, så der på et tidligere tidspunkt vurderes og gøres opmærksom på, at virksomheden har valgt en risikabel eller uholdbar forretningsmodel.

En forretningsmodel kan vurderes uholdbar af mange årsager og det vil både afhænge af den konkrete virksomheds type, størrelse og forretninger, samt markedsforholdene generelt.

Som eksempler på uholdbare forretningsmodeller kan for pengeinstitutter nævnes tilfælde, hvor forretningsgrundlaget hviler på en stor eksponering i forhold til enkelte sektorer fx ejendomssektoren eller mange store engagementer. Høj udlånsvækst kan også være en indikator for en uholdbar forretningsmodel, idet faren for at få dårlige udlånsengagementer øges, hvis væksten sker i et tempo, hvor instituttets kreditkontor og kontrolsystemer har svært ved at følge med. Det kan også dreje sig om en situation, hvor et institut har for stor og kortsigtet afhængighed af kapitalmarkedet til at skaffe den fornødne funding.

For skadesforsikringsselskabet kan det nævnes, at der i en forretningsmodel for skadesforsikringsselskaber altid vil indgå følgende elementer: Tegning, tarifiering, skadesbehandling, herunder hensættelser og genforsikring. Hvis disse elementer enkeltvis eller i kombination ikke har den nødvendige fokus eller indbyrdes afbalancering, kan det føre til fremtidige solvensproblemer på samme måde som manglende styring af aktivrisikoen. Som eksempler på uholdbare forretningsmodeller kan for skadesforsikringsselskaber nævnes tilfælde, hvor forretningsgrundlaget hviler på en forudsætning om vækst uden en gennearbejdet tarif, eller hvor selskaberne vil komme i alvorlige vanskeligheder, hvis ikke genforsikringen er tegnet – eksempelvis i tilfælde af kraftige storme, store brande, eller senest samtidig med accept af store risici. Endvidere kan nævnes tilfælde, hvor virksomheden har placeret sine aktiver meget koncentreret – f.eks. alene i aktier i en enkelt stor virksomhed – og dermed gjort sig afhængig af denne virksomheds overlevelse.

For livsforsikringselskaber kan det nævnes, at der i en forretningsmodel for livsforsikringselskaber og tværgående pensionskasser indgår en række elementer, der har indflydelse på forretningsmodellens holdbarhed, f.eks. det tekniske grundlag som forsikringerne er tegnet på, de indgåede aftaler samt risikostyringen. Hvis disse elementer enkeltvis eller i kombination ikke har den nødvendige kvalitet eller indbyrdes afbalancering, kan det føre til fremtidige solvensproblemer. Det kan således være uholdbart, hvis f.eks. det tekniske grundlag ikke korrekt eller i nødvendigt omfang inddrager de biometriske risici eller virksomheden ikke måler eller styrer markedsrisiciene godt nok.

Hvis Finanstilsynet konstaterer, at en virksomhed har en uholdbar forretningsmodel, vil Finanstilsynets reaktion afhænge af de konkrete forhold. Hvis virksomheden ikke på det pågældende tidspunkt overtræder den finansielle lovgivning, kan reaktionen være en risikooplysning, ligesom §§ 349 og 350 også efter omstændighederne kan finde anvendelse, jf. herunder. For nogle virksomhedstyper vil Finanstilsynets vurdering af forretningsmodellen have betydning for den kapital, som virksomheden skal have for fortsat at drive virksomhed. Er der tale om egentlige overtrædelser af § 71, hvis f.eks. forretningsmodellen betyder, at virksomheden ikke kan styre sine risici effektivt, kan Finanstilsynet give påbud eller evt. foretage politianmeldelse. Endvidere har Finanstilsynet mulighed for at påbyde virksomhedens ledelse at lade udarbejde en redegørelse for virksomhedens økonomiske stilling og fremtidsudsigter i medfør af § 349. Endelig kan Finanstilsynet skride ind i medfør af § 350 og påbyde virksomheden at træffe de nødvendige foranstaltninger, for at rette op på forholdet. Opfylder virksomheden ikke dette, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse.

Det overordnede kriterium for tilrettelæggelsen af tilsynsindsatsen er, at tilsynsindsatsen på et område skal stå i forhold til de potentielle risici og skadevirkninger. Beskyttelsen er både rettet mod de økonomiske interesser for den pågældende virksomheds indskydere, investorer, obligationsejere, forsikrede eller andre kunder, men også mere overordnet for den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder samt andre samfundsmæssige forhold.

Med de potentielle risici tænkes blandt andet på risikoen for lovovertrædelser. En forhøjet risiko kan eksempelvis skyldes teknisk kompliceret regulering, en generel erfaring hos Finanstilsynet for, at der ofte sker overtrædelser af de pågældende regler eller en konkret erfaring med overtrædelser i bestemte virksomheder eller typer af virksomheder. Som eksempler kan nævnes nye regelsæt, hvor der ofte er en vis gennemførelsestid i virksomhederne.

Det foreslås endeligt, at det udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen, at tilsynsindsatsen skal prioriteres ud fra et væsentlighedshensyn. Dette indebærer ikke, at der er områder af den finansielle lovgivning, som Finanstilsynet ikke skal påse. På de områder, hvor de potentielle risici eller skadevirkninger vurderes at være relativt lave, kan tilsynet i stedet anvende mindre effektive, men også mindre ressourcekrævende tilsynsinstrumenter, så som stikprøvevise kontroller eller kontroller, som gennemføres, når Finanstilsynet eksempelvis alligevel er på undersøgelse af for forholdet relevante områder i de finansielle virksomheder.

Hvor risikoen for skadevirkning vurderes at være meget lav, kan Finanstilsynet vælge, at området ikke løbende påses, men at man alene vil forlade sig på anmeldelser og andre oplysninger, der fremsendes til Finanstilsynet.

Finanstilsynet behandler ikke sager om enkelte kunders forhold til en finansiell virksomhed. Selv om skadevirkningen af en lovovertrædelse i relation til en enkelt kunde kan være forholdsvis stor, skal det være den generelle skadegørende effekt, som skal være rettesnor ved prioritering af tilsynsindsatsen.

Til nr. 55 (§ 350, stk. 1, nr. 2)

Den foreslåede ændring af § 350, stk. 1, nr. 2, fremrykker tidspunktet for, hvornår Finanstilsynet kan gribe ind og påbyde, at en finansiell virksomhed foretager de nødvendige foranstaltninger for at rette op på sin økonomiske situation. Efter den gældende bestemmelse skal der være en betydelig risiko for, at virksomhedens økonomiske stilling udvikler sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse. Det vil i praksis være, hvor virksomheden ikke længere vil kunne overholde lovens solvens- og likviditetskrav.

Det foreslås at ændre »betydelig risiko« til »ikke uvæsentlig risiko« med henblik på, at Finanstilsynets reaktion kan ske på et tidligere tidspunkt. Ved at fremrykke tidspunktet for tilsynets reaktion opnås der mere tid og manøvrerum til, at virksomheden kan foretage og gennemføre de fornødne foranstaltninger. Finanstil-

synet skal foretage sin vurdering på baggrund af sin erfaring og sit kendskab til markedsforhold og til den konkrete virksomhed.

Bestemmelsen kan bl.a. tænkes anvendt, når der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomheden på et senere tidspunkt ikke kan opfylde lovens kapitalkrav. Hvis et pengeinstitut har en høj eksponering på ejendomsmarkedet eller en høj udlånsvækst, vil Finanstilsynet således kunne påbyde instituttet at foretage nærmere foranstaltninger, hvis tilsynet på baggrund af sin erfaring og sit kendskab til markedsforholdene og til det konkrete institut vurderer, at der er en ikke uvæsentlig risiko for, at instituttet inden for 2-3 år ikke vil kunne opfylde kapitalkravene.

Ændringen skal i øvrigt ses i lyset af ændringen af § 344, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 54, hvor Finanstilsynet skal tilrettelægge sin tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme finansiell stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder og i højere grad end tidligere vurdere de enkelte finansielle virksomheders forretningsmodeller. I den forbindelse skal også nævnes ændringerne af §§ 70 og 71, jf. lovforslagets § 1, nr. 8 og 9, der netop skal øge virksomhedens fokus på styring og indretning af virksomheden. Konstaterer Finanstilsynet en uholdbar forretningsmodel, hvor virksomheden i øvrigt fortsat overholder gældende lovgivning, kan en reaktionsmulighed således være at påbyde virksomheden at foretage nødvendige foranstaltninger i medfør af § 350. Bestemmelsen kan således også anvendes for at fremme finansiell stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder.

Derudover foreslås det præciseret, at den ikke uvæsentlige risiko kan skyldes både indre og ydre forhold for virksomheden. Inden for virksomhedens kontrol kan f.eks. en strategi om en betydelig udlånsvækst og vækst inden for ejendomsbranchen indebære en væsentlig risiko for virksomheden. Risici, der ligger uden for virksomhedens kontrol, kan være begrundet i forhold, som virksomheden ikke har kontrol over, men som virksomheden heller ikke har taget højde for i tilrettelæggelsen af sin forretning. Opbygningen af en boble inden for afgrænsede markeder eller sektorer kan således være forhold, der ligger uden for virksomhedens kontrol, men som må antages at kunne indebære en væsentlig økonomisk risiko for virksomheden på et senere tidspunkt.

Bestemmelsen giver mulighed for at en finansiell virksomheds forhold bringes i orden, mens virksomheden stadig opfylder den finansielle lovgivnings krav til kapitalforhold m.v.

Det påbud, som Finanstilsynet giver, kan afpasses efter den konkrete virksomheds forhold, hvilket giver Finanstilsynet mere differentierede beføjelser. Finanstilsynets påbud skal konkretiseres så tilstrækkeligt, at ledelsen i den finansielle virksomhed reelt har mulighed for at imødekomme påbuddet. Sagen vil som udgangspunkt skulle forelægges for Det Finansielle Virksomhedsråd, jf. § 344, stk. 2, da et påbud i medfør af bestemmelsen altid vil have videregående betydelige følger for den finansielle virksomhed. Der skal ligeledes være klarhed over, hvornår påbuddet er opfyldt. Omvendt skal det være op til den enkelte virksomheds ledelse at udfylde rammerne for, hvorledes et påbud skal opfyldes.

Når Finanstilsynet meddeler den finansielle virksomhed et påbud, vil der samtidig blive fastsat en frist for opfyldelse heraf. Er påbuddet ikke opfyldt inden for denne frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. stk. 2.

Endelig foreslås en sproglig ændring i bestemmelsen, idet det nuværende »instituttet« i sidste led i bestemmelsen ændres til »virksomheden«. Hermed tydeliggøres det, at bestemmelsen gælder for alle finansielle virksomheder.

Til nr. 56 (§ 360)

Den gældende afgiftsbestemmelse i § 360, stk. 1, er formuleret således, at renteindtægter og salg af varer og tjenesteydelser nedskriver afgiftsopkrævningen hos de tilsynsbelagte virksomheder.

Ved overgangen til omkostningsbevillinger i 2007, jf. finansloven for 2007, bestod Finanstilsynets bevilling på finansloven af en indtægtsbevilling, der var større end udgiftsbevillingen. Forskellen var Finanstilsynets nettoudgiftsbevilling, der udgjordes af Finanstilsynets renteudgifter til staten. Finanstilsynets renteomkostninger var dermed indeholdt i indtægtsbevillingen og dækket af de gebyrer, der blev opkrævet. Renteomkostningerne dækkede over, at staten gennem et finansår stillede likviditet til rådighed for Finanstilsynet.

Som følge af omkostningsreformen blev udgiftsbevillingen hævet svarende til de forventede nettorenteomkostninger. Finanstilsynet afholder derfor på nuværende tidspunkt renteomkostningerne direkte af udgiftsbevillingen.

Bestemmelsen foreslås ændret, da det ikke længere er nødvendigt at regulere budgetteringen i Finansloven for renteindtægter, renteudgifter eller øvrige indtægter efter overgangen til omkostningsbaserede bevillinger for at kunne beregne Finanstilsynets afgiftsopkrævning.

Indtægter fra salg af varer og tjenesteydelser omfatter indtægter fra transaktioner, hvor der er leveret en ydelse, og hvor indtægten ikke har karakter af et gebyr. Omfattet af definitionen er fx husleje og boligindtægter, forpagtningsindtægter, salg af publikationer og indtægter fra forretningsmæssige aktiviteter.

Til nr. 57 (§ 373, stk. 1)

Med den foreslåede ændring vil det blive muligt at straffe med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, såfremt et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab indfrier hybrid kernekapital uden at have modtaget tilladelse fra Finanstilsynet, jf. § 132, stk. 1, nr. 4. Det vil endvidere blive muligt at straffe med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, såfremt et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab ikke overholder reglerne om store engagementer, herunder de grænser, der er fastsat i § 145. Endelig vil det være muligt at straffe med bøde eller fængsel, såfremt der ikke sker indberetning til Finanstilsynet af store engagementer. Overskridelse af grænserne er efter de gældende regler også strafbelagt, lige som det også efter de gældende regler er muligt at straffe med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, såfremt en virksomhed ikke foretager indberetning til Finanstilsynet.

Derudover ændres henvisningerne til §§ 64, 65 og 118 som følge af, at der indsættes nye stykker heri, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, 7 og 10.

Endelig foreslås en konsekvensrettelse som følge af forslaget om et supplerende mindstekrav til basiskapitalen i 2010 og 2011 for virksomheder, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, stk. 3, der foreslås videreført i den ny § 125 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 14. Forslaget indebærer, at overtrædelse af dette mindstekrav til basiskapital kan straffes efter tilsvarende principper, som overtrædelse af solvenskravene og minimumskapitalkravene i medfør af §§ 124, 125 og 126.

Til nr. 58 (§ 373, stk. 2)

Forslaget er en ændring af henvisningerne i den gældende § 373, stk. 2, der indeholder bestemmelse om overtrædelser, der kan straffes med bøde. Ændringen er en konsekvens af den ændrede § 70, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

Derudover foreslås det strafbelagt med bøde, såfremt administrator ikke sørger for at have nødvendig forsikringsmæssig dækning i medfør af det foreslåede § 247 a, stk. 9 og 10. Dette gælder såvel for ansvarsforsikring som for kautionforsikring.

Til nr. 59 (§ 373, stk. 6 og 7)

Det foreslås, at administrator kan straffes på samme måde som et medlem af en finansiel virksomheds bestyrelse eller direktion, såfremt administrator ikke træffer nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab i administrationsboet eller ved nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse. Bestemmelsen indebærer, at administrator på samme måde som bestyrelses- eller direktionsmedlemmer i finansielle virksomheder kan straffes, hvis de udviser passivitet og dette medfører, at der påføres administrationsboet tab eller nærliggende fare for tab af en væsentlig størrelsesorden.

Det foreslås desuden, at administrator kan straffes for at give urigtige eller vildledende oplysninger om administrationsboet til bl.a. offentlige myndigheder, offentligheden og obligationsejerne. Det er vigtigt, at obligationsejerne, offentligheden osv. kan have fuld tillid til de oplysninger, som administrator giver om

administrationsboet. Tilsvarende kan administrator ifalde straf for grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed, der kan medføre tab. Strafferammen er bøde eller fængsel op til 4 måneder.

Til nr. 60 (§ 407, stk. 1)

Forslaget i § 407, stk. 1, er en konsekvensrettelse som følge af forslaget om ændring af § 132, stk. 1, nr. 5, der erstatter den gældende § 132, stk. 1, nr. 12 og 13.

Til nr. 61 (§ 407, stk. 2)

Den foreslåede ændring af stk. 2 er en ajourføring af bestemmelsen, således at det præciseres at Finanstilsynet kan kræve, at bestyrelsen indkalder instituttets øverste myndighed med henblik på en redegørelse for generalforsamlingen, hvis kapitalkravet i § 127 ikke er opfyldt, og ikke, som efter den gældende bestemmelse, kun hvis solvenskravet ikke er opfyldt. Forslaget indebærer bestemmelserne vedrørende kravene til basiskapitalen i § 407 harmoniseres med betingelserne vedrørende kravene til basiskapitalen for inddragelse af tilladelsen i §§ 224 og 225 og krisehåndteringsbestemmelsen i § 246

Desuden korrigeres henvisningen til § 124, der rettelig skal være til stk. 2, nr. 1.

Til § 2

Til nr. 1 (§ 31)

Det er hensigten med ændringen af bestemmelsen, at refinansieringsobligationer udstedt af et realkreditinstitut under betalingsstandsning eller konkursbehandling ikke opnår en bedre retsstilling end eksisterende indehavere af særligt dækkede obligationer (SDO), særligt dækkede realkreditobligationer (SDRO), realkreditobligationer (RO) og andre værdipapirer. Det tilsvarende gælder over for derivatmodparter, jf. lovens § 26, stk.4.

En sådan retsstilling ville stride imod EU-bestemmelserne i direktiv nr. 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdning), hvor det er en afgørende forudsætning, at før end en obligation kan anses for at være »særligt dækkede«, skal der sikres en forrang/fortrinsstilling i nedbrudssituationer (betalingsstandsning eller konkurs).

Konsekvensen af denne ændring indebærer derfor, at konkurslovens § 93, nr. 3 om gæld, der pådrages under boets behandling ikke kan anvendes af obligationsindehaverne (kreditorerne), der har fået en refinansieringsobligation udstedt af realkreditinstituttet under betalingsstandsning eller konkursbehandling.

Udgangspunkt i den gældende lov om realkreditlån og realkreditobligationer er, at indehaverne af SDO, SDRO, RO og andre værdipapirer har en separatistlignende stilling, som følge af lovens krav om opdeling i serier eller grupper af serier med seriereservefond.

Det er hensigten, at refinansieringsobligationer opnår den samme retsstilling som indehaverne af SDO, SDRO, RO og andre værdipapirer.

Udover obligationer og andre værdipapirer kan der i serier eller grupper med serier med seriereservefond være udstedt seniorgæld. For fuldstændighedens skyld bemærkes, at seniorgælden alene opnår dækning for sit tilgodehavende efter at obligationsejerne, herunder refinansieringsobligationer udstedt i betalingsstandsning eller under konkurs, har fået fuld dækning.

Til nr. 2 og 3 (§ 32, stk. 1, 2. pkt. og § 32, stk. 2, 3. pkt.)

En adgang til at udstede refinansieringsobligationer med samme rang, som de særligt dækkede obligationer, særligt dækkede realkreditobligationer, realkreditobligationer og andre værdipapirer er en afgørende forudsætning for, at det beskikkede tilsyn og kurator har mulighed for at drive en serie eller grupper af serier med seriereservefond i en længere periode med henblik på at sikre at samtlige obligationsindehaver opnår bedst mulig dækning af deres tilgodehavende.

Skulle et realkreditinstitut anmelde betalingsstandsning eller gå konkurs er det udgangspunktet, at den tilsynsførende og kurator skal udstede refinansieringsobligationer.

De udløbne obligationer, som refinansieringsobligationerne afløser, har som øvrige obligationer i serien eller grupper af serier med seriereservefond en separatist lignende stilling til alle aktiver i serien eller grupper af serier med seriereservefond.

Baggrunden for, at refinansieringsobligationer skal have samme konkursretlige status, som de obligationer, de refinansierer, er, at investorerne ellers ikke vil kunne forvente at købe obligationerne.

Det bemærkes, at refinansieringsobligationer ikke kan have betegnelsen realkreditobligationer, særlig dækkede obligationer eller særlig dækkede realkreditobligationer, da realkreditinstitutionen i tilfælde af konkurs ikke vil have en tilladelse til at udstede sådanne obligationer.

Refinansieringsobligationer kan ikke anvendes til nyudlån og må alene anvendes til brug for refinansiering af eksisterende lån i serien eller grupper af serier med seriereservefond.

Refinansieringsmuligheden skal alene anvendes til at sikre, at serien eller grupper af serier med seriereservefond kan fortsætte i en længere årrække som »going concern«, således at det sikres, at alle obligationsejere – også obligationsejerne med lang løbetid – opnår bedst mulig dækning.

Baggrunden for, at det præciseres, at tilsyn og kurator kan udstede refinansieringsobligationer er, at obligationerne alene erstatter obligationer, som udløber, og dermed stiger den samlede obligationsrestgæld ikke set i forhold til tiden før en anmeldt betalingsstandsning eller konkursbehandling.

Der gælder de samme regler for refinansieringsobligationer som for realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer, særligt dækkede realkreditobligationer og andre værdipapirer.

Det bemærkes endvidere, at en refinansiering under konkurs eller betalingsstandsning ikke kan udelukkes at blive dyrere end ved udstedelsen af realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer, hvilket betyder, at låntagerne har et incitament til enten at opsiges lånet til indfrielse ved refinansieringstidspunktet eller til at opkøbe de bagvedliggende obligationer i markedet (til en forventeligt lav kurs) og anvende disse til fuld indfrielse af restgælden. I praksis må låntagerne derfor forventes ikke at forsætte låneforholdet efter en konkurs, dog vil der formentligt være låntagere (kunder), der ikke uden videre kan flytte deres lån. Omfanget af udstedelse refinansieringsobligationer forventes derfor at være begrænset ud fra det synspunkt, at låntager/kunder naturligt vil forsøge at finde alternative finansieringskilder f.eks. et andet realkreditinstitut eller et pengeinstitut på grund af stigende priser.

Til nr. 4 (§ 32 a)

I det foreslåede *stk. 3* præciseres det, at refinansieringsobligationerne får tilsvarende sikkerhed i de aktiver (såsom f.eks. realkreditpantebrevene og reservefondsmidler) i serier eller grupper af serier med seriereservefond, som lå til sikkerhed for de udløbne obligationer i form af realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer.

Udstedelsen af refinansieringsobligationer kan som de øvrige redskaber opregnet i § 32, stk.1 og 2 alene anvendes af det beskikkede tilsyn og af kurator i det omfang, at tilsynet henholdsvis kurator vurderer, at anvendelsen er nødvendig for at sikre værdierne i serien eller grupper af serier med seriereservefond, og at redskaberne alene anvendes, fordi det er i kreditorers (obligationsejers) interesse, jf. det foreslåede *stk. 4*.

Princippet i konkurslovens kap. 2 og kap. 12 er fortsat gældende. Det betyder, at såfremt tilsynet eller kurator beslutter at anvende muligheden for at udstede refinansieringsobligationer, skal kurator eller tilsynsførende have en begrundet overbevisning om, at refinansiering er i obligationsejerne (kreditorernes) interesse, både obligationsejerne med lang og kort løbetid.

Som altovervejende hovedregel vil kurator eller realkreditinstitutionen under betalingsstandsning skulle foretage løbende refinansiering af de realkreditlån, hvor de bagvedliggende obligationer har en kortere løbetid end lånets løbetid. Dermed sikres det, at realkreditinstitutionen i videst muligt omfang kan afvikles uden tab for alle obligationsejere.

Låneoptagelsen forudsættes at være midlertidig og primært anvendt i de tilfælde, hvor der ikke er et sammenfald mellem indbetaling fra låntagerne og udbetaling til obligationsindehaverne.

Det har været intentionen at begrænse omfanget af en låneoptagelse, hvorfor der alene kan foretages en midlertidig belåning af den først kommende terminsindbetaling, jf. forslaget til *stk. 5*. Der må ikke foretages en generalpant sætning af terminsydelserne, hvorved realkreditpantebrevets værdi indirekte udhules.

Uanset om der stilles sikkerhed i den førstkomende terminsbetaling eller andre aktiver, kan den pågældende långiver kræve sig fyldestgjort i den stillede sikkerhed, såfremt låneaftalen misligholdes, og såfremt den relevante sikringsakt er iagttaget.

Den likviditet, der tilgår den eller de serier med seriereservefond som følge af belåning af aktiver eller terminsindbetalinger, må udelukkende anvendes til betaling af obligationsindehaverne og derivatmodparter.

Til nr. 5 (§ 32 a)

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende § 33. Af ordensmæssige hensyn foreslås den flyttet til § 32 a.

Til nr. 6 (§ 33)

Der gives i *stk. 1* hjemmel til en overdragelse af serier eller grupper af serier med seriereservefond til et andet kreditinstitut, der har tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer.

De efterfølgende stykker beskriver de nærmere betingelser for gennemførelsen af et sådan salg.

Salg af hele serier eller grupper af serier med seriereservefond kan ikke ske uden økonomi- og erhvervsministerens tilladelse, jf. *stk. 2*. Det må forventes, at det i praksis vil være Finanstilsynet, der vurderer, om ansøgningen skal fremmes eller afvises på det foreliggende grundlag, men med ministerens endelige godkendelse.

Videregivelsesreglerne i kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed forbyder finansielle virksomheder at videregive fortrolige oplysninger om deres kunder, med mindre der er tale om en berettiget videregivelse.

Som udgangspunkt kræver en berettiget videregivelse, at kunden har givet samtykke hertil. Der kan dog efter en konkret afvejning af på den ene side den finansielle virksomheds interesse i at videregive fortrolige oplysninger og på den anden side kundens berettigede forventning om hemmeligholdelse, ske videregivelse uden samtykke fra kunden.

En situation, hvor det vil være berettiget at videregive oplysninger uden samtykke fra kunden, er efter Finanstilsynets praksis, når en finansiel virksomhed sælger et forretningsområde fra til en anden finansiel virksomhed. Man har her fundet, at kundernes krav på hemmeligholdelse må vige for den finansielle virksomheds interesse i at kunne sælge det pågældende forretningsområde. I vurderingen af, at der foreligger en berettiget videregivelse, har man tillagt det betydning, at der sker videregivelse til en virksomhed, som er underlagt tilsvarende regler som den afgivende virksomhed.

Det vil derfor efter denne praksis være muligt at videregive oplysninger om fordringerne i serien eller grupper af serier med seriereservefond i forbindelse med et helt eller delvis salg af serien eller grupper af serier med seriereservefond, uden at der på forhånd indhentes samtykke hertil fra de kunder, hvis lån ligger til sikkerhed i serien eller grupper af serier med seriereservefond.

Stk. 3 indeholder krav om offentliggørelse af det planlagte salg af serien eller serier med seriereservefond, hvis økonomi- og erhvervsministeren finder, at ansøgningen herom skal fremmes. Bestemmelsen svarer til fremgangsmåden, som gælder for overdragelse af forsikringsbestande efter § 204, i lov om finansiel virksomhed og livsforsikringsbestande, der er taget under administration, jf. § 257, *stk. 2*, i lov om finansiel virksomhed.

Det må forventes, at det i praksis vil være Finanstilsynet, der vurderer, om ansøgningen skal fremmes eller afvises på det foreliggende grundlag, men med ministerens endelige godkendelse.

Redegørelsen, som er nævnt i stk. 3, skal indeholde vilkårene for salget.

Den i stk. 3 fastsatte frist på 1 måned svarer til fristen, der efter § 257, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, gælder for overdragelse af livsforsikringsbestande, der er taget under administration. Fristen er kortere end den der gælder efter § 204 (3 måneder), i lov om finansiel virksomhed om sammenlægning af finansielle virksomheder, idet det må formodes, at obligationsejerne er bekendt med, at realkreditinstituttet er gået i betalingsstandsning eller taget under konkursbehandling.

I relation til indsigelsesmuligheden i stk. 3, jf. *stk. 4*, skal det bemærkes, at indsigelserne ikke i sig selv vil kunne føre til, at overdragelsen ikke godkendes, med mindre der er tale om helt særlige tilfælde, som Finanstilsynet ikke i forvejen har haft kendskab til. Dette er i overensstemmelse med den praksis, der gælder for overdragelser af forsikringsselskaber efter § 204, stk. 3, og overdragelse af livsforsikringsbestande, der er taget under administration, jf. §§ 253-258. Det er kun obligationsejerne, der kan gøre indsigelse mod det påtænkte salg.

Endelig fremgår det af *stk. 5* – ligeledes i overensstemmelse med de bestemmelser, der gælder for forsikringsbestande og livsforsikringsbestande under administration – at et salg af serien eller grupper af serier med seriereservefond ikke kan påberåbes af obligationsejerne som grundlag for opsigelse af aftalen og dermed førtidig indfrielse af obligationerne.

Det skal understreges, at obligationsejerne heller ikke kan påberåbe sig et påtænkt – men endnu ikke effektueret – salg som grundlag for opsigelse af aftalen. Og indsigelser fra obligationsejerne mod salget vil således ikke give dem ret til opsigelse og førtidig indfrielse.

I relation til *stk. 5* bemærkes det endelig, at bestemmelsen kun omfatter obligationer, der udstedes efter lovforslagets ikrafttræden. Allerede udstedte obligationer omfattes således ikke af denne bestemmelse. Baggrunden herfor er, at der vil være tale om lovgivning med tilbagevirkende kraft, hvis bestemmelsen skal gælde for allerede udstedte obligationer. Der vurderes ikke at være så tungtvejende grunde, der taler for at tillægge bestemmelsen tilbagevirkende kraft, at dette bør ske. For fremtidige obligationsejere vil være det således være et kendt vilkår ved købet af obligationerne, mens dette naturligvis ikke vil være tilfældet for allerede udstedte obligationer.

Ingen obligationsejere (uanset rang og om de indgår i overdragelsen) og berørte derivatmodparter kan gøre misligholdelse gældende, selvom der principielt foreligger debitorskifte. For at sikre en rimelig behandling af disse rettighedshavere er der indbygget et krav om økonomi- og erhvervsministerens godkendelse af overdragelsen

For låntagerne er der tale om kreditorskifte, hvilket de efter dansk rets almindelige regler skal tåle. Overdragelsen forringer til gengæld heller ikke låntagernes ret til førtidig indfrielse i overensstemmelse med de for lånenes særligt gældende indfrielsesvilkår.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 9)

Bestemmelsen præciserer de eksisterende krav om egnethed og hæderlighed i lov om værdipapirhandel m.v.

Som hidtil skal medlemmer af bestyrelse og direktion i en virksomhed omfattet af § 7, stk. 1, på tidspunktet for meddelelse af tilladelse til virksomheden eller på tidspunktet for tiltrædelse af en sådan stilling i en eksisterende virksomhed, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over ledelsespersoner, som ikke længere opfylder kravene.

Bestemmelsen og Finanstilsynets indgrebsbeføjelser bygger på identiske bestemmelser i en række EU-direktiver på det finansielle område.

Det er hensigten, at den nye affattelse af bestemmelsen for det første skal præcisere, at der er tale om krav, som ledelsespersonen løbende skal leve op til, hvilket understøttes af, at det i bestemmelsens *stk. 4* (se nedenfor) er præciseret, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i *stk. 2* angivne for-

hold (gengivet umiddelbart nedenfor) både, når vedkommende indtræder i sin stilling eller sit hverv, og her-
efter løbende.

For det andet bliver det med lovforslaget præciseret, at hensynet til den finansielle sektor skal indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende opfylder egnet- og hæderlighedsbetingelserne i stk. 2.

Et medlem af bestyrelsen og direktionen i virksomhed omfattet af § 7, stk. 1, skal, jf. *stk. 1*, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles som hidtil ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængigt af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen, samt af hvilken virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant teoretisk uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse indenfor den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring og om virksomheder.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes hvis der er tale om en stor og kompleks virksomhed.

Som hidtil kan der ikke stilles et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i de pågældende virksomheders forhold. Her vil en særlig indsigt i anden branche eller i lokale forhold som er relevante for virksomheden, kunne være tilstrækkeligt.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til en stilling i den konkrete virksomhed. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en mindre virksomhed, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i stor, kompleks operatør. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en virksomhed til en anden. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Tilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan en person ikke udpeges som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er udnævnt. Sker dette ikke kan Finanstilsynet i medfør af § 12 e påbyde virksomheden at afsætte en direktør eller give et bestyrelsesmedlem et påbud om at nedlægge sit hverv.

I vurderingen af om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratræde, vil indgå, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktører efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i skattelovgivningen og selskabslovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har accepteret et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Dog kan Finanstilsynet efter § 12 e, stk. 3, gribe ind og kræve at vedkommende midlertidig fjernes fra ledelsen, allerede når der er rejst tiltale for overtrædelse i en straffesag, og indtil sagen er afgjort.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette ligeledes kunne begrunde Finanstilsynets indgriben.

Efter *nr. 2* kan et ledelsesmedlem ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, dersom den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord eller dette sker,

mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger, vedkommende befinder sig.

I nr. 3 foreslås det, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, dersom den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af en virksomhed omfattet af § 7. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, fx. advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Anvendelsen af bestemmelsen forudsætter, at Finanstilsynet har en viden om, at den pågældende enten i sin tidligere virksomhed har opført sig på en sådan måde, at der er risiko for, at hvervet eller stillingen som bestyrelsesmedlem eller direktør ikke vil blive varetaget på betryggende vis, eller at ledelsen af virksomheden nu foregår på en måde, som ikke er betryggende.

Der tænkes eksempelvis på situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af virksomhed sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for virksomheden. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis virksomhedens ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet den finansielle virksomhed, eller der er risiko for, at dette vil ske.

De virksomheder, som er kollapse under den nuværende finansielle krise, har alle været karakteriseret ved, at virksomhederne havde anlagt en meget ekspansiv og risikopræget strategi, og at ledelsen ikke havde sikret sig, at der var effektive og tilstrækkelige kontrolprocedurer til at styre virksomhedens risici.

Det er hensigten med den nye affattelse af stk. 2, nr. 3 at sikre, at Finanstilsynet, hvis det i forbindelse med dets inspektioner bliver bekendt med, at en virksomhed drives på en risikopræget og ledelsesmæssig mangelfuld måde, skal tage stilling til, om medlemmerne i virksomhedens ledelse lever op til kravet i bestemmelsen. Det er ligeledes hensigten, at der fremover er mulighed for at tillægge hensynet til tilliden til den finansielle sektor og dermed hensynet til at bevare den finansielle stabilitet, større betydning, når det skal vurderes om et indgreb overfor et siddende ledelsesmedlem er proportionalt i forhold til de forsømmelser vedkommende har udvist, jf. det foreslåede stk. 3.

Som noget nyt præciseres det i stk. 3, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af om et ledelsesmedlem opfylder kravene i stk. 2. Med det nye stk. 3 præciseres det, at der i den konkrete vurdering af, om det bør påbydes en person at nedlægge sit hverv som bestyrelsesmedlem, eller at kræve en direktør afskediget, skal hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor tillægges betydning. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for f.eks. en direktør i et pengeinstitut eller bestyrelsesformanden i et selskab, som driver et reguleret marked, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

Det har hidtil været således, at man har benyttet den samme proportionalitetsvurdering i forbindelse med indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning, som den, der benyttes efter straffelovens § 78, stk. 2, om personer, som udøver virksomhed, hvortil der kræves en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Benyttes denne vurdering, indebærer det imidlertid, at det i praksis er stort set umuligt at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som har vist sig uegnede til at stå i spidsen for en virksomhed, men som ikke kan fjernes med henvisning til de mere objektivt konstaterbare kriterier i § 12 e, stk. 1, nr. 1 og 2. Tilsidesættelse af det mere skønsprægede krav i § 12 e, stk. 1, nr. 3 vil som oftest ikke være proportionale efter den nuværende proportionalitetsvurdering i henhold til straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse.

Med det nye stk. 3 i § 12 e fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i et konkret indgreb over for et ledelsesmedlem, som har tilsidesat det mere skønsmæssige krav i stk. 2, nr. 3, skal vurderes.

Da ledelsessvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledelsessvigt i selv små finansielle virksomheder kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således ikke, blot fordi der er tale om en lille virksomhed eller en virksomhed, som alene beskæftiger sig med et begrænset område, udlede, at ledelsessvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

I *stk. 4* foreslås det præciseret, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 2 angivne forhold. Pligten består både, når man vil indtræde i hvervet eller stillingen, og løbende under udøvelsen af hvervet.

Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af om kravene til egnethed og hæderlighed i stk. 2 fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om vedkommende fortsat kan anses for at være egnet og hæderlig. Et ledelsesmedlem har fx. pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældsanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende.

I *stk. 5* opretholdes den undtagelse fra kravet om egnethed og hæderlighed, som indebærer, at hvor et selskab ansøger om tilladelse til at drive et reguleret marked, vil kravene til ledelsens egnethed og hæderlighed, der fremgår af § 8, stk. 2, nr. 4, anses for at være opfyldt for de medlemmer af bestyrelsen eller direktionen, som allerede varetager et sådan hverv på et godkendt reguleret marked i et land indenfor Den Europæiske Union. Der er derfor ikke krav om, at Finanstilsynet foretager en ny bedømmelse af det pågældende ledelsesmedlem. Bestemmelsen gennemfører artikel 37, stk. 2, i MiFID-direktivet.

Til nr. 2 (§ 28 a, stk. 4, nr. 4, litra b)

Det foreslås, at § 28 a, stk. 4, nr. 4, litra b, i lov om værdipapirhandel m.v. ændres, således at henvisningen til § 31, stk. 1, ændres til en henvisning til § 31, stk. 2 og 3. Der er tale om en konsekvensændring.

Den gældende § 28 a, stk. 4, nr. 4, litra b, henviser til § 31, stk. 1, nr. 1-5, ved beskrivelsen af udøvelse af indflydelse. § 31, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. bliver ophævet og erstattet af fire stykker i § 9, nr. 9, i lov nr. 516 af 12. juni 2009 (Ændringer som følge af selskabsloven). Beskrivelsen af kontrollerende indflydelse som før fandtes i § 31, stk. 1, nr. 1-5, findes nu i § 31, stk. 2 og 3.

Til nr. 3 (§ 31, stk. 3)

Bestemmelsen i lov om værdipapirhandel m.v. om, hvornår en erhverver af en aktiepost anses for at have erhvervet kontrol blev ændret ved lov nr. 516 af 12. juni 2009 som følge af vedtagelsen af en ny selskabslov, jf. lov nr. 470 af 12. juni 2009, hvor der blandt andet blev ændret i koncernbegrebet i selskabslovgivningen.

§ 31, stk. 3 foreslås justeret, således at lovens koncernbegreb fortsat er parallel med selskabslovgivningens koncernbegreb. Denne ændring blev ved en fejl ikke foretaget i forbindelse med vedtagelsen af den nye selskabslov og følgeloven hertil, jf. lov nr. 470 og 516 af 12. juni 2009.

Til nr. 4 (§ 93, stk. 1)

Med forslaget indsættes der straffehjemmel for overtrædelse af den foreslåede § 9, stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 1. Der findes allerede straffehjemmel for de tilsvarende regler i lov om finansiel virksomhed, lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. og flere andre love. Det foreslås derfor, at det samme forhold også skal kunne straffes efter værdipapirhandelsloven.

Straf kan pålægges medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i en virksomhed omfattet af lovens § 7, hvis medlemmet undlader at give Finanstilsynet oplysninger om de angivne forhold. Forholdet kan straffes med bøde.

Til § 4

Til nr. 1 (EU-note)

Det foreslås at tilføje til fodnoten, at lov om betalingstjenester også indeholder bestemmelser om håndhævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EU-Tidende 2009 nr. L 266, s. 11).

Til nr. 2 (§ 5, stk. 2)

Det foreslås at tilføje § 57, stk. 3, til opregningen af bestemmelser, der kan fraviges ved aftale mellem udbydere og brugere af betalingstjenester, der ikke er forbrugere. Ændringen er en konsekvens af en berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF om betalingstjenester i det indre marked offentliggjort i Lovtidende 2009 L 187, s. 5.

Til nr. 3 (§ 18)

Bestemmelsen præciserer de eksisterende krav om egnethed og hæderlighed i lov om betalingstjenester.

Som hidtil skal medlemmer af et betalingsinstituts bestyrelse og direktion på tidspunktet for meddelelse af tilladelse til instituttet eller på tidspunktet for tiltrædelse af en sådan stilling i et eksisterende betalingsinstitut, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over ledelsespersoner, som ikke længere opfylder kravene.

Bestemmelsen og Finanstilsynets indgrebsbeføjelser bygger på identiske bestemmelser i en række EU-direktiver på det finansielle område.

Det er hensigten, at den nye affattelse af bestemmelsen for det første skal præcisere, at der er tale om krav, som ledelsespersonen løbende skal leve op til, hvilket understøttes af, at det i bestemmelsens stk. 4 (se nedenfor) er præciseret, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i stk. 2 angivne forhold (gengivet umiddelbart nedenfor) både, når vedkommende indtræder i sin stilling eller sit hverv, og herefter løbende.

For det andet bliver det med lovforslaget præciseret, at hensynet til den finansielle sektor skal indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende opfylder egnets- og hæderlighedsbetingelserne i stk. 2.

Et medlem af bestyrelsen og direktionen i et betalingsinstitut skal, jf. *stk. 1*, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles som hidtil ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen, samt af hvilken virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant teoretisk uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse indenfor den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en stor og kompleks virksomhed.

Som hidtil kan der ikke stilles et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i betalingsinstitutters forhold. Her vil en særlig indsigt i anden branche eller i lokale forhold, som er relevante for instituttet, kunne være tilstrækkeligt.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til en stilling i den konkrete virksomhed. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelserfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede et mindre betalingsinstitut, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i et stort, landsdækkende institut. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en virksomhed til en anden. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Tilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan et medlem af bestyrelsen og direktionen ikke udpeges som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er udnævnt.

I vurderingen af om en strafbar overtrædelse, skal føre til at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratræde, vil indgå, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktører efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i skattelovgivningen eller selskabslovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har accepteret et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette ligeledes kunne begrunde Finanstilsynets indgriben.

Efter *nr. 2* kan et ledelsesmedlem ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, dersom den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord eller dette sker, mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Efter *nr. 3* kan Finanstilsynet nægte en person at indtræde i ledelsen af et betalingsinstitut eller gribe ind over for et ledelsesmedlem, dersom den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende ejer eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført instituttet tab eller risiko for tab. Det samme gør sig gældende hvis en person, uden direkte at eje eller deltage den formelle ledelse af en tabsgivende virksomhed, har væsentlig indflydelse på denne. Væsentlig indflydelse kan foreligge i de situationer, hvor en person ikke personligt ejer virksomheden men har et nært forhold til ejeren og indflydelse på virksomheden qua denne forbindelse, fx. hvis det formelt er en ægtefælle, som ejer virksomheden.

Det vil således være problematisk, hvis en person, hvis økonomiske dispositioner har påført et betalingsinstitut tab eller bragt instituttet i risiko for at lide tab, samtidig deltager i ledelsen af dette, idet det antages, at den pågældende ikke vil være i stand til at foretage tilstrækkelig objektive vurderinger. Samtidig må det antages, at bestyrelsen vil være friere stillet ved behandlingen af et forretningsmæssigt forhold, når det ikke vedrører en bestyrelseskollega eller en direktør.

Der skal være tale om forhold som vedrører personen selv eller selskaber, som vedkommende har en personlig økonomiske interesse i. Det forhold, at eksempelvis et bestyrelsesmedlem også har en bestyrelsespost

i en anden virksomhed, som betalingsinstituttet har et forretningsmæssigt mellemværende med, og som har medført tab for instituttet, er som udgangspunkt i sig selv ikke nok til, at vedkommende ikke er egnet og hæderlig.

Bestemmelsen tænkes anvendt i situationer, hvor et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og herved påfører foreningen tab eller udsætter denne for en tabsrisiko. Der anlægges i disse tilfælde en konkret vurdering af årsagen hertil.

I *nr. 4* foreslås det, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, dersom den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af betalingsinstituttet. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, f.eks. advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Anvendelsen af bestemmelsen forudsætter, at Finanstilsynet har en viden om, at den pågældende enten i sin tidligere virksomhed har opført sig på en sådan måde, at der er risiko for, at hvervet eller stillingen som bestyrelsesmedlem eller direktør ikke vil blive varetaget på betryggende vis, eller at ledelsen af betalingsinstituttet nu foregår på en måde, som ikke er betryggende.

Der tænkes eksempelvis på situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af et betalingsinstitut sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for instituttet. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis instituttets ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet den finansielle virksomhed, eller der er risiko for at dette vil ske.

De virksomheder, som er kollapsede under den nuværende finansielle krise, har alle været karakteriseret ved, at virksomhederne havde anlagt en meget ekspansiv og risikopræget strategi, og at ledelsen ikke havde sikret sig, at der var effektive og tilstrækkelige kontrolprocedurer til at styre virksomhedens risici.

Det er hensigten med den nye affattelse af stk. 2, nr. 4 at sikre, at Finanstilsynet, hvis det i forbindelse med dets inspektioner bliver bekendt med, at en virksomhed drives på en risikopræget og ledelsesmæssig mangelfuld måde, skal tage stilling til, om medlemmerne i virksomhedens ledelse lever op til kravet i bestemmelsen. Det er ligeledes hensigten, at der fremover er mulighed for at tillægge hensynet til tilliden til den finansielle sektor og dermed hensynet til at bevare den finansielle stabilitet, større betydning, når det skal vurderes om et indgreb overfor et siddende ledelsesmedlem er proportionalt i forhold til de forsømmelser vedkommende har udvist, jf. det foreslåede stk. 3.

Som noget nyt præciseres det i *stk. 3*, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af om et ledelsesmedlem opfylder kravene i stk. 2. Med det nye stk. 3 præciseres det, at der i den konkrete vurdering af, om det bør påbydes en person at nedlægge sit hverv som bestyrelsesmedlem, eller at kræve en direktør afskediget, skal hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor tillæg-

ges betydning. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for f.eks. en direktør i et pengeinstitut eller bestyrelsesformanden i et forsikringssselskab, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

Det har hidtil været således, at man har benyttet den samme proportionalitetsvurdering i forbindelse med indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning, som den, der benyttes efter straffelovens § 78, stk. 2, om personer, som udøver virksomhed, hvortil der kræves en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Benyttes denne vurdering, indebærer det imidlertid, at det i praksis er stort set umuligt at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som har vist sig uegnede til at stå i spidsen for en finansiell virksomhed, men som ikke kan fjernes med henvisning til de mere objektivt konstaterbare kriterier i § 18, stk. 1, nr. 1 og 2. Tilsidesættelse af de mere skønsprægede krav i § 18, stk. 1, nr. 3 og 4, vil som oftest ikke være proportionale efter den nuværende proportionalitetsvurdering i henhold til straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse.

Med det nye stk. 3 i § 18 fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i et konkret indgreb over for et ledelsesmedlem, som har tilsidesat de mere skønsmæssige krav i stk. 2, nr. 3 og 4, skal vurderes.

Da ledesssvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledesssvigt i selv små finansielle virksomheder kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således ikke, blot fordi der er tale om en lille virksomhed eller en virksomhed, som alene beskæftiger sig med et begrænset område, udlede, at ledesssvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

I *stk. 4* foreslås det præciseret, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i *stk. 2* angivne forhold. Pligten består både, når man indtræder i stillingen eller hvervet, og løbende under udøvelsen. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældsanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende.

Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af om kravene til egnethed og hæderlighed i *stk. 2* fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til om vedkommende fortsat er egnet og hæderlig.

Til nr. 4 (§ 86, stk. 1)

Ifølge § 86 i lov om betalingstjenester påser Finanstilsynet overholdelsen af lov om betalingstjenester med de undtagelser, der er opregnet i §§ 97 og 98. Det foreslås, at Finanstilsynet også skal føre tilsyn med art. 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Forordningen gælder jf. art. 1, stk. 2, for grænseoverskridende betalinger foretaget i euro eller i en af de nationale valutaer i de medlemsstater, der har meddelt deres beslutning om at udvide denne forordnings anvendelsesområde til deres nationale valuta.

Artikel 3 vedrører gebyrer for grænseoverskridende betalinger og fastslår, at gebyrer, som en udbyder af betalingstjenester opkræver af en bruger af betalingstjenester i forbindelse med grænseoverskridende betalinger på op til 50 000 EUR, skal være de samme som de gebyrer, som denne udbyder af betalingstjenester opkræver af brugere af betalingstjenester for tilsvarende indenlandske betalinger af samme værdi og i samme valuta

Artikel 4 vedrører foranstaltninger, der kan lette automatiseringen af betalinger ved oplysning om internationalt bankkontonummer (IBAN) og bankidentifikationskode (BIC) Som eksempel skal en udbyder af betalingstjenester oplyse, når dette er relevant, brugeren af betalingstjenester om brugerens IBAN og udbyderen af betalingstjenesters BIC. Artikel 8 vedrører sikring af adgang til direkte debiteringstransaktioner. Det fremgår af art. 8, stk. 1, at hvis en betalers udbyder af betalingstjenester giver adgang for en indenlandsk direkte debiteringstransaktion foretaget i euro på denne betalers betalingskonto, skal udbyderen give adgang

for direkte debiteringstransaktioner foretaget i euro, der initieres af en betalingsmodtager via en betalingstjenesteudbyder etableret i en hvilken som helst medlemsstat.

For udbydere af betalingstjenester beliggende i en medlemsstat, der ikke har euroen som sin valuta, gælder dette for direkte debiteringstransaktioner foretaget i euro senest den 1. november 2014.

Der henvises endvidere til denne lovs § 4, nr. 7, vedrørende forslaget om, at Konkurrencestyrelsen skal føre tilsyn med forordningens artikler 6 og 7. Disse artikler fastsætter regler for interbankgebyrer for både indenlandske og grænseoverskridende direkte debiteringstransaktioner.

Til nr. 5 (§ 86, stk. 2)

Det foreslås, at Det Finansielle Virksomhedsråd tillægges den samme kompetence i forhold til art. 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, som det har efter lovens kapitel 5-8.

For så vidt angår bestemmelserne i lovens kapitel 5-8 afgiver Det Finansielle Virksomhedsråd en rådgivende udtalelse om bekendtgørelser, som Finanstilsynet udsteder inden for sit ressortområde samt om afgørelser af principielle sager eller sager med vidtgående betydning inden for de nævnte kapitler.

Til nr. 6 (§ 89)

§ 89 i lov om betalingstjenester giver Finanstilsynet adgang til at give påbud om berigtigelse eller ændring af forhold, der er i strid med denne lovs bestemmelser.

Det foreslås, at denne adgang udvides til at også at gælde for artikel 3, stk. 1 og 2, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, samt artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001. For en nærmere beskrivelse af disse artikler henvises til bemærkningerne til forslagens § 4, nr. 4.

Da forordningens artikel 3, stk. 3 og 4, udelukkende vedrører forordningens anvendelsesområde og derfor ikke indeholder nogen direkte forpligtelser, er disse bestemmelser ikke medtaget i opregningen af bestemmelser, som foreslås omfattet af Finanstilsynets adgang til at give påbud.

Forordningens artikel 4, stk. 2, pålægger en betaler og en betalingsmodtager en forpligtelse til at give nærmere opregnede oplysninger. Da en tilsidesættelse af denne forpligtelse medfører, at en udbyder af betalingstjenester kan opkræve gebyrer, som er nærmere reguleret i art. 4, stk. 3, foreslås art. 4, stk. 2, ikke omfattet af Finanstilsynets adgang til at give påbud.

Til nr. 7 (§ 89 a)

Den finansielle lovgivning indeholder generelt regler, som giver Finanstilsynet mulighed for at foretage et målrettet indgreb, hvis en direktør eller et bestyrelsesmedlem i en finansiel virksomhed ikke opfylder kravene om egnethed og hæderlighed.

Det foreslås, at der indføres en tilsvarende bestemmelse i lov om betalingstjenester, som et supplement til de nuværende regler i loven, som alene giver Finanstilsynet mulighed for at tilbagekalde tilladelsen fra et betalingsinstitut eller en virksomhed med begrænset tilladelse, hvis et ledelsesmedlem ikke længere opfylder kravene i § 18, stk. 2.

Med den nye bestemmelse kan Finanstilsynet påbyde en virksomhed at afsætte en direktør, som ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Dette fremgår af bestemmelsen i stk. 1. Hermed får Finanstilsynet en bedre og mere målrettet indgrebsmulighed til at sikre, at virksomhedens direktion overholder reglerne om egnethed og hæderlighed. Sidder virksomheden påbuddet overhørt kan den straffes med en bøde.

Finanstilsynet får endvidere mulighed for at gribe ind direkte over for bestyrelsesmedlemmer i finansielle virksomheder, som ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, ved at påbyde vedkommende at nedlægge sit hverv. Dette vil være mindre indgribende over for virksomheden og dens fortsatte drift end at ind-

drage virksomhedens tilladelse. Efterlever bestyrelsesmedlemmet ikke et påbud udstedt af Finanstilsynet, kan vedkommende straffes med bøde. Det er forventningen, at den finansielle virksomhed selv griber ind over for den direktør eller det bestyrelsesmedlem, der ikke længere viser sig at være egnet og hæderlig til at bestride stillingen eller hvervet. Finanstilsynets indgrebsmuligheder skal derfor alene anvendes i de ganske særlige tilfælde, hvor den finansielle virksomhed mod forventning ikke selv har afsat pågældende direktør eller bestyrelsesmedlem.

Inden Finanstilsynet påbyder en virksomhed at afsætte en direktør eller et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, skal der i henhold til reglerne i forvaltningsloven foretages en partshøring af den finansielle virksomhed og af den, som påbuddet retter sig mod. I denne fase vil bestyrelsen have mulighed for af egen drift at afsætte en direktør. Forinden Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen om påbuddet, forelægges spørgsmålet for Det Finansielle Virksomhedsråd, som i medfør af § 345, stk. 2, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed, træffer afgørelser i tilsynssager af principiel karakter og som er tillagt tilsvarende beføjelser i lovens § 86, stk. 2.

Det foreslåede *stk. 1* vedrører den situation, hvor en direktør ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i § 18, stk. 2, nr. 1, fordi vedkommende er blevet pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, og der som følge heraf er risiko for, at vedkommende ikke længere kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis.

Endvidere angår *stk. 1* de øvrige situationer, hvor en direktør ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i § 18, stk. 2. Det drejer sig om de tilfælde, hvor vedkommende tages under insolvensbehandling eller gældssanering, eller hvor vedkommendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende har eller deltager i driften af, har påført betalingsinstituttet eller virksomheden med begrænset tilladelse tab eller risiko for tab. Det samme gælder situationer, hvor personen har udvist en adfærd, hvorefter det må antages, at den pågældende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis.

Stk. 2 giver Finanstilsynet mulighed for at meddele et påbud direkte til et bestyrelsesmedlem i de tilsvarende situationer, som er angivet i *stk. 1*.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan påbyde et betalingsinstitut eller en virksomhed med begrænset tilladelse midlertidigt at fjerne en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem midlertidigt at nedlægge sit hverv, allerede fra det tidspunkt, hvor tiltale er rejst, og indtil straffesagen er afsluttet. Det er en forudsætning for udstedelse af et påbud efter *stk. 3*, at der er rejst tiltale mod den pågældende. Det tager i de fleste tilfælde lang tid, inden et strafansvar bliver pålagt. Imidlertid tilsiger hensynet til virksomheden, kunderne og de almene samfundsinteresser, som ligger bag reglerne om egnethed og hæderlighed, at Finanstilsynet får mulighed for at gribe ind over for et ledelsesmedlem på et tidligere tidspunkt for at afværge risikoen for, at vedkommende påfører virksomheden skade. Finanstilsynets reaktion vil derfor ofte være påkrævet, så snart der er en bestyrket mistanke om, at den pågældende ledelsesmedlem har begået et strafbart forhold.

Ved vurderingen af, om der skal meddeles et midlertidigt påbud i medfør af *stk. 3*, skal Finanstilsynet afveje forseelsens grovhed og det konkrete behov for at fjerne vedkommende over for hensynet til den pågældendes retssikkerhed. I denne vurdering skal hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor tillige indgå, jf. den foreslåede § 18, stk. 3. Dette kan indebære, at hensynet til den pågældendes retssikkerhed skal afvejes mod den skade, som tilliden til den finansielle sektor vil lide, hvis den pågældende får lov til at fortsætte i sin stilling mens straffesagen behandles.

Den endelige stillingtagen til, hvorvidt en person opfylder betingelserne for at være direktør eller bestyrelsesmedlem i et betalingsinstitut eller en virksomhed med begrænset tilladelse i sager, hvor ledelsesmedlemmet midlertidigt er fjernet fra virksomhedens ledelse, forudsættes at finde sted i forbindelse med afgørelsen af straffesagen, jf. straffelovens § 79. Det følger af denne bestemmelse, at man i forbindelse med domfældelse for en strafbar handling ved dom kan fratage en person retten til at udøve erhverv, som er underlagt krav om autorisation eller godkendelse. Hermed sikres det, at der foretages et samlet opgør med retsfølgerne af en lovovertrædelse.

Bliver der nedlagt påstand under straffesagen om, at tiltalte ikke opfylder betingelserne for egnethed og hæderlighed i § 18, men der ved en fejl ikke sker pådømmelse af spørgsmålet, vil denne fejl kunne rettes gennem en anke af rettens afgørelse.

Sker der i en straffesag ikke samtidig pådømmelse af spørgsmålet om egnethed og hæderlighed, vil spørgsmålet efterfølgende kunne prøves ved domstolene. Dette kan ske ved, at Finanstilsynet udsteder et påbud til virksomheden, jf. stk. 1, eller et påbud direkte til personen, jf. stk. 2, og den, som påbuddet retter sig imod, forlanger, at påbuddet indbringes for domstolene, jf. stk. 5. Der vil ved en prøvelse af Finanstilsynets påbud kunne tages hensyn til den allerede udmålte straf, således som det ville være sket, hvis strafudmålingen og rettighedsfrakendelsen var sket samtidig med afgørelse af straffesagen.

Det foreslåede *stk. 4* bestemmer, at det skal angives i påbud udstedt i medfør af stk. 2, på baggrund af § 18, stk. 2, nr. 2, 3 eller 4, hvor længe påbuddet finder anvendelse. Man vil således ikke kunne forvente, at man straks efter afslutningen af en konkurs eller en gældssanering på ny kan anses for at opfylde kravene til egnethed og hæderlighed. Det vil bero på en konkret vurdering, hvor længe påbuddet skal gælde. Varigheden kan ansættes fra 1 til 5 år eller indtil videre. Reglen er i overensstemmelse med øvrige regler om rettighedsfortabelse, jf. f.eks. næringslovens § 7 b.

Finanstilsynets afgørelser kan sædvanligvis påklages til Erhvervsankenævnet af den finansielle virksomhed eller af det bestyrelsesmedlem, som påbuddet retter sig imod, jf. § 91. Denne klageadgang opretholdes.

Det foreslås i *stk. 5*, at påbud om, at en virksomhed skal afsætte en direktør eller påbud om, at et bestyrelsesmedlem skal nedlægge sit hverv, af retssikkerhedsmæssige grunde også skal kunne prøves ved domstolene. Det foreslås samtidig, at Finanstilsynet skal være ansvarligt for at indbringe sagen for domstolene, og at dette skal ske inden for en frist på 4 uger. Det fremgår derfor af *stk. 5*, at virksomheden og den person, som et påbud efter *stk. 1-3* retter sig imod, kan forlange, at Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene. En anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at påbuddet er udstedt. Når Finanstilsynet har modtaget anmodningen, skal sagen anlægges inden 4 uger. Der stilles ingen formkrav til anmodningen.

Det foreslås samtidig, at en anmodning om indbringelse af sagen for domstolene, som udgangspunkt ikke kan tillægges opsættende virkning, idet det vil stride mod hensynet til at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om egnethed og hæderlighed. Dog foreslås det, at retten skal have mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller forblive i sin stilling, mens sagen verserer for retten.

Endvidere foreslås det i *stk. 6*, at Finanstilsynet får hjemmel til af egen drift eller efter ansøgning at tilbagekalde et påbud. Det vil især være relevant i forhold til påbud, som ikke er tidsbegrænsede.

I tilfælde hvor en person, som er blevet påbudt at nedlægge sit hverv, ansøger om at få påbuddet tilbagekaldt, men hvor Finanstilsynet afslår denne ansøgning, indføres der som udgangspunkt samme mulighed for domstolsprøvelse som efter *stk. 4*. Det indebærer, at ansøgeren kan forlange, at Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter, at vedkommende har indgivet begæring herom til Finanstilsynet.

Det er ikke muligt at begære et afslag på at omgøre et tidsbegrænset påbud indbragt for domstolene. Det er heller ikke muligt at begære et afslag på tilbagekaldelse af et tidsubegrænset påbud indbragt for domstolene, før der er gået mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet eller mindst 2 år, siden en domstol senest har stadfæstet et afslag på tilbagekaldelse. De foreslåede begrænsninger har kun betydning for muligheden for at kræve sagen indbragt for domstolene af Finanstilsynet. En person, som har modtaget et afslag på sin ansøgning, vil til en hver tid have mulighed for selv at anlægge sag ved domstolene.

Det foreslås med *stk. 7*, at Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse, hvis virksomheden ikke efterkommer et påbud om at afsætte en direktør. Det samme er tilfældet, hvis et bestyrelsesmedlem ikke selv nedlægger sit hverv efter et påbud fra Finanstilsynet.

Til nr. 8 (§ 94, stk. 1)

Det foreslås, at § 94, stk. 1, i lov om betalingstjenester om Finanstilsynets forpligtelse til at orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af bestemmelserne i denne lov bortset fra kapitel 2-4, skal finde tilsvarende anvendelse på sager vedrørende artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets for-

ordning nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Til nr. 9 (§ 98)

§ 98 i lov om betalingsmidler fastsætter, at Konkurrencestyrelsen fører tilsyn med §§ 77-81, som vedrører en række gebyrspørgsmål. Efter § 98 kan Konkurrencestyrelsen udstede de fornødne påbud til overholdelse af disse bestemmelser og kræve nødvendige oplysninger til brug for sit tilsyn. Bestemmelsen indeholder endvidere regler om anke af Konkurrencestyrelsens afgørelser samt offentlighed.

Det foreslås, at Konkurrencestyrelsen også skal føre tilsyn med artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Disse artikler vedrører interbankgebyrer for direkte debiteringstransaktioner.

Ifølge artikel 6 følger det, at i mangel af en bilateral aftale mellem betalerens og betalingsmodtagerens udbydere af betalingstjenester skal et multilateralt interbankgebyr på 0,088 EUR betales af betalingsmodtagerens udbydere af betalingstjenester til betalerens udbydere af betalingstjenester for hver grænseoverskridende direkte debiteringstransaktion, der udføres inden den 1. november 2012, medmindre der er indgået aftale om et lavere multilateralt interbankgebyr mellem de pågældende udbydere af betalingstjenester.

Efter art 7, stk. 1, fastsættes det, at hvis et multilateralt interbankgebyr eller et andet aftalt vederlag finder anvendelse for en indenlandsk direkte debiteringstransaktion, der udføres inden den 1. november 2009, mellem betalerens og betalingsmodtagerens udbydere af betalingstjenester, skal et sådant multilateralt interbankgebyr eller et andet aftalt vederlag finde anvendelse på alle indenlandske direkte debiteringstransaktioner, der udføres inden den 1. november 2012.

Hvis et sådant multilateralt interbankgebyr eller et andet aftalt vederlag nedsættes eller afskaffes inden den 1. november 2012, finder denne nedsættelse eller afskaffelse jf. art. 7, stk. 2, anvendelse på enhver indenlandsk direkte debiteringstransaktion, der udføres inden denne dato. Foreligger der en bilateral aftale mellem betalerens og betalingsmodtagerens udbydere af betalingstjenester for en indenlandsk direkte debiteringstransaktion, finder stk. 1 og 2 ikke anvendelse på indenlandske direkte debiteringstransaktioner, der udføres inden den 1. november 2012 jf. art. 7, stk. 3.

Det bemærkes, at disse bestemmelser jf. art. 1, stk. 4 finder anvendelse på direkte debiteringstransaktioner foretaget i euro mellem betaleres og betalingsmodtagerens udbydere af betalingstjenester.

Til nr. 10 (§ 107, stk. 2)

Med forslaget til denne bestemmelse fastsættes hvilke bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, som skal kunne strafsanktioneres.

Derudover ændres henvisningerne til § 18 som konsekvens af, at der indsættes et nyt stykke heri, jf. lovforslagets § 5, nr. 3.

Til nr. 11 (§ 107, stk. 3)

Det foreslås, at strafbestemmelsen i loven ændres, således at en virksomhed, som sidder et påbud udstedt i medfør af § 89 a om at afsætte en direktør overhørigt, kan straffes med bøde. Ligeledes foreslås det, at et bestyrelsesmedlem, som trods et påbud herom ikke nedlægger sit hverv, kan straffes med bøde.

Til nr. 12

Efter lov om betalingstjenester § 13, stk. 1, nr. 2, skal betalingsinstituttet til enhver tid have en basiskapital, der beregnes i henhold til én af de tre metoder (A, B og C), der er beskrevet i bilag 2 til loven. Beregningsmetode C anvender instituttets nærmere definerede nettoindtægter som beregningsgrundlag.

Beskrivelsen af beregningsmetode C foreslås udvidet i overensstemmelse med direktivet, således at det gøres klart, at henholdsvis ekstraordinære og usædvanlige poster ikke indgår, og at udgifter til outsourcing under visse betingelser kan fratrækkes. Ved outsourcing forstås henlæggelse af væsentlige aktivitetsområde til en leverandør, f.eks. outsourcing af it-drift. Endelig medtages en bestemmelse om minimumskrav, såfremt instituttet har gennemført to års drift eller mere, eller tre års drift eller mere, hvilket også er et krav i henhold til direktivet. I disse tilfælde skal basiskapitalen mindst udgøre et beløb, hvor den relevante indikator udgør 80 pct. af gennemsnittet for de forudgående to hhv. tre år.

Ved ekstraordinære poster forstås indtægter og omkostninger, der hidrører fra begivenheder, som ikke hører under den ordinære drift, og som derfor ikke forventes at være tilbagevendende. Dette svarer til definitionen i årsregnskabsloven. Betegnelsen angiver, at de samme ekstraordinære forhold ikke kan forventes at forekomme igen. Hvad der skal forstås ved instituttets ordinære drift må afgøres ud fra den konkrete situation. Eksempler på ekstraordinære poster kan være omkostninger, der er resultatet af en naturkatastrofe i et område, hvor sådanne ikke normalt kan forventes, eller ekspropriation af aktiver.

Usædvanlige poster adskiller sig fra ekstraordinære poster ved i henhold til årsregnskabsloven at kunne komme til udtryk gennem såvel ordinære som ekstraordinære poster. En post skal i relation til metode C anses som usædvanlig, hvis den forringer muligheden for sammenligninger af regnskabsresultat fra periode til periode. Der kan f.eks. være tale om større engangsindtægter eller -omkostninger.

Eksempel på anvendelse af metode C, hvor instituttet har været i drift i mere end tre år: Et betalingsinstitut, der udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, nr. 5 (udsteder betalingskort) ($k=1$), har de seneste tre år haft nettoindtægter (= den relevante indikator) svarende til 8 mio. euro (år 1), 12 mio. euro (år 2) og 10 mio. euro (år 3). A. Kapitalkrav beregnet på grundlag af den relevante indikator for det foregående år (år 3): $1,0 * ((2,5 * 0,1) + (2,5 * 0,08) + (5 * 0,06)) = 750.000$ euro. B. Kapitalkrav beregnet på grundlag af 80 pct. af den gennemsnitlige relevante indikator for de foregående tre år $((8+12+10):3=10:100*80=8)$: $1,0 * ((2,5 * 0,1) + (2,5 * 0,08) + (3 * 0,06)) = 630.000$ euro. Kapitalkravet fastsættes da til 750.000 euro svarende til det højeste af A og B.

Indledningen til metode C samt litra a-e videreføres uændret.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 26, stk. 6-8)

Det foreslås at flytte bestemmelserne i § 26, stk. 6-8, i den gældende lov til to nye bestemmelser, §§ 36 a og 36 b, sådan at kravene til bestyrelsens stillingtagen til foreningens organisation og drift, kravene til bestyrelsens forretningsorden og kravene til bestyrelsens overordnede og strategiske funktion indsættes lige før de overordnede krav til en forsvarlig styring af foreningen (§ 37).

Som konsekvens heraf foreslås det at ophæve den gældende § 26, stk. 6-8.

Til nr. 2 (§ 31)

Bestemmelsen præciserer de eksisterende krav om egnethed og hæderlighed i lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.

Som hidtil skal medlemmer af en forenings bestyrelse og direktion på tidspunktet for godkendelse af foreningen eller på tidspunktet for tiltrædelse af en sådan stilling i en eksisterende forening, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over ledelsespersoner, som ikke længere opfylder kravene.

Bestemmelsen og Finanstilsynets indgrebsbeføjelser bygger på identiske bestemmelser i en række EU-direktiver på det finansielle område.

Det er hensigten, at den nye affattelse af bestemmelsen for det første skal præcisere, at der er tale om krav, som ledelsespersonen løbende skal leve op til, hvilket understøttes af, at det i bestemmelsens stk. 4 (se nedenfor) er præciseret, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i stk. 2 angivne for-

hold (gengivet umiddelbart nedenfor) både, når vedkommende indtræder i sin stilling eller sit hverv, og her-
efter løbende.

For det andet bliver det med lovforslaget præciseret, at hensynet til den finansielle sektor skal indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende opfylder egnets- og hæderlighedsbetingelserne i stk. 2.

Et medlem af bestyrelsen og direktionen i en forening skal, jf. *stk. 1*, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles som hidtil ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen, samt af hvilken virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant teoretisk uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse indenfor den finansielle sektor og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en forening med komplicerede eller flere forskellige afdelinger.

Som hidtil kan der ikke stilles et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i investeringsforeningers m.v. forhold. Her vil en særlig indsigt i anden branche eller lignende forhold, som er relevante for foreningens virksomhed, kunne være tilstrækkeligt.

Egnets- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til en stilling i den konkrete forening. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en lille forening med en enkel investeringspolitik, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i stor forening, som fortager meget komplekse investeringer. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en finansiell virksomhed til en anden. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Tilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan et medlem af bestyrelsen eller direktionen ikke udpeges som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom en man må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er udnævnt. Sker dette ikke kan Finanstilsynet i medfør af § 121 påbyde virksomheden at afsætte en direktør eller give et bestyrelsesmedlem et påbud om at nedlægge sit hverv.

I vurderingen af om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratræde, vil indgå, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig eller uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktører efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbare bestemmelser i skattelovgivningen eller selskabslovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har accepteret et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Dog kan Finanstilsynet efter § 121, stk. 3, gribe ind og kræve at vedkommende midlertidig fjernes fra ledelsen, allerede når der er rejst tiltale for overtrædelse i en straffesag, og indtil sagen er afgjort.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette ligeledes kunne begrunde Finanstilsynets indgriben.

Efter *nr. 2* kan et ledelsesmedlem ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, dersom den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord, eller dette sker, mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Efter *nr. 3* kan Finanstilsynet nægte en person at indtræde i ledelsen af en forening eller gribe ind over for et ledelsesmedlem, dersom den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende ejer eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført foreningen tab eller risiko for tab. Det samme gør sig gældende, hvis en person, uden direkte at eje eller deltage den formelle ledelse af en tabsgivende virksomhed, har væsentlig indflydelse på denne. Væsentlig indflydelse kan foreligge i de situationer, hvor en person ikke personligt ejer virksomheden men har et nært forhold til ejeren og indflydelse på virksomheden qua denne forbindelse, fx. hvis det formelt er en ægtefælle, som ejer virksomheden.

Det vil således være problematisk, hvis en person, hvis engagement har påført en forening tab eller bragt foreningen i risiko for at lide tab, samtidig deltager i ledelsen af denne, idet det antages, at den pågældende ikke vil være i stand til at foretage tilstrækkelig objektive vurderinger. Samtidig må det antages, at bestyrelsen vil være friere stillet ved behandlingen af et forretningsmæssigt forhold, når det ikke vedrører en bestyrelseskollega eller en direktør.

Der skal være tale om forhold som vedrører personen selv eller selskaber, som vedkommende har en personlig økonomiske interesse i. Det forhold, at eksempelvis et bestyrelsesmedlem også har en bestyrelsespost i en anden virksomhed, som foreningen har et forretningsmæssigt mellemværende med, og som har medført tab for den finansielle virksomhed, er som udgangspunkt i sig selv ikke nok til, at vedkommende ikke er egnet og hæderlig.

Bestemmelsen tænkes anvendt i situationer, hvor et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og herved påfører foreningen tab eller udsætter denne for en tabsrisiko. Der anlægges i disse tilfælde en konkret vurdering af årsagen hertil.

I *nr. 4* foreslås det, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, dersom den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af foreningen. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, fx. advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Anvendelsen af bestemmelsen forudsætter, at Finanstilsynet har en viden om, at den pågældende enten i sin tidligere virksomhed har opført sig på en sådan måde, at der er risiko for, at hvervet eller stillingen som bestyrelsesmedlem eller direktør ikke vil blive varetaget på betryggende vis, eller at ledelsen af foreningen nu foregår på en måde, som ikke er betryggende.

Der tænkes eksempelvis på situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af en forening sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for virksomheden. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis virksomhedens ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet den finansielle virksomhed, eller der er risiko for, at dette vil ske.

De virksomheder, som er kollapse under den nuværende finansielle krise, har alle været karakteriseret ved, at virksomhederne havde anlagt en meget ekspansiv og risikopræget strategi, og at ledelsen ikke havde sikret sig, at der var effektive og tilstrækkelige kontrolprocedurer til at styre virksomhedens risici.

Det er hensigten med den nye affattelse af stk. 2, nr. 4, at sikre, at Finanstilsynet, hvis det i forbindelse med dets inspektioner bliver bekendt med, at en virksomhed drives på en risikopræget og ledelsesmæssig mangelfuld måde, skal tage stilling til, om medlemmerne i virksomhedens ledelse lever op til kravet i bestemmelsen. Det er ligeledes hensigten, at der fremover er mulighed for at tillægge hensynet til tilliden til den finansielle sektor og dermed hensynet til at bevare den finansielle stabilitet, større betydning, når det skal vurderes om et indgreb overfor et siddende ledelsesmedlem er proportionalt i forhold til de forsømmelser vedkommende har udvist, jf. det foreslåede stk. 3.

Som noget nyt præciseres det i *stk. 3*, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af om et ledelsesmedlem opfylder kravene i stk. 2. Med det nye stk. 3 præciseres det, at der i den konkrete vurdering af, om det bør påbydes en person at nedlægge sit hverv som bestyrelsesmedlem, eller at kræve en direktør afskediget, skal hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor tillægges betydning. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for f.eks. en direktør i et pengeinstitut eller bestyrelsesformanden i et forsikringssselskab, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

Det har hidtil været således, at man har benyttet den samme proportionalitetsvurdering i forbindelse med indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning, som den, der benyttes efter straffelovens § 78, stk. 2, om personer, som udøver virksomhed, hvortil der kræves en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Benyttes denne vurdering, indebærer det imidlertid, at det i praksis er stort set umuligt at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som har vist sig uegnede til at stå i spidsen for en finansiell virksomhed, men som ikke kan fjernes med henvisning til de mere objektivt konstaterbare kriterier i § 31, stk. 1, nr. 1 og 2. Tilsidesættelse af de mere skønspregede krav i § 31, stk. 1, nr. 3 og 4, vil som oftest ikke være proportionale efter den nuværende proportionalitetsvurdering i henhold til straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse.

Med det nye stk. 3 i § 31 fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i et konkret indgreb over for et ledelsesmedlem, som har tilsidesat de mere skønsmæssige krav i stk. 2, nr. 3 og 4, skal vurderes.

Da ledelsessvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledelsessvigt i selv små finansielle virksomheder kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således ikke, blot fordi der er tale om en lille virksomhed eller en virksomhed, som alene beskæftiger sig med et begrænset område, udlede, at ledelsessvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

I *stk. 4* foreslås det præciseret, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 2 angivne forhold. Pligten består både, når man vil indtræde i stillingen eller hvervet, og løbende under udøvelsen. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende.

Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af om kravene til egnethed og hæderlighed i stk. 2 fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om vedkommende fortsat er egnet og hæderlig.

Til nr. 3 (§§ 36 a, og 36 b)

Den foreslåede § 36 a, stk. 1 og 2, svarer til den hidtidige § 26, stk. 6 og 7, om at bestyrelsen skal tage stilling til kravene til foreningens organisation og drift samt vedtage en forretningsorden.

Bestemmelsens *stk. 1* om bestyrelsens opgaver skal ses sammen med reglen i § 27, stk. 1, om direktionens opgaver. Mens den daglige ledelse varetages af direktionen i overensstemmelse med bestyrelsens retningslinjer og anvisninger, varetages ledelsen i øvrigt af bestyrelsen og direktionen, jf. § 26, stk. 1.

Bestemmelsens stk. 1, 1. pkt., fremhæver bestyrelsens pligt til at sørge for – og dermed være ansvarlig for – en forsvarlig og lovmæssig udøvelse af foreningens virksomhed, herunder en forsvarlig placering af formuen. I bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., fremhæves bestyrelsens pligt til at føre kontrol med, at bogføringen og formueforvaltningen foregår på betryggende måde. Direktionen har det daglige ansvar for, at bogføringen foregår på betryggende måde i overensstemmelse med lovgivningen og de i henhold til denne udstedte nærmere bestemmelser om bogføringspligtens omfang. Bogføringen omfatter hele foreningens bogholderi og regnskabsvæsen. Bestyrelsens og direktionens pligt med hensyn til formueforvaltningen er ikke blot en pligt til at konstatere aktivernes tilstedeværelse, men omfatter også deres forsvarlige placering og forvaltning.

Efter *stk. 2* skal bestyrelsen for en forening udarbejde en forretningsorden for udførelsen af dens hverv. Der foreslås indsat et nyt *stk. 3*, der giver Finanstilsynet hjemmel til at udstede bekendtgørelse om de krav, der stilles til indholdet af bestyrelsens forretningsorden. En række af kravene til bestyrelsens forretningsorden er i dag udmøntet i den vejledning, Finanstilsynet har udarbejdet med hjemmel i § 37, stk. 3, herunder i form af henvisninger til den tidligere aktieselskabslovs regler om bestyrelsens forretningsorden og med en række af de pligter, der påhviler en forenings bestyrelse.

Foreningerne er underlagt omfattende regulering. Dette skyldes foreningernes samfundsøkonomiske betydning, samt at foreningerne investerer deres medlemmers penge, uden at det enkelte medlem i det daglige kan følge sin investering. Bestyrelsen i en forening har derfor mange forpligtelser, der følger af den særlige karakter af foreningens virksomhed. Af særlige forpligtelser – ud over forvaltning af foreningens formue – kan nævnes spørgsmålet, om bestyrelsen skal delegerer opgaver (som for eksempel investeringsrådgivning samt markedsføring og formidling af andele) til andre virksomheder i stedet for, at foreningen udfører opgaverne selv. Endvidere skal bestyrelsen følge op på, om kravene i §§ 37 og 39-42 om delegation i øvrigt er opfyldt. Sådanne særlige forpligtelser bør fremgå af forretningsordenen for en forenings bestyrelse, og der foreslås derfor indsat et nyt stk. 3 indeholdende en hjemmel for Finanstilsynet til at udstede bekendtgørelse om de krav, som skal stilles til indholdet af bestyrelsens forretningsorden.

Den foreslåede § 36 b erstatter den gældende § 26, stk. 8, og indeholder krav til bestyrelsens overordnede og strategiske funktion svarende til de foreslåede præciseringer af § 70 i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen er dog formuleret anderledes under hensyn til foreningers særlige karakter og til, at en forenings investeringspolitik og de almindelige regler for anbringelse af formuen skal fremgå af dens vedtægter, jf. § 10, stk. 1, nr. 29, i den gældende lov.

Kravene omfatter bestyrelsens fastlæggelse af den overordnede politik for foreningens virksomhed og dens risikoprofil samt udmøntning af den investeringspolitik, der er fastlagt i vedtægterne. Derudover skal den identificere og kvantificere foreningens væsentlige risici. Endvidere skal bestyrelsen identificere og forholde sig til mulige interessekonflikter mellem foreningen og andre foreninger, afdelinger og andelsklasser samt mellem foreningen og dens aftalepartnere. Aftalepartnere kan være foreningens investeringsforvaltningsselskab, depotselskab, investeringsrådgivere og formidlere af foreningens andele m.fl. Samtidig præciserer forslaget kravene til bestyrelsens fastlæggelse af retningslinjer til direktionen og til direktionens rapportering til bestyrelsen om foreningens risici. Endelig præciseres kravene til bestyrelsens opfølgning på, om den fastlagte risikoprofil følges og kravene til, at bestyrelsen træffer de fornødne forholdsregler, hvis risikoprofilen ikke længere er forsvarlig.

Forslaget skal for så vidt angår hedgeforeninger ses i sammenhæng med § 114 d, stk. 1, og 2, i den gældende lov. Efter disse bestemmelser skal en hedgeforening fastlægge sin risikopolitik og risikoprofil i foreningens vedtægter. Endvidere skal hedgeforeningens bestyrelse fastsætte risikorammer for foreningen og dens afdelinger.

Er en forening opdelt i afdelinger og afdelingerne i andelsklasser, gælder kravene de enkelte afdelinger og andelsklasser.

Såfremt bestyrelsen i medfør af den gældende lovs § 27, stk. 3, har overladt den daglige administration til et investeringsforvaltningsselskab, skal de skriftlige retningslinjer i stk. 2 rettes til selskabets direktion.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, påhviler det bestyrelsen at fastlægge den overordnede politik for foreningens virksomhed. Bestemmelsen medfører, at bestyrelsen skal fastlægge, hvordan foreningen vil markedsføre sig og hvilke samarbejdspartnere, den vil indgå aftale med og lignende. Den overordnede investeringspolitik er allerede fastsat i vedtægterne.

Bestyrelsen skal ifølge det foreslåede *stk. 1, nr. 2*, inden for lovens og vedtægternes rammer fastlægge foreningens eller afdelingernes og eventuelle andelsklassers risikoprofil, der er den overordnede ramme for, hvilke og hvor store risici foreningen eller de enkelte afdelinger og eventuelle andelsklasser må påtage sig. Endvidere skal bestyrelsen udmønte den investeringspolitik, der er fastsat i foreningens vedtægter. Eksempelvis skal bestyrelsen fastlægge, hvilke og hvor store kreditrisici, valutarisici og renterisici, en afdeling, der investerer i obligationer, må påtage sig, og hvor stor risiko afdelingen må påtage sig ved at anvende afledte finansielle instrumenter. Endelig skal bestyrelsen efter det foreslåede *stk. 1, nr. 3*, identificere og forholde sig til interessekonflikter mellem foreningen og andre foreninger, eventuelt foreninger som den administreres sammen med, mellem afdelinger, der for eksempel investerer i den samme type instrumenter, og mellem foreningen og dens aftalepartnere såsom dens investeringsforvaltningsselskab, et pengeinstitut eller fondsmæglerselskab, der giver investeringsrådgivning eller formidler foreningens andele. Der kan også være interessekonflikter i forhold til foreningens depotselskab, særligt når depotselskabet udfører andre opgaver for foreningen.

Der er både tale om de interessekonflikter, som medarbejderne har i deres daglige arbejde, men også de interessekonflikter, som bestyrelsen og direktionen har, når de skal varetage den enkelte forenings forhold i relation til andre foreninger, for eksempel i forbindelse med fordeling af omkostninger eller en forenings betaling for administration til et investeringsforvaltningsselskab, der hovedsagelig ejes af en anden forening. På samme måde kan bestyrelsesmedlemmerne selv have interessekonflikter i relation til foreningens samarbejdspartnere. Interessekonflikterne kan medføre inhabilitet, jf. § 29, stk. 2, i den gældende lov.

Efter det foreslåede *stk. 2* skal bestyrelsen udarbejde skriftlige retningslinjer til direktionen. Hvis en forening har overladt den daglige ledelse af foreningen til et investeringsforvaltningsselskab, jf. § 27, stk. 3, skal retningslinjerne rettes til direktionen for investeringsforvaltningsselskabet. Bestyrelsen skal udarbejde de skriftlige retningslinjer (herunder en fondsinstruks) på grundlag af lovens og vedtægternes rammer for investeringer og den af bestyrelsen fastlagte risikoprofil for foreningen eller dens afdelinger og eventuelle andelsklasser. Retningslinjerne til direktionen skal blandt andet indeholde de kontrollerbare kvantitative og kvalitative rammer, inden for hvilke direktionen kan agere. Såvel de kvantitative som de kvalitative rammer skal være kontrollerbare sådan, at det er muligt for direktionen at kontrollere og for bestyrelsen at følge op på, om rammerne overholdes. Som en integreret del af fastsættelsen af rammerne skal bestyrelsen tage stilling til, efter hvilke principper risici skal opgøres, således at der ikke er tvivl om, hvad rammerne indebærer. Samtidig skal bestyrelsen beslutte, hvilke typer af dispositioner direktionen kan træffe på egen hånd, og hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens godkendelse. Dette skal sikre, at dispositioner, der efter foreningens forhold er af usædvanlig art eller af stor betydning, vurderes eksplicit af bestyrelsen i forhold til den eller de fastlagte risikoprofiler, jf. i øvrigt § 27, stk. 1, i den gældende lov.

Som et led i bestyrelsens forpligtelse til løbende at vurdere såvel foreningens eller dens afdelingers og eventuelle andelsklassers risici som direktionens udførelse af sine opgaver skal bestyrelsen i medfør af stk. 2, nr. 4, i retningslinjerne til direktionen også tage stilling til omfanget af direktionens forpligtelse til at rapportere til bestyrelsen. Rapporteringen skal omfatte både retningslinjernes rammer og de grænser, der er fastsat i vedtægterne og i lovgivningen, for eksempel placeringsgrænserne i lovens §§ 93-105. Reglen indebærer, at direktionen skal rapportere til bestyrelsen, hvis der er vilkår i foreningens virksomhed eller på de finansielle markeder, der indebærer, at den af bestyrelsen fastlagte risikoprofil m.v. ikke længere kan overholdes, også selvom direktionen følger retningslinjerne.

De foreslåede stk. 1 og 2 indebærer, at bestyrelsens skriftlige retningslinjer til direktionen ikke som i den gældende § 26, stk. 8, alene skal omfatte de væsentligste aktivitetsområder, men derimod skal omfatte alle væsentlige aktiviteter og tilknyttede risici. Dette er i overensstemmelse med tilsynets praksis og sikrer, at kun uvæsentlige aktiviteter kan udelades af bestyrelsens stillingtagen efter den foreslåede § 70. Medmindre der er tale om aktiviteter, som bestyrelsen ikke kan uddelegere til direktionen, afgør bestyrelsen dog selv, om en aktivitet kan uddelegeres fuldt ud eller kun delvis til direktionen.

Bestyrelsen skal løbende sikre sig, at foreningen drives forsvarligt, hvilket fremgår af forslaget's stk. 3 og 4. Bestyrelsen skal efter forslaget's stk. 3 tage stilling til, om foreningens eller dens afdelingers og eventuelle andelsklassers investeringer holder sig inden for den fastlagte risikoprofil. Efter forslaget's stk. 4 skal bestyrelsen vurdere, om direktionen overholder de retningslinjer, som bestyrelsen har givet direktionen, idet dette er en væsentlig forudsætning for, at foreningen drives forsvarligt. Såfremt direktionen ikke overholder retningslinjerne, skal bestyrelsen træffe de nødvendige foranstaltninger, som vil afhænge af karakteren af den manglende overholdelse.

Efter forslaget's *stk. 3* skal bestyrelsen løbende tage stilling til, om den valgte risikoprofil er forsvarlig set i lyset af foreningens organisatoriske forhold, dens ressourcer, herunder særligt formuens størrelse, investeringernes likviditet og kompleksitet samt markedsforholdene. Ved vurderingen af disse forhold skal bestyrelsen tage hensyn til, at foreningen altid skal kunne indløse medlemmernes andele. Denne vurdering vil i vidt omfang være fremadrettet. Eksempelvis skal bestyrelsen sikre sig, at der er tilstrækkelige medarbejderressourcer og systemmæssige ressourcer til at håndtere såvel vækst i formuen og kursændringer som nye risici, der kan opstå.

Hvor ofte, der skal foretages revurdering af risikoprofilen, afhænger af den konkrete situation. Normalt vil revurderingen skulle ske mindst en gang om året, men i perioder med større ændringer i foreningens forhold og/eller markedsforholdene vil revurderingen skulle foretages hyppigere.

En revurdering behøver ikke nødvendigvis at føre til ændringer, men bestyrelsen skal sikre sig, at foreningens eller dens afdelingers eller eventuelle andelsklassers risikoprofil fortsat er betryggende. Såfremt bestyrelsen skønner, at risikoprofilen ikke er betryggende, skal bestyrelsen på ny fastlægge risikoprofilen samt om nødvendigt ændre retningslinjerne til direktionen.

Såfremt bestyrelsen vurderer, at der er behov for ændring af foreningens vedtægter, skal bestyrelsen forelægge et forslag hertil for foreningens generalforsamling.

Kravene i henhold til den foreslåede § 36 b indebærer ikke krav om en bestemt procedure for bestyrelsens stillingtagen til forholdene i bestemmelsen, men indebærer krav om, at bestyrelsen sikrer sig, at der er overensstemmelse mellem det, som bestyrelsen på baggrund af loven og den investeringspolitik, der fremgår af foreningens vedtægter, har fastlagt om foreningens investeringer og risikoprofil, samt den virksomhed, som foreningen driver.

Det foreslås i *stk. 5*, at der gives en bemyndigelse til Finanstilsynet til at udstede bekendtgørelse om forholdene i stk. 1-4. Bekendtgørelsen kan bl.a. indeholde krav til fastlæggelse af risikoprofil samt krav til retningslinjerne til direktionen og bestemmelser om forhold i forbindelse med den løbende vurdering af, om foreningen drives forsvarligt.

Til nr. 4 (§ 37, stk. 1-3)

Den gældende § 37, stk. 1, foreslås ændret svarende til de foreslåede ændringer af § 71, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Forslaget om ensartede regler i de to love skyldes, at § 37 finder anvendelse på foreninger, der har ansat en direktør og personale til at administrere foreningen. Hvis en forening har overladt den daglige ledelse af foreningen til et investeringsforvaltningsselskab, jf. § 27, stk. 3, overføres nogle af kravene i § 37 til investeringsforvaltningsselskabet. Det vil så være § 71, stk. 1, der finder anvendelse.

Den gældende § 37, stk. 1, foreslås ændret således, at ordene »effektive former for virksomhedsstyring« i den nuværende bestemmelses nr. 1 flyttes til bestemmelsens indledning og dermed kommer til at udgøre det overordnede krav i bestemmelsen. De efterfølgende nr. 2-9 bliver herefter nr. 1-8 og udgør de enkelte ho-

vedkrav til, hvad der indgår i opfyldelsen af kravet til effektive former for virksomhedsstyring. Derved svarer bestemmelsens ordlyd til indholdet af den foreslåede § 71 i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 3 foreslås ændret således, at bestemmelsen i stedet for en hjemmel til udstedelse af vejledninger indeholder hjemmel til udstedelse af en bekendtgørelse, hvis bestemmelser er retligt bindende for foreningerne.

Finanstilsynet har udstedt en vejledning til § 37 for blandt investeringsforeninger, specialforeninger og hedgeforeninger. Denne vejledning henviser til Finanstilsynets it-sikkerhedsvejledning for finansielle virksomheder. Finanstilsynets retningslinjer for it-sikkerhed vil fremover fremgå af bekendtgørelsen.

Til nr. 5 (§ 110 m)

Den foreslåede ændring vedrører professionelle foreninger og er en konsekvens af, at § 26, stk. 6-8, i den gældende lov flyttes til de foreslåede §§ 36 a og 36 b, jf. lovforslagets § 5, nr. 3. Efter den gældende lov gælder §§ 36 – 42 også for professionelle foreninger. Den bestående henvisning omfatter således også den foreslåede § 36 b. Forslaget kommer dermed til at omfatte professionelle foreninger med den konsekvens, at de professionelle foreninger bliver omfattet af de foreslåede bestemmelser for foreninger.

Desuden foreslås det, at Finanstilsynets hjemmel til at udstede bekendtgørelse om de krav, der stilles til indholdet af en forenings finansielle rapporter også skal omfatte professionelle foreningers finansielle rapporter.

Muligheden for at oprette professionelle foreninger blev indført i lovgivningen i 2007 og samtidig ophørte muligheden for at oprette nye fåmandsforeninger. Hensigten var, at professionelle foreninger fremover skulle være de lempeligt regulerede foreninger, der henvender sig til professionelle investorer.

På samme måde som alle andre typer foreninger, som er reguleret i lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. skal professionelle foreninger udarbejde finansielle rapporter efter reglerne i loven. Da professionelle foreninger ikke er godkendt af Finanstilsynet, men er registreret i Finanstilsynet, skal de ikke indsende årsrapporter til Finanstilsynet. Ved indførelsen blev de professionelle foreninger heller ikke omfattet af bemyndigelsen i § 68 til Finanstilsynet om at fastsætte nærmere regler for årsrapporterne. Dette har sidenhen vist sig at være u hensigtsmæssigt. Derfor foreslås det nu ændret, således at Finanstilsynets hjemmel til at udstede bekendtgørelse om de krav, der stilles til indholdet af en forenings finansielle rapporter, også skal omfatte professionelle foreningers finansielle rapporter.

Til nr. 6 (§ 132, stk. 1)

Forslaget er en ændring af henvisningerne i den gældende § 132, stk. 1, der indeholder bestemmelse om de bestemmelser, hvor der kan straffes for overtrædelse. Henvisningen korrigeres som en konsekvens af ændringerne i lovforslagets § 5, nr. 1-3.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 8)

Bestemmelsen præciserer de eksisterende krav om egnethed og hæderlighed i lov om forsikringsformidling.

Som hidtil skal medlemmer af en forsikringsmæglervirksomheds bestyrelse og direktion på tidspunktet for meddelelse af tilladelse til forsikringsmæglervirksomhed eller på tidspunktet for tiltrædelse af en sådan stilling i en eksisterende virksomhed, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over ledelsespersoner, som ikke længere opfylder kravene. Desuden skal personer, som udøver forsikringsmægling i en virksomhed med tilladelse hertil, opfylde kravene i stk. 2-4.

Bestemmelsen og Finanstilsynets indgrebsbeføjelser bygger på identiske bestemmelser i en række EU-direktiver på det finansielle område.

Det er hensigten, at den nye affattelse af bestemmelsen for det første skal præcisere, at der er tale om krav, som ledelsespersonen løbende skal leve op til, hvilket understøttes af, at det i bestemmelsens stk. 4 (se nedenfor) er præciseret, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i stk. 2 angivne forhold (gengivet umiddelbart nedenfor) både, når vedkommende indtræder i sin stilling eller sit hverv, og herefter løbende.

For det andet bliver det med lovforslaget præciseret, at hensynet til den finansielle sektor skal indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende opfylder egnets- og hæderlighedsbetingelserne i stk. 2.

Et medlem af bestyrelsen og direktionen i en forsikringsmæglervirksomhed skal, jf. *stk. 1*, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles som hidtil ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen, samt af hvilken virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant teoretisk uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse indenfor den finansielle sektor og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en stor og kompleks virksomhed.

Som hidtil kan der ikke stilles et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i forholdene for en virksomhed, som udøver forsikringsformidling. Her vil en særlig indsigt i anden branche eller i lokale forhold, som er relevante for virksomheden, kunne være tilstrækkeligt.

Personer, som udøver forsikringsformidling, skal opfylde § 8, stk. 2-4 samt de uddannelsesmæssige krav, som fremgår af § 7, stk. 2.

Egnets- og hæderlighedsvurderingen efter § 8 er knyttet til en stilling i den konkrete virksomhed. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en mindre forsikringsmæglervirksomhed, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i stor, landsdækkende virksomhed. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en finansiell virksomhed til en anden. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Tilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Kravene i dette stykke finder anvendelse på medlemmer af direktionen, bestyrelsen, den for forsikringsmæglingen ansvarlige person samt de personer, som har tilladelse til at udøve forsikringsmægling.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan en person som nævnt ovenfor ikke indtræde i sin stilling eller hverv, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er udnævnt. Sker dette ikke kan Finanstilsynet i medfør af § 22 a påbyde virksomheden at afsætte en direktør eller en person, der er ansvarlig for forsikringsformidlingen. Endvidere kan tilsynet give et bestyrelsesmedlem et påbud om at nedlægge sit hverv.

I vurderingen af om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratræde, vil indgå, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktører efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i skattelovgivningen eller i selskabslovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har accepteret et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Dog kan Finanstilsynet efter § 22 a, stk. 3 gribe ind og kræve at vedkommende midlertidig fjernes fra ledelsen, allerede når der er rejst tiltale for overtrædelse i en straffesag, og indtil sagen er afgjort.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette ligeledes kunne begrunde Finanstilsynets indgriben.

Efter *nr. 2* kan et ledelsesmedlem ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, dersom den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord, eller dette sker, mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig. Bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse på den eller de personer, der er ansvarlige for virksomhedens forsikringsformidling.

I *nr. 3* foreslås det, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, dersom den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af forsikringsmæglervirksomheden. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, fx. advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Anvendelsen af bestemmelsen forudsætter, at Finanstilsynet har en viden om, at den pågældende enten i sin tidligere virksomhed har opført sig på en sådan måde, at der er risiko for, at hvervet eller stillingen som bestyrelsesmedlem eller direktør ikke vil blive varetaget på betryggende vis, eller at ledelsen af forsikringsmæglervirksomheden nu foregår på en måde, som ikke er betryggende.

Der tænkes eksempelvis på situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af en forsikringsmæglervirksomhed sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for virksomheden. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis virksomhedens ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet forsikringsmæglervirksomheden, eller der er risiko for, at dette vil ske.

De virksomheder, som er kollapsede under den nuværende finansielle krise, har alle været karakteriseret ved, at virksomhederne havde anlagt en meget ekspansiv og risikopræget strategi, og at ledelsen ikke havde sikret sig, at der var effektive og tilstrækkelige kontrolprocedurer til at styre virksomhedens risici.

Det er hensigten med den nye affattelse af stk. 2, nr. 3, at sikre, at Finanstilsynet, hvis det i forbindelse med dets inspektioner bliver bekendt med, at en virksomhed drives på en risikopræget og ledelsesmæssig mangelfuld måde, skal tage stilling til, om medlemmerne i virksomhedens ledelse lever op til kravet i bestemmelsen. Det er ligeledes hensigten, at der fremover er mulighed for at tillægge hensynet til tilliden til den finansielle

sektor og dermed hensynet til at bevare den finansielle stabilitet, større betydning, når det skal vurderes om et indgreb overfor et siddende ledelsesmedlem er proportionalt i forhold til de forsømmelser vedkommende har udvist, jf. det foreslåede stk. 3.

Som noget nyt præciseres det i *stk. 3*, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af om en person omfattet af §§ 5-7 opfylder kravene i stk. 2. Med det nye stk. 3 præciseres det, det at der i den konkrete vurdering af, om det bør påbydes en person at nedlægge sit hverv som bestyrelsesmedlem, eller at kræve en direktør afskediget, skal hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor tillægges betydning. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for f.eks. direktøren i et pengeinstitut eller bestyrelsesformanden i et forsikringsselskab, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

Det har hidtil været således, at man har benyttet den samme proportionalitetsvurdering i forbindelse med indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning, som den, der benyttes efter straffelovens § 78, stk. 2, om personer, som udøver virksomhed, hvortil der kræves en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Benyttes denne vurdering, indebærer det imidlertid, at det i praksis er stort set umuligt at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som har vist sig uegnede til at stå i spidsen for en finansiell virksomhed, men som ikke kan fjernes med henvisning til de mere objektivt konstaterbare kriterier i § 8, stk. 2, nr. 1 og 2. Tilsidesættelse af det mere skønsprægede krav i § 8, stk. 2, nr. 3, vil som oftest ikke være proportionale efter den nuværende proportionalitetsvurdering i henhold til straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse.

Med det nye stk. 3 i § 8 fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i et konkret indgreb over for et ledelsesmedlem, som har tilsidesat det mere skønmæssige krav i stk. 2, nr. 3, skal vurderes.

Da ledelsessvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledelsessvigt i selv små finansielle virksomheder kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således ikke, blot fordi der er tale om en lille virksomhed eller en virksomhed, som alene beskæftiger sig med et begrænset område, udlede, at ledelsessvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

I *stk. 4* foreslås det præciseret, at personer omfattet af §§ 5-7 har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 2 angivne forhold. Pligten består både, når man indtræder i stillingen eller hvervet, og løbende under udøvelsen. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt gældssanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende.

Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af om kravene til egnethed og hæderlighed i stk. 2 fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om vedkommende fortsat er egnet og hæderlig.

Til nr. 2 (§ 54, stk. 1)

Med forslaget indsættes der straffehjemmel for overtrædelse af den foreslåede § 8, stk. 4, jf. lovforslagets § 6, nr. 1. Der findes allerede straffehjemmel for de tilsvarende regler i lov om finansiell virksomhed, lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. og flere andre love. Det foreslås derfor, at det samme forhold også skal kunne straffes efter lov om forsikringsformidling.

Straf kan pålægges den omfattede personkreds, hvis det undlades at give Finanstilsynet oplysninger om de angivne forhold. Forholdet kan straffes med bøde.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 21 a)

Forslaget svarer til, hvad der foreslås i relation til § 71, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 5. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til denne lovændring.

§ 21 a, stk. 1, foreslås ændret således, at ordene »effektive former for virksomhedsstyring« i den nuværende bestemmelse nr. 1 flyttes til bestemmelsens indledning og dermed kommer til at udgøre det overordnede krav i bestemmelsen. De efterfølgende nr. 2-9 bliver herefter nr. 1-8 og udgør de enkelte hovedkrav til, hvad der indgår i opfyldelsen af kravet til effektive former for virksomhedsstyring. Desuden er der foretaget en sproglig tilpasning af bestemmelsen til lov om finansiel virksomhed § 71.

§ 21 a, stk. 2, foreslås ændret således, at bestemmelsen i stedet for en hjemmel til udstedelse af vejledninger indeholder hjemmel til udstedelse af bekendtgørelse, hvis bestemmelser er retligt bindende for firmapensionskasserne.

Finanstilsynet har udstedt vejledning nr. 9635 af 14. oktober 2005 for firmapensionskasser i henhold til § 21 a, stk. 1, nr. 1-3 og 5, i lov om tilsyn med firmapensionskasser. Den vil danne grundlag for en kommende bekendtgørelse.

Til nr. 2 (§ 23 a)

Bestemmelsen præciserer de eksisterende krav om egnethed og hæderlighed i lov om tilsyn med firmapensionskasser.

Som hidtil skal medlemmer af bestyrelse eller direktion i en firmapensionskasse på tidspunktet for meddelelse af tilladelse til pensionskassen eller på tidspunktet for tiltrædelse af en sådan stilling i en eksisterende pensionskasse, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over ledelsespersoner, som ikke længere opfylder kravene.

Det er hensigten, at den nye affattelse af bestemmelsen for det første skal præcisere, at der er tale om krav, som ledelsespersonen løbende skal leve op til, hvilket understøttes af, at det i bestemmelsens stk. 4 (se nedenfor) er præciseret, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i stk. 2 angivne forhold (gengivet umiddelbart nedenfor) både, når vedkommende indtræder i sin stilling eller sit hverv, og herefter løbende.

For det andet bliver det med lovforslaget præciseret, at hensynet til den finansielle sektor skal indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende opfylder egnetheds- og hæderlighedsbetingelserne i stk. 2.

Et medlem af bestyrelsen og direktionen i en firmapensionskasse skal, jf. *stk. 1*, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant teoretisk uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse indenfor den finansielle sektor og om vedkommende har ledelseserfaring.

Spørgsmålet om egnethed påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles som hidtil ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen, samt af hvilken pensionskasse, der er tale om. Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en stor og kompleks pensionskasse.

Stk. 1 modificeres dog af stk. 2, hvorefter bestyrelsesmedlemmer og direktører ikke nødvendigvis selv skal besidde tilstrækkelige faglige kvalifikationer og erfaringer. I stedet kan kravet om egnethed opfyldes ved, at pensionskassen dokumenterer at have ansat en rådgiver med tilstrækkelige faglige kvalifikationer og erfaringer. Dokumentationen kan ske ved at indsende kopi af den med rådgiveren indgåede kontrakt.

Egnetheds- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til en stilling i den konkrete pensionskasse. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en finansiel virksomhed til en anden. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Tilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan en person ikke udpeges som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne

overtrædelser, efter at man er udnævnt. Sker dette ikke kan Finanstilsynet i medfør af § 65b påbyde pensionskassen at afsætte en direktør eller give et bestyrelsesmedlem et påbud om at nedlægge sit hverv.

I vurderingen af om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratræde, vil indgå om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktører efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i skattelovgivningen eller selskabslovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har accepteret et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Dog kan Finanstilsynet efter § 65b, stk. 3 gribe ind og kræve at vedkommende midlertidig fjernes fra ledelsen, allerede når der er rejst tiltale for overtrædelse i en straffesag, og indtil sagen er afgjort.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette ligeledes kunne begrunde Finanstilsynets indgriben.

Efter *nr. 2* kan et ledelsesmedlem ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, dersom den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord, eller dette sker, mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

I *nr. 3* foreslås det, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, dersom den pågældende har udvist/udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af den finansielle virksomhed. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, fx. advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Anvendelsen af bestemmelsen forudsætter, at Finanstilsynet har en viden om, at den pågældende enten i sin tidligere virksomhed har opført sig på en sådan måde, at der er risiko for, at hvervet eller stillingen som bestyrelsesmedlem eller direktør ikke vil blive varetaget på betryggende vis, eller at ledelsen af firmapensionskassen nu foregår på en måde, som ikke er betryggende.

Der tænkes eksempelvis på situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af en firmapensionskasse sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for virksomheden. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis pensionskassens ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet pensionskassen, eller der er risiko for, at dette vil ske.

Det er hensigten med den nye affattelse af stk. 2, nr. 3, at sikre, at Finanstilsynet, hvis det i forbindelse med dets inspektioner bliver bekendt med, at en pensionskasse drives på en risikopræget og ledelsesmæssig mangelfuld måde, skal tage stilling til, om medlemmerne i pensionskassens ledelse lever op til kravet i bestemmelsen. Det er ligeledes hensigten, at der fremover er mulighed for at tillægge hensynet til tilliden til den finansielle sektor og dermed hensynet til at bevare den finansielle stabilitet, større betydning, når det skal vurderes om et indgreb overfor et siddende ledelsesmedlem er proportionalt i forhold til de forsømmelser vedkommende har udvist, jf. det foreslåede stk. 3.

Som noget nyt præciseres det i *stk. 3*, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af om et ledelsesmedlem opfylder kravene i stk. 2. Med det nye stk. 3 præciseres det, at i den konkrete vurdering af, om det bør påbydes en person at nedlægge sit hverv som bestyrelsesmedlem, eller at kræve en direktør afskediget, skal hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor tillægges betydning. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for en direktør i et pengeinstitut eller bestyrelsesformanden i et forsikringsselskab, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

Det har hidtil været således, at man har benyttet den samme proportionalitetsvurdering i forbindelse med indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning, som den, der benyttes efter straffelovens § 78, stk. 2, om personer, som udøver virksomhed, hvortil der kræves en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Benyttes denne vurdering, indebærer det imidlertid, at det i praksis er stort set umuligt at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som har vist sig uegnede til at stå i spidsen for en finansiell virksomhed, men som ikke kan fjernes med henvisning til de mere objektivt konstaterbare kriterier i § 23a, stk. 2, nr. 1 og 2. Tilsidesættelse af det mere skønsmæssige krav i § 23 a stk. 1, nr. 3, vil som oftest ikke være proportionale efter den nuværende proportionalitetsvurdering i henhold til straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse.

Med det nye stk. 3 i § 23 a fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i et konkret indgreb over for et ledelsesmedlem, som har tilsidesat de mere skønsmæssige krav i stk. 2, nr. 3 og 4, skal vurderes.

Med det nye stk. 3 i § 23 a fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i et konkret indgreb over for et ledelsesmedlem, som har tilsidesat det mere skønsmæssige krav i stk. 2, nr. 3, skal vurderes.

Da ledelsessvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledelsessvigt i selv små finansielle virksomheder kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således ikke, blot fordi der er tale om en lille virksomhed eller en virksomhed, som alene beskæftiger sig med et begrænset område, udlede, at ledelsessvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

I *stk. 4* foreslås det præciseret, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 2 angivne forhold. Pligten består både, når man vil indtræde i hvervet eller stillingen, og løbende under udøvelsen af hvervet. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende.

Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af om kravene til egnethed og hæderlighed i stk. 2 fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til om vedkommende fortsat er egnet og hæderlig.

Til nr. 3 (§ 24 a)

Forslaget svarer til hvad der foreslås i relation til § 70 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Der foreslås indsat en ny § 24 a, der indeholder krav til bestyrelsens overordnede og strategiske funktion. Dette omfatter løbende stillingtagen til pensionskassens risikoprofil og politikker m.v. Samtidig indeholder den krav til bestyrelsens fastlæggelse af retningslinjer til direktøren – hvis det fremgår af pensionskassens vedtægter, at der kan eller skal ansættes en direktør (forretningsfører) – og til direktørens rapportering til bestyrelsen om pensionskassens risici. Endelig indeholder bestemmelsen krav til bestyrelsens opfølgning på, om risikoprofil og politikker følges i pensionskassen og til, at bestyrelsen træffer de fornødne forholdsregler, hvis risikoprofil og politikker ikke længere er forsvarlige.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, skal pensionskassens bestyrelse fastlægge hvilke hovedtyper af aktiviteter pensionskassen skal udføre. Pensionskassers aktiviteter er dog væsentligt begrænset i lov om tilsyn med firmapensionskasser §§ 5-6.

Bestyrelsen skal efter det foreslåede *stk. 1, nr. 2*, desuden identificere og kvantificere de væsentlige risici, som pensionskassen påtager sig dels ved sine aktiviteter dels ved sin indretning. Bestyrelsen skal herunder træffe beslutning om pensionskassens risikoprofil, der er den overordnede ramme for, hvilke og hvor store risici kassen ønsker at påtage sig.

Ud fra den fastlagte risikoprofil skal bestyrelsen efter det foreslåede *stk. 1, nr. 2*, fastlægge politikker m.v. for pensionskassens væsentlige aktiviteter og tilknyttede risici under hensyntagen til samspillet mellem disse. Med politikker menes principper for, hvordan virksomheden skal drives, for at risikoprofilen kan overholdes.

Efter det foreslåede *stk. 2* skal bestyrelsen udarbejde skriftlige retningslinjer til direktøren. Dette skal ske på grundlag af bestyrelsens overvejelser og beslutninger om aktiviteter, risikoprofil og politikker. Beslutningen om retningslinjerne til direktøren skal blandt andet indeholde de kvantitative og kvalitative rammer, inden for hvilke direktøren kan agere. Såvel de kvantitative som de kvalitative rammer skal være kontrollerbare sådan, at det er muligt for direktøren at kontrollere og for bestyrelsen at følge op på, om rammerne overholdes. Som en integreret del af fastsættelsen af rammerne skal bestyrelsen tage stilling til, efter hvilke principper risici skal opgøres, således at der ikke er tvivl om, hvad rammerne indebærer. Samtidig skal bestyrelsen beslutte, hvilke typer af dispositioner direktøren kan træffe på egen hånd, og hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens godkendelse. Dette skal sikre, at meget væsentlige dispositioner, der efter pensionskassens forhold er af usædvanlig art eller af stor betydning, vurderes eksplicit af bestyrelsen i forhold til pensionskassens risikoprofil og politikker.

Som et led i bestyrelsens forpligtelse til løbende at vurdere såvel pensionskassens risici som direktørens udførelse af sine opgaver skal bestyrelsen i retningslinjerne til direktøren også tage stilling til omfanget af direktørens forpligtelse til at rapportere til bestyrelsen. Rapporteringen skal omfatte både retningslinjernes rammer og de grænser, der er fastsat i lovgivningen, for eksempel placeringsgrænserne i lovens kapitel 6. Reglen indebærer, at direktøren skal rapportere til bestyrelsen, hvis der er vilkår i pensionskassen eller på de finansielle markeder, der indebærer, at den af bestyrelsen fastlagte risikoprofil m.v. ikke længere kan overholdes, også selvom direktøren følger retningslinjerne.

Bestyrelsen skal løbende sikre sig, at pensionskassen drives forsvarligt, hvilket fremgår af forslagens *stk. 3* og *4*. Bestyrelsen skal efter forslagens *stk. 3* tage stilling til, om risikoprofilen og de af bestyrelsen vedtagne politikker m.v. på passende måde er implementeret i pensionskassens drift. Efter forslagens *stk. 4* skal bestyrelsen vurdere om direktøren overholder de retningslinjer, som bestyrelsen har givet direktøren, idet dette er en væsentlig forudsætning for, at kassen drives forsvarligt. Såfremt direktøren ikke overholder retningslinjerne, skal bestyrelsen træffe de nødvendige forholdsregler, som i praksis vil afhænge af karakteren af den manglende overholdelse.

Efter forslagens *stk. 3* skal bestyrelsen desuden forholde sig til, om den valgte risikoprofil er forsvarlig set i lyset af blandt andet de organisatoriske forhold, de forhåndenværende ressourcer, herunder særligt kapital og likviditet, aktiviteterne art og kompleksitet samt markedsforholdene. Denne vurdering vil i stort omfang være fremadrettet. Eksempelvis skal bestyrelsen sikre sig, at der er tilstrækkelige medarbejderressourcer og

systemmæssige ressourcer til at håndtere såvel ændringer i forretningsomfanget som nye risici, der kan opstå.

Bestyrelsen skal ligeledes vurdere, om de fastlagte politikker er hensigtsmæssige til at sikre, at pensionskassens risici til stadighed kan holdes inden for den ønskede risikoprofil.

Hvor ofte, der skal foretages revurdering af risikoprofil og politikker, afhænger af den konkrete situation. Normalt vil revurderingen skulle ske mindst en gang om året, men i perioder med større ændringer i pensionskassens forhold og/eller markedsforholdene vil revurderingen muligvis skulle foretages hyppigere.

En revurdering behøver ikke nødvendigvis at føre til ændringer, men bestyrelsen skal sikre sig, at risikoprofil og politikker fortsat er betryggende. Såfremt bestyrelsen skønner, at risikoprofil eller politikker ikke er hensigtsmæssige, skal bestyrelsen foretage en fornyet fastlæggelse heraf samt om nødvendigt revurdere pensionskassens aktiviteter og retningslinjerne til direktøren.

Kravene i henhold til den foreslåede § 24 a indebærer ikke krav om en bestemt procedure for bestyrelsens stillingtagen til de i bestemmelsen omhandlede forhold, men indebærer krav om, at bestyrelsen sikrer sig, at der er overensstemmelse mellem, hvad pensionskassen vil og kan gøre.

Det foreslås i *stk. 5*, at der gives en bemyndigelse til Finanstilsynet til at udstede bekendtgørelse om forholdene i *stk. 1-4*. Bekendtgørelsen kan bl.a. indeholde krav til fastlæggelse af risikoprofil, herunder hvilke risikotyper, der som minimum skal være taget stilling til. Det kan også fremgå, på hvilke områder der som minimum skal være politikker, og hvad disse skal indeholde. Der kan endvidere være krav til retningslinjerne til direktøren og bestemmelser om forhold i forbindelse med den løbende vurdering af, om pensionskassen drives forsvarligt.

Til nr. 4 (§ 27, stk. 3)

Efter de gældende regler kan en firmapensionskasses bestyrelse træffe nærmere bestemmelser om udførelsen af sit hverv i form af en forretningsorden. Det er imidlertid ikke et krav, at bestyrelsen udarbejder en sådan. Bestemmelsen blev indført med lov nr. 326 af 24. maj 1989 og havde ifølge bemærkningerne til lovforslaget den daværende § 93, stk. 4, i lov om forsikringsvirksomhed som forbillede. I § 93, stk. 4, var udarbejdelse af en forretningsorden imidlertid et krav, ikke en mulighed.

For at fortsætte den løbende harmonisering af lov om tilsyn med firmapensionskasser med lov om finansiel virksomhed foreslås det at ændre § 27, stk. 3, således at det fremover er et krav til bestyrelsen, at den skal udarbejde en forretningsorden.

Til nr. 5 (§ 27, stk. 4)

Ligesom bl.a. livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser er firmapensionskasser på grund af deres samfundsøkonomiske betydning underlagt omfattende regulering og beskæftiger sig i øvrigt ofte med komplekse forretningsområder, om end aktiviteterne er begrænset til pensionskassevirksomhed. Bestyrelsen i en firmapensionskasse har derfor mange forpligtelser, der følger af kassens særlige karakter. Af særlige forpligtelser kan nævnes udarbejdelse af politikker, retningslinjer for outsourcing af aktiviteter og opfølgningen på, om kravene i § 21 a i øvrigt er opfyldt. Sådanne særlige forpligtelser bør fremgå af forretningsordenen for en firmapensionskasse, og derfor foreslås indsat et nyt stk. 4, hvorefter Finanstilsynet får hjemmel til at udstede bekendtgørelse om de krav, som skal stilles til indholdet af bestyrelsens forretningsorden.

En række af disse krav er i dag udmøntet i Finanstilsynets vejledning nr. 9635 af 14. oktober 2005 for firmapensionskasser i henhold til § 21 a, stk. 1, nr. 1-3 og 5, i lov om tilsyn med firmapensionskasser, herunder i form af henvisninger i vejledningerne til den tidligere aktieselskabslovs regler om bestyrelsens forretningsorden. De er gældende for de bestyrelser, der har valgt at udarbejde en forretningsorden. Disse krav vil blive indarbejdet i en bekendtgørelse, hvis bestemmelser er retligt bindende for firmapensionskasserne.

Til nr. 6 (§ 71, stk. 1)

Det foreslås, at en overtrædelse af den nye § 24 a, stk. 1-4, om bestyrelsens pligter skal kunne straffes med bøde. Derved sker der en harmonisering med lov om finansiel virksomhed, idet den samtidigt ændrede § 70 i lov om finansiel virksomhed strafsanktioneres med bøde efter den gældende § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Samtidig foreslås det, at en overtrædelse af den foreslåede pligt efter § 27, stk. 3, til at udarbejde en forretningsorden skal kunne straffes med bøde. Derved sker der en delvis harmonisering med § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, der imidlertid sanktionerer overtrædelser af lov om finansiel virksomhed § 65 med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

Derudover ændres henvisningen til § 23 a som følge af, at der indsættes et nyt stykke heri, jf. lovforslagets § 7, nr. 2.

Til § 8

Til nr. 1

Det foreslås, at udenlandske filialer af institutter for kollektiv investering også bliver omfattet af hvidvaskloven. Den foreslåede ændring skyldes ordlyden i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (2005/60/EF). Ifølge artikel 3, stk. 2, litra f i direktivet er filialer af institutter, der er omhandlet i direktivets artikel 3, stk. 3, litra a-e, omfattet af direktivets anvendelsesområde. Artikel 3, stk. 3, litra d omfatter institutter for kollektiv investering. Det betyder, at udenlandske filialer udenlandske institutter for kollektiv investering, som etablerer sig i Danmark, skal overholde reglerne i hvidvaskloven.

Til nr. 2

Der er ved en fejl ikke indsat komma efter »lov« i forbindelse med ændringen af bestemmelsen i lov nr. 392 af 25. maj 2009. Dette foreslås rettet.

Til nr. 3

Der er ved en fejl ikke indsat komma efter »lov« i forbindelse med ændringen af bestemmelsen i lov nr. 392 af 25. maj 2009. Dette foreslås rettet.

Til nr. 4

Det foreslås, at overgangsbestemmelsen i § 39 ophæves. I henhold til denne bestemmelse gælder § 31, stk. 2 og 3, ikke for valutavekslere og udbydere af tjenesteydelser til virksomheder, hvis virksomheden var påbegyndt på tidspunktet for lovens ikrafttræden den 1. marts 2006.

Efter § 31, stk. 2 kan Erhvervs- og Selskabsstyrelsen nægte at registrere virksomheden, hvis medlemmer af ledelsen eller reelle ejere af virksomheden er dømt for et strafbart forhold og det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug af stillingen eller hvervet, jf. § 78, stk. 2, i straffeloven. Efter § 31, stk. 3, skal Erhvervs- og Selskabsstyrelsen afregistrere den pågældende virksomhed, hvis ejeren eller et medlem af ledelsen eller reelle ejere ikke opfylder kravet i stk. 2. Konsekvensen af manglende registrering eller afregistrering er i henhold til § 31, stk. 1, at virksomheden ikke må udøve de nævnte aktiviteter.

Formålet med ophævelse af overgangsbestemmelsen i § 39 er at skabe klarhed og undgå fortolkningstvivl.

§ 39 blev indsat for at sikre, at det hæderlighedskrav, der blev indført den 1. marts 2006, ikke skulle gælde for de virksomheder, som allerede udøvede disse aktiviteter på ikrafttrædelsestidspunktet, for så vidt angår strafbare forhold, som var begået før dette tidspunkt.

Den nugældende ordlyd kan imidlertid læses, som om undtagelsen også gælder for strafbare forhold begået efter 1. marts 2006, hvilket ikke har været hensigten. Såfremt et medlem af ledelsen eller reelle ejere af virksomheden har begået eller begår et strafbart forhold i perioden efter 1. marts 2006, skal Erhvervs- og Sel-

skabsstyrelsen vurdere, om dette giver grundlag for at afregistrere virksomheden som beskrevet i hvidvasklovens § 31, stk. 3. Dette gælder uanset hvornår virksomheden er registreret.

Ordlyden kan endvidere forstås således, at undtagelsen også gælder i relation til strafbare forhold begået af medlemmer af ledelsen eller reelle ejere, som er kommet til efter 28. februar 2006, når blot virksomheden blev udøvet inden 1. marts 2006. I sådanne tilfælde skal Erhvervs- og Selskabsstyrelsen også vurdere, om dette giver grundlag for at afregistrere virksomheden, jf. hvidvasklovens § 31, stk. 3, uanset hvornår virksomheden er registreret.

Det er ikke hensigten med ophævelsen af § 39, at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen skal foretage en ny vurdering af alle personer og virksomheder registreret før 1. marts 2006 i relation til strafbare forhold begået før 1. marts 2006 af personer, som var medlemmer af ledelsen eller reelle ejere på ikrafttrædelsestidspunktet 1. marts 2006. I medfør af § 2 foreslås ophævelsen af § 39 at træde i kraft 1. juni 2010. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen skal herefter alene foretage deres vurdering i medfør af § 31, stk. 2 og 3, når der registreres nye forhold, enten nye personer og virksomheder, nye ledelsesmedlemmer eller reelle ejere i eksisterende virksomheder, eller nye strafbare forhold for virksomheder og personer, der allerede er registreret. I disse tilfælde skal strafbare forhold begået før 1. marts 2006 også indgå i Erhvervs- og Selskabsstyrelsens vurdering. Det vil i den forbindelse indgå i vurderingen, hvornår det strafbare forhold er begået, og om der i den mellemtiliggende periode er begået yderligere strafbare forhold, således at de udviste forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug af stillingen.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 23, stk. 6)

Det foreslås at ophæve § 23, stk. 6, der omhandler krav til bestyrelsen om ansættelse af direktøren og andet ledende personale, udstedelse af retningslinjer og godkendelse af generelle forskrifter og vejledninger til medlemmerne og deres arbejdsgivere. Bestemmelsen foreslås i stedet delt i to: Kravene om udstedelse af skriftlige retningslinjer erstattes af det foreslåede stk. 8, der formuleres mere bredt, mens de øvrige dele af bestemmelsen bevares uændret men flyttes til stk. 10.

Den gældende stk. 7 om bestyrelsens pligt til at udstede en forretningsorden bevares uændret, men bliver derefter stk. 6. Da den gældende bestemmelse hører under Beskæftigelsesministeriets kompetence, jf. § 27, foreslås der på dette punkt ikke en harmonisering med lov om finansiel virksomhed. I henhold til Beskæftigelsesministeriets bekendtgørelse nr. 468 af 13. juni 2006 om vedtægter for Arbejdsmarkedets Tillægspension, overlades det til bestyrelsen at fastsætte sin forretningsorden. Der indsættes derfor ingen hjemmel for Finanstilsynet til at udstede nærmere regler om forretningsordenens indhold.

Til nr. 2 (§ 23, stk. 7-12)

Forslaget svarer med de nødvendige tilpasninger efter Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold til, hvad der foreslås i relation til § 70, stk. 1-5, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Af den gældende § 23, stk. 6, følger, at bestyrelsen har pligt til at ansætte direktøren og det øvrige ledende personale, fastsætte skriftlige retningslinjer for de væsentligste aktivitetsområder, herunder også den løbende anbringelse af fondsmidler, og godkende generelle forskrifter og vejledninger til medlemmerne og deres arbejdsgivere.

De foreslåede af § 23, stk. 7-10, indeholder krav til bestyrelsens overordnede og strategiske funktion. Dette omfatter løbende stillingtagen til Arbejdsmarkedets Tillægspensions risikoprofil og politikker m.v. Samtidig indeholder bestemmelserne krav til bestyrelsens fastlæggelse af retningslinjer til direktøren og til direktørens rapportering til bestyrelsen om Arbejdsmarkedets Tillægspensions risici. Endelig indeholder den krav til bestyrelsens opfølgning på, om risikoprofil og politikker følges og til, at bestyrelsen træffer de fornødne forholdsregler, hvis risikoprofil og politikker ikke længere er forsvarlige.

Bestyrelsen skal desuden efter det foreslåede *stk. 7, nr. 1*, identificere og kvantificere de væsentlige risici, som Arbejdsmarkedets Tillægspension påtager sig dels ved sine aktiviteter, dels ved sin indretning. Bestyrel-

sen skal herunder træffe beslutning om Arbejdsmarkedets Tillægspensions risikoprofil, der er den overordnede ramme for, hvilke og hvor store risici man ønsker at påtage sig. Eksempelvis skal bestyrelsen bl.a. fastlægge, hvilke og hvor store markedsrisici, Arbejdsmarkedets Tillægspension vil påtage sig.

Ud fra den fastlagte risikoprofil skal bestyrelsen efter det foreslåede *stk. 7, nr. 2*, fastlægge politikker m.v. for de væsentlige aktiviteter og tilknyttede risici under hensyntagen til samspillet mellem disse. Med politikker menes principper for, hvordan virksomheden skal drives, for at risikoprofilen kan overholdes.

Kravet i forslaget til ændringen af lov om finansiel virksomhed § 70, stk. 1, nr. 1, om at fastlægge hvilke hovedtyper af forretningsmæssige aktiviteter den finansielle virksomhed skal udføre, indføres ikke her. Det anses ikke for at være nødvendigt, da Arbejdsmarkedets Tillægspensions opgaver er fastlagt i lovgivningen i modsætning til finansielle virksomheder, der kan til- og fravælge aktiviteter.

Det fremgår af den gældende § 23, stk. 6, at bestyrelsen fastsætter skriftlige retningslinjer for virksomhedens væsentligste aktivitetsområder, »herunder også den løbende anbringelse af fondsmidler«. Det er ikke udtryk for nogen realitetsændring, når dette eksempel ikke er nævnt i forslaget i § 23, stk. 8 og 10. Kravet er indeholdt i § 23, stk. 7, nr. 2, idet anbringelse af fondsmidler anses for at være en af Arbejdsmarkedets Tillægspensions væsentlige aktiviteter.

Efter det foreslåede *stk. 8* skal bestyrelsen udarbejde skriftlige retningslinjer til direktøren. Dette skal ske på grundlag af bestyrelsens overvejelser og beslutninger om risikoprofil og politikker. Beslutningen om retningslinjerne til direktøren skal blandt andet indeholde de kvantitative og kvalitative rammer, inden for hvilke direktøren kan agere. Såvel de kvantitative som de kvalitative rammer skal være kontrollerbare sådan, at det er muligt for direktøren at kontrollere og for bestyrelsen at følge op på, om rammerne overholdes. Som en integreret del af fastsættelsen af rammerne skal bestyrelsen tage stilling til, efter hvilke principper risici skal opgøres, således at der ikke er tvivl om, hvad rammerne indebærer. Samtidig skal bestyrelsen beslutte, hvilke typer af dispositioner, direktøren kan træffe på egen hånd, og hvilke dispositioner, der kræver bestyrelsens godkendelse. Dette skal sikre, at væsentlige dispositioner, der efter Arbejdsmarkedets Tillægspensions forhold er af usædvanlig art eller af stor betydning, vurderes eksplicit af bestyrelsen i forhold til Arbejdsmarkedets Tillægspensions risikoprofil og politikker.

Som et led i bestyrelsens forpligtelse til løbende at vurdere såvel Arbejdsmarkedets Tillægspensions risici som direktørens udførelse af sine opgaver skal bestyrelsen i retningslinjerne til direktøren også tage stilling til omfanget af direktørens forpligtelse til at rapportere til bestyrelsen. Rapporteringen skal omfatte både retningslinjernes rammer og de grænser, der er fastsat i lovgivningen, for eksempel den løbende anbringelse af fondsmidler i lovens §§ 26-26 g. Reglen indebærer, at direktøren skal rapportere til bestyrelsen, hvis der er vilkår i Arbejdsmarkedets Tillægspension eller på de finansielle markeder, der indebærer, at den risikoprofil m.v., som bestyrelsen har fastlagt, ikke længere kan overholdes, også selvom direktøren følger retningslinjerne.

De foreslåede *stk. 7 og 8* indebærer, at bestyrelsens skriftlige retningslinjer til direktøren ikke som i den gældende § 23, stk. 6, alene skal omfatte de væsentligste aktivitetsområder, men derimod skal omfatte alle væsentlige aktiviteter og tilknyttede risici. Dette er i overensstemmelse med tilsynets generelle praksis og sikrer, at kun uvæsentlige aktiviteter kan udelades af bestyrelsens stillingtagen efter den foreslåede § 23, stk. 7-10. Medmindre der er tale om aktiviteter, som bestyrelsen ikke kan uddelegere til direktøren, afgør bestyrelsen selv, om en aktivitet uddelegeres fuldt ud til direktøren eller kun delvist.

Bestyrelsen skal løbende sikre sig, at Arbejdsmarkedets Tillægspension drives forsvarligt, hvilket fremgår af forslagets *stk. 9 og 10*. Bestyrelsen skal efter forslagets *stk. 9* tage stilling til om risikoprofilen og de af bestyrelsen vedtagne politikker m.v. på passende måde er implementeret i driften. Efter forslagets *stk. 10* skal bestyrelsen vurdere, om direktøren overholder de retningslinjer, som bestyrelsen har givet direktøren, idet dette er en væsentlig forudsætning for, at Arbejdsmarkedets Tillægspension drives forsvarligt. Såfremt direktøren ikke overholder retningslinjerne, skal bestyrelsen træffe de nødvendige forholdsregler, som i praksis vil afhænge af karakteren af den manglende overholdelse.

Efter forslagets *stk. 7* skal bestyrelsen desuden forholde sig til, om den valgte risikoprofil er forsvarlig og hensigtsmæssig set i lyset af blandt andet de organisatoriske forhold, de forhåndenværende ressourcer, herunder særligt kapital og likviditet, aktiviteterne art og kompleksitet samt markedsforholdene. Denne vurde-

ring vil i stort omfang være fremadrettet. Eksempelvis skal bestyrelsen sikre sig, at der er tilstrækkelige medarbejderressourcer og systemmæssige ressourcer til at håndtere såvel ændringer i aktivitetsomfanget som nye risici, der kan opstå.

Bestyrelsen skal ligeledes vurdere, om de fastlagte politikker er hensigtsmæssige til at sikre, at Arbejdsmarkedets Tillægspensions risici til stadighed kan holdes inden for den ønskede risikoprofil.

Hvor ofte der skal foretages revurdering af risikoprofil og politikker, afhænger af den konkrete situation. Normalt vil revurderingen skulle ske mindst en gang om året, men i perioder med større ændringer i Arbejdsmarkedets Tillægspensions forhold og/eller markedsforholdene vil revurderingen muligvis skulle foretages hyppigere.

En revurdering behøver ikke nødvendigvis føre til ændringer, men bestyrelsen skal sikre sig, at risikoprofil og politikker fortsat er betryggende. Såfremt bestyrelsen skønner, at risikoprofil og politikker ikke er hensigtsmæssige, skal bestyrelsen foretage en fornyet fastlæggelse heraf, samt om nødvendigt revurdere aktiviteterne og retningslinjerne til direktøren.

Kravene i henhold til den foreslåede § 23, stk. 7-9, indebærer ikke krav om en bestemt procedure for bestyrelsens stillingtagen til forholdene omhandlet i bestemmelserne, men indebærer krav om, at bestyrelsen løbende sikrer sig, at der er overensstemmelse mellem, hvad Arbejdsmarkedets Tillægspension vil og kan gøre.

Stk. 11 er en videreførelse af en del af den gældende § 23, stk. 6, om bestyrelsens ansættelse af direktøren og andet ledende personale og godkendelse af generelle forskrifter og vejledninger, der udsendes til medlemmerne og deres arbejdsgivere.

Som følge af Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold og Finanstilsynets afgrænsede tilsynskompetence indeholder den gældende lov – modsat lov om finansiel virksomhed – ingen hjemmel for Finanstilsynet til at udstede nærmere regler om bestyrelsens pligt efter § 23, stk. 6, til at udstede skriftlige retningslinjer. Dette foreslås ændret med et nyt *stk. 12*.

Finanstilsynets praksis på disse områder afspejler udviklingen i den finansielle sektor og de internationale standarder for god selskabsledelse. Der tænkes her især på standarder, der er vedtaget af de internationale samarbejdsorganisationer for finansielle tilsyn. For ligesom over for den øvrige finansielle sektor at kunne fastsætte mere detaljerede krav og for løbende at kunne tilpasse bestemmelsens indhold til de krav, som omverden stiller til bestyrelserne i den finansielle sektor, herunder Arbejdsmarkedets Tillægspension, foreslås det i *stk. 12*, at der gives en bemyndigelse til Finanstilsynet til at kunne udstede en bekendtgørelse for Arbejdsmarkedets Tillægspension om forholdene i *stk. 7-10*.

Da Arbejdsmarkedets Tillægspensions aktiviteter er fastsat i lov og da det ikke er hensigten at ændre på den gældende kompetence- og ansvarsfordeling mellem Beskæftigelsesministeriet og Finanstilsynet foreslås det, at reglerne efter *stk. 12* fastsættes af Finanstilsynet efter forhandling med beskæftigelsesministeren.

Finanstilsynets bekendtgørelse kan bl.a. indeholde krav til fastlæggelse af risikoprofil, herunder hvilke risikotyper, der som minimum skal være taget stilling til. Det kan også fremgå på hvilke områder, der som minimum skal være politikker, og hvad disse skal indeholde. Der kan desuden være krav til retningslinjerne til direktøren og bestemmelser om forhold i forbindelse med den løbende vurdering af, om Arbejdsmarkedets Tillægspension drives forsvarligt.

En række af kravene vil svare til, hvad der i dag er udmøntet i de vejledninger, som Finanstilsynet har udarbejdet med hjemmel i lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 2.

Forslaget svarer således med de nødvendige tilpasninger efter Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold til, hvad der foreslås i relation til § 70, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Som nævnt ovenfor under nr. 1, foreslås der derimod ikke indsat en hjemmel for Finanstilsynet til at udstede nærmere regler om forretningsordenens indhold svarende til § 65, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 3. Det skyldes, at § 23, stk. 7 (fremover *stk. 6*), hører under Beskæftigelsesministeriets kompetence, jf. § 27, stk. 1.

Til nr. 3 (§ 23 a)

Bestemmelsen præciserer de eksisterende krav om egnethed og hæderlighed i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Som hidtil skal medlemmer af Arbejdsmarkedets Tillægspensions (ATP) bestyrelse og direktøren på tidspunktet for tiltrædelse af deres hverv eller stilling, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over en direktør, som ikke længere opfylder kravene.

Det er hensigten, at den nye affattelse af bestemmelsen for det første skal præcisere, at der er tale om krav, som ledelsespersonerne løbende skal leve op til, hvilket understøttes af, at det i bestemmelsens stk. 4 (se nedenfor) er præciseret, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i stk. 2 angivne forhold (gengivet umiddelbart nedenfor) både, når vedkommende indtræder i sin stilling eller sit hverv, og herefter løbende.

For det andet bliver det med lovforslaget præciseret, at hensynet til den finansielle sektor skal indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende opfylder egnetheds- og hæderlighedsbetingelserne i stk. 2.

Et medlem af bestyrelsen og direktøren i Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) skal, jf. *stk. 1*, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles som hidtil ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant teoretisk uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse indenfor den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør.

Vurderingen § 23 a er knyttet til posten i ATP. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en finansiell virksomhed, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i ATP. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en finansiell virksomhed til en anden. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Tilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Kravene i dette stykke finder anvendelse på bestyrelsesmedlemmer og direktøren i ATP.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan et bestyrelsesmedlem og en direktør ikke indtræde i sin stilling eller hverv, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er udnævnt. Finanstilsynet kan i medfør af § 27, stk. 4, påbyde ATP at afsætte direktøren, hvis vedkommende ikke selv fratræder sin stilling.

I vurderingen af om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratræde, vil indgå, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktøren efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for ATP. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i skattelovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har accepteret et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette ligeledes kunne begrunde Finanstilsynets indgriben.

Efter *nr. 2* kan et ledelsesmedlem ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, dersom den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord, eller dette sker, mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at reglerne finder anvendelse, uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Efter *nr. 3* kan Finanstilsynet nægte en person at indtræde i ledelsen af ATP eller gribe ind over for et ledelsesmedlem, dersom den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende ejer eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført ATP tab eller risiko for tab. Det samme gør sig gældende, hvis en person, uden direkte at eje eller deltage den formelle ledelse af en tabsgivende virksomhed, har væsentlig indflydelse på denne. Væsentlig indflydelse kan foreligge i de situationer, hvor en person ikke personligt ejer virksomheden men har et nært forhold til ejeren og indflydelse på virksomheden qua denne forbindelse, fx. hvis det formelt er en ægtefælle, som ejer virksomheden.

Det vil således være problematisk, hvis en person, hvis engagement har påført ATP tab eller bragt ATP i risiko for at lide tab, samtidig deltager i ledelsen af fonden, idet det antages, at den pågældende ikke vil være i stand til at foretage tilstrækkelig objektive vurderinger. Samtidig må det antages, at bestyrelsen vil være friere stillet ved behandlingen af et forretningsmæssigt forhold, når det ikke vedrører en bestyrelseskollega eller en direktør.

Der skal være tale om forhold som vedrører personen selv eller selskaber, som vedkommende har en personlig økonomiske interesse i. Det forhold, at eksempelvis et bestyrelsesmedlem også har en bestyrelsespost i en anden virksomhed, som ATP har et forretningsmæssigt mellemværende med, og som har medført tab for ATP, er som udgangspunkt i sig selv ikke nok til at vedkommende ikke er egnet og hæderlig.

Bestemmelsen tænkes anvendt i situationer, hvor et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og herved påfører foreningen tab eller udsætter denne for en tabsrisiko. Der anlægges i disse tilfælde en konkret vurdering af årsagen hertil.

I *nr. 4* foreslås det, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, dersom den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af ATP. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, fx. advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Anvendelsen af bestemmelsen forudsætter, at Finanstilsynet har en viden om, at den pågældende enten i sin tidligere virksomhed har opført sig på en sådan måde, at der er risiko for, at hvervet eller stillingen som bestyrelsesmedlem eller direktør ikke vil blive varetaget på betryggende vis, eller at ledelsen af ATP nu foregår på en måde, som ikke er betryggende.

Der tænkes eksempelvis på situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af ATP sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for ordningen. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis ATPs ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet ATP, eller der er risiko for, at dette vil ske.

Det er hensigten med den nye affattelse af stk. 2, nr. 4, at sikre, at Finanstilsynet, hvis det i forbindelse med dets inspektioner bliver bekendt med, at en virksomhed drives på en risikopræget og ledelsesmæssig mangelfuld måde, skal tage stilling til, om medlemmerne i virksomhedens ledelse lever op til kravet i bestemmelsen. Det er ligeledes hensigten, at der fremover er mulighed for at tillægge hensynet til tilliden til den finansielle sektor og dermed hensynet til at bevare den finansielle stabilitet, større betydning, når det skal vurderes om et indgreb overfor et siddende ledelsesmedlem er proportionalt i forhold til de forsømmelser vedkommende har udvist, jf. det foreslåede stk. 3.

Som noget nyt præciseres det i *stk. 3*, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af om en person opfylder kravene i *stk. 2*. Med det nye *stk. 3* præciseres det, at der i den konkrete vurdering af, om ATPs direktør bør kræves afskediget, skal hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor tillægges betydning. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for en direktør eller bestyrelsesformanden inden for den finansielle sektor, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

Det har hidtil været således, at man har benyttet den samme proportionalitetsvurdering i forbindelse med indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning, som den, der benyttes efter straffelovens § 78, stk. 2, om personer, som udøver virksomhed, hvortil der kræves en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Benyttes denne vurdering, indebærer det imidlertid, at det i praksis er stort set umuligt at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som har vist sig uegnede til at stå i spidsen for en finansiell virksomhed, men som ikke kan fjernes med henvisning til de mere objektivt konstaterbare kriterier i § 23 a, stk. 2, nr. 1 og 2. Tilsidesættelse af det mere skønsprægede krav i § 23 a, stk. 2, nr. 3 og 4, vil som oftest ikke være proportionale efter den nuværende proportionalitetsvurdering i henhold til straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse.

Med det nye *stk. 3* i § 23 a fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i et konkret indgreb over for et ledelsesmedlem, som har tilsidesat de mere skønsmæssige krav i *stk. 2*, nr. 3 og 4, skal vurderes.

Da ledelsessvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledelsessvigt i ATP kunne have betydning for tilliden til den samlede branche.

I *stk. 4* foreslås det præciseret, at bestyrelsesmedlemmer og direktøren i ATP har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i *stk. 2* angivne forhold. Pligten består både, når man indtræder i stillingen eller hvervet, og løbende under udøvelsen. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende.

Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af om kravene til egnethed og hæderlighed i *stk. 2* fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at vurdere om vedkommende fortsat er egnet og hæderlig og i givet fald igangsætte de relevante procedurer.

Til nr. 4 (§ 23 b)

Forslaget svarer med de nødvendige tilpasninger efter Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold til, hvad der foreslås i relation til § 71, stk. 1-2, i lov om finansiell virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 5.

§ 23 b i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension foreslås ændret således, at ordene »effektive former for virksomhedsstyring« i den nuværende bestemmelses nr. 1 flyttes til bestemmelsens indledning og dermed

kommer til at udgøre det overordnede krav i bestemmelsen. De efterfølgende nr. 2-8 udgør de enkelte hovedkrav til, hvad der indgår i opfyldelsen af kravet til effektive former for virksomhedsstyring.

Nummereringen konsekvensændres, således at nr. 2-5 ændres til nr. 1-4, mens nr. 6-8 fortsætter uændret.

Desuden foreslås det at indsætte en ny nr. 5, hvorefter Arbejdsmarkedets Tillægspension i lighed med finansielle virksomheder omfattet af lov om finansiel virksomhed skal have »de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af Arbejdsmarkedets Tillægspensions aktiviteter efter denne lov, og anvende disse hensigtsmæssigt«. Med henvisningen til »aktiviteter efter denne lov« præciseres det, at forslaget ikke omfatter den virksomhed, som Arbejdsmarkedets Tillægspension udfører i henhold til anden lovgivning eller efter aftale, f.eks. administration af opkrævningsordninger eller administration af Lønmodtagernes Garantifond, Arbejdsgivernes Elevrefusion, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring, Feriekonto m.v.

Som følge af Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold og Finanstilsynets afgrænsede tilsynskompetence indeholder den gældende § 23 b ingen hjemmel til at udstede nærmere regler om disse forhold. På dette punkt adskiller reglerne sig fra lov om finansiel virksomhed, der i § 71 har en hjemmel for Finanstilsynet til at udstede vejledninger. Finanstilsynets vurdering af Arbejdsmarkedets Tillægspensions overholdelse af kravene i bestemmelsen tager udgangspunkt i tilsynets praksis for finansielle virksomheder efter § 71 i lov om finansiel virksomhed – under hensyntagen til Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold. Dette var også forudsat i bemærkningerne til lov nr. 365 af 19. maj 2004, hvorved § 23 b blev indført.

Der foreslås imidlertid indsat et nyt stk. 2, der indeholder en hjemmel for Finanstilsynet til at udstede en bekendtgørelse om forholdene i § 23 b, stk. 1. Indholdet vil tage udgangspunkt i den gældende vejledning for forsikringsselskaber under hensyntagen til Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold.

Da Arbejdsmarkedets Tillægspensions aktiviteter er fastsat i lov og da det ikke er hensigten at ændre på den gældende kompetence- og ansvarsfordeling mellem Beskæftigelsesministeriet og Finanstilsynet foreslås det, at reglerne efter stk. 2 fastsættes af Finanstilsynet efter forhandling med beskæftigelsesministeren.

Forslaget skal ses i sammenhæng med ændringen af lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 2, der ændres fra en hjemmel til at udstede vejledninger til en hjemmel til at udstede bekendtgørelse. Når Finanstilsynet udsteder bekendtgørelsen efter lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension vil der blive taget udgangspunkt i den gældende praksis efter § 23 b sammenholdt med § 71 i lov om finansiel virksomhed og de eksisterende vejledninger til denne lov – under hensyntagen til Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold.

Til nr. 5 (§ 27, stk. 1, 1. pkt.)

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af den foreslåede ændring af §§ 23 og 23 b. Finanstilsynet påser overholdelsen af § 23, stk. 7-10 og § 23 b, stk. 1.

Ligesom efter den gældende lov skal Finanstilsynet alene påse, at der er skriftlige forretningsgange på alle de væsentlige aktiviteter, der enten er omfattet af bestemmelserne nævnt i § 27, stk. 1, eller udgør en ikke uvæsentlig økonomisk risiko for Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. bemærkningerne i lov nr. 365 af 19. maj 2004 til ændringen af § 27.

Efter den gældende lov påser Finanstilsynet ikke overholdelsen af § 23, stk. 7, om krav til bestyrelsen om at udarbejde en forretningsorden. Dette foreslås ikke ændret, selvom bestemmelsen ændres til § 23, stk. 6.

Til nr. 6 (§ 27, stk. 3)

Finanstilsynets område for tilsyn har traditionelt for Arbejdsmarkedets Tillægspension omfattet tilsyn med de aktuarmæssige beregninger i kapitel 6, regnskabs- og revisionsreglerne i kapitel 7a og investeringsreglerne i kapitel 8. Tilsynet har ikke omfattet de øvrige dele af reguleringen for Arbejdsmarkedets Tillægspension, som ligger inden for Beskæftigelsesministeriets område.

I 2004 blev tilsynet gjort mere fleksibelt, således at Finanstilsynet har tilsyn med en række af ledelsesreglerne i kapitel 7, som er typiske for de finansielle virksomheder, og som har tilknytning til de finansielle aktiviteter vedrørende Arbejdsmarkedets Tillægspensions forvaltning af sin aktiv- og passivside. For at undgå tilsyn fra flere myndigheder var der en fælles forståelse for, at Finanstilsynets tilsyn inden for kapitel 7 ikke

ændrede på kompetencedelingen mellem Finanstilsynet og Beskæftigelsesministeriet. Det blev bl.a. udtrykt ved, at Finanstilsynet ikke kunne fastsætte regler om bestyrelsens forretningsorden, ligesom denne ikke blev omfattet af tilsynet. Desuden blev der ikke dengang indført krav i § 23 b om, at Arbejdsmarkedets Tillægspension skulle have de nødvendige ressourcer.

Det foreslås at opdele Finanstilsynets sanktionsmuligheder, således at Finanstilsynet på de områder som er omfattet af det gældende tilsyn, fortsat kan give direkte påbud til Arbejdsmarkedets Tillægspension. Finder Finanstilsynet imidlertid, at kravene i § 23 b, stk. 1, nr. 5, om nødvendige ressourcer ikke er overholdt, foreslås det, at Finanstilsynet i stedet for et direkte påbud får mulighed for efter at have forhandlet med Arbejdsmarkedets Tillægspension at afgive en indberetning herom til beskæftigelsesministeren.

Til nr. 7 (§ 32 a, stk. 1, 2. pkt.)

Henvisningen til § 23 a ændres som følge af, at der indsættes et nyt stykke heri, jf. lovforslagets § 9, nr. 3.

Til nr. 8 (§ 32 a, stk. 1, 2. pkt.)

Det foreslås, at overtrædelse af §§ 23, stk. 7-10, strafsanktioneres på samme måde som den tilsvarende § 70 i lov om finansiel virksomhed, dvs. med bøde. Forslaget skal skabe ensartethed på tværs af den finansielle lovgivning, således at det samme forhold kan strafsanktioneres på samme måde i de finansielle love.

Den del af den gældende § 23, stk. 6, der vedrører pligten til at ansætte direktøren og det ledende personale og godkende generelle forskrifter og vejledninger, inden det udsendes til medlemmerne, er ikke strafsanktioneret i dag. Det samme er tilfældet med den gældende § 23, stk. 7, om bestyrelsens pligt til at udarbejde forretningsorden. Dette foreslås ikke ændret, selvom kravene nu fremgår af § 23, stk. 11, hhv. stk. 6.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 4 a)

Bestemmelsen præciserer de eksisterende krav om egnethed og hæderlighed i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond.

Som hidtil skal medlemmer af Lønmodtagernes Dyrtdsfond (LD) bestyrelse og direktøren på tidspunktet for tiltrædelse af deres hverv eller stilling, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over ledelsesmedlemmer, som ikke længere opfylder kravene.

Det er hensigten, at den nye affattelse af bestemmelsen for det første skal præcisere, at der er tale om krav, som ledelsespersonerne løbende skal leve op til, hvilket understøttes af, at det i bestemmelsens stk. 4 (se nedenfor) er præciseret, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i stk. 2 angivne forhold (gengivet umiddelbart nedenfor) både, når vedkommende indtræder i sin stilling eller sit hverv, og herefter løbende.

For det andet bliver det med lovforslaget præciseret, at hensynet til den finansielle sektor skal indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende opfylder egnetheds- og hæderlighedsbetingelserne i stk. 2.

Et medlem af bestyrelsen og direktøren i LD skal, jf. *stk. 1*, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles som hidtil ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant teoretisk uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse indenfor den finansielle sektor og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør.

Egnetheds- og hæderlighedsvurderingen efter § 4a er knyttet til posten i LD. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en finansiel virksomhed, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en

direktørpost i LD. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en finansiell virksomhed til en anden. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Tilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Kravene i dette stykke finder anvendelse på bestyrelsesmedlemmer og direktøren i LD.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan et bestyrelsesmedlem og direktøren ikke indtræde i sin stilling eller hverv, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er udnævnt. Finanstilsynet kan i medfør af § 10, stk. 4, påbyde LD at afsætte direktøren, hvis vedkommende ikke selv fratræder sin stilling. Ligesom tilsynet kan meddele den minister, som har udnævnt et bestyrelsesmedlem, at vedkommende efter tilsynets opfattelse ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Det vil herefter være op til den pågældende minister at tage stilling, om bestyrelsesmedlemmet kan fortsætte på sin post.

I vurderingen af om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratræde, vil indgå, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktøren efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for Lønmodtagernes Dyrstidsfond. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i skattelovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har accepteret et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette ligeledes kunne begrunde Finanstilsynets indgriben.

Efter *nr. 2* kan et ledelsesmedlem ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, dersom den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord, eller dette sker, mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at reglerne finder anvendelse uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Efter *nr. 3* kan Finanstilsynet nægte en person at indtræde i ledelsen af LD eller gribe ind over for et ledelsesmedlem, dersom den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende ejer eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført LD tab eller risiko for tab. Det samme gør sig gældende, hvis en person, uden direkte at eje eller deltage den formelle ledelse af en tabsgivende virksomhed, har væsentlig indflydelse på denne. Væsentlig indflydelse kan foreligge i de situationer, hvor en person ikke personligt ejer virksomheden men har et nært forhold til ejeren og indflydelse på virksomheden qua denne forbindelse, fx. hvis det formelt er en ægtefælle, som ejer virksomheden.

Det vil således være problematisk, hvis en person, hvis engagement har påført LD tab eller bragt LD risiko for at lide tab, samtidig deltager i ledelsen af fonden, idet det antages, at den pågældende ikke vil være i stand til at foretage tilstrækkelig objektive vurderinger. Samtidig må det antages, at bestyrelsen vil være friere stillet ved behandlingen af et forretningsmæssigt forhold, når det ikke vedrører en bestyrelseskollega eller en direktør.

Der skal være tale om forhold som vedrører personen selv eller selskaber, som vedkommende har en personlig økonomiske interesse i. Det forhold, at eksempelvis et bestyrelsesmedlem også har en bestyrelsespost

i en anden virksomhed, som LD har et forretningsmæssigt mellemværende med, og som har medført tab for LD, er som udgangspunkt i sig selv ikke nok til at vedkommende ikke er egnet og hæderlig.

Bestemmelsen tænkes anvendt i situationer, hvor et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og herved påfører foreningen tab eller udsætter denne for en tabsrisiko. Der anlægges i disse tilfælde en konkret vurdering af årsagen hertil.

I *nr. 4* foreslås det, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, dersom den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af LD. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, fx. advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Anvendelsen af bestemmelsen forudsætter, at Finanstilsynet har en viden om, at den pågældende enten i sin tidligere virksomhed har opført sig på en sådan måde, at der er risiko for, at hvervet eller stillingen som bestyrelsesmedlem eller direktør ikke vil blive varetaget på betryggende vis, eller at ledelsen af LD nu foregår på en måde, som ikke er betryggende.

Der tænkes eksempelvis på situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af LD sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for virksomheden. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis LDs ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet LD, eller der er risiko for, at dette vil ske.

Det er hensigten med den nye affattelse af stk. 2, nr. 4, at sikre, at Finanstilsynet, hvis det i forbindelse med dets inspektioner bliver bekendt med, at en virksomhed drives på en risikopræget og ledelsesmæssig mangelfuld måde, skal tage stilling til, om medlemmerne i virksomhedens ledelse lever op til kravet i bestemmelsen. Det er ligeledes hensigten, at der fremover er mulighed for at tillægge hensynet til tilliden til den finansielle sektor og dermed hensynet til at bevare den finansielle stabilitet, større betydning, når det skal vurderes om et indgreb overfor et siddende ledelsesmedlem er proportionalt i forhold til de forsømmelser vedkommende har udvist, jf. det foreslåede stk. 3.

Som noget nyt præciseres det i *stk. 3*, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af om en person opfylder kravene i stk. 2. Med det nye stk. 3 præciseres det, at i den konkrete vurdering af, om LDs direktør bør kræves afskediget, skal hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor tillægges betydning. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for en direktør i et pengeinstitut eller bestyrelsesformanden i et forsikringselskab, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

Det har hidtil været således, at man har benyttet den samme proportionalitetsvurdering i forbindelse med indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning, som den, der benyttes efter

straffelovens § 78, stk. 2, om personer, som udøver virksomhed, hvortil der kræves en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Benyttes denne vurdering, indebærer det imidlertid, at det i praksis er stort set umuligt at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som har vist sig uegnede til at stå i spidsen for en finansiel virksomhed, men som ikke kan fjernes med henvisning til de mere objektivt konstaterbare kriterier i § 4 a, stk. 2, nr. 1 og 2. Tilsidesættelse af det mere skønspregede krav i § 4 a, stk. 2, nr. 3 og 4, vil som oftest ikke være proportionale efter den nuværende proportionalitetsvurdering i henhold til straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse.

Med det nye stk. 3 i § 4 a fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i et konkret indgreb over for et ledelsesmedlem, som har tilsidesat de mere skønsmæssige krav i stk. 2, nr. 3 og 4, skal vurderes.

Da ledesssvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiel virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledesssvigt i LD kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således ikke, blot fordi der er tale om en virksomhed, som alene beskæftiger sig med et begrænset område, udlede, at ledesssvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

I *stk. 4* foreslås det præciseret, at bestyrelsesmedlemmer og direktøren i LD har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 2 angivne forhold. Pligten består både, når man indtræder i stillingen eller hvervet, og løbende under udøvelsen. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt gældsanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende.

Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af om kravene til egnethed og hæderlighed i stk. 2 fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at vurdere, om vedkommende fortsat er egnet og hæderlig og givet fald igangsætte de relevante procedurer.

Til nr. 2 (§ 4 b)

Forslaget svarer med de nødvendige tilpasninger til Lønmodtagernes Dyrtidsfonds særlige forhold til, hvad der foreslås i relation til § 70, stk. 1-5, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Af den gældende § 4 b følger alene, at bestyrelsen har pligt til at udfærdige skriftlige retningslinjer for fondens væsentligste aktivitetsområder, hvori arbejdsdelingen mellem bestyrelsen og direktøren fastlægges.

Den foreslåede § 4 b, stk. 1-4, indeholder krav til bestyrelsens overordnede og strategiske funktion. Dette omfatter løbende stillingtagen til Lønmodtagernes Dyrtidsfonds risikoprofil og politikker m.v. Samtidig indeholder bestemmelserne krav til bestyrelsens fastlæggelse af retningslinjer til direktøren og til direktørens rapportering til bestyrelsen om fondens risici. Endelig indeholder de krav til bestyrelsens opfølgning på, om risikoprofil og politikker følges i fonden og til, at bestyrelsen træffer de fornødne forholdsregler, hvis risikoprofil og politikker ikke længere er forsvarlige.

Bestyrelsen skal efter det foreslåede stk. 1, nr. 1, identificere og kvantificere de væsentlige risici, som fonden påtager sig dels ved sine aktiviteter, dels ved sin indretning. Bestyrelsen skal herunder træffe beslutning om fondens risikoprofil, der er den overordnede ramme for, hvilke og hvor store risici fonden ønsker at påtage sig. Eksempelvis skal bestyrelsen bl.a. fastlægge, hvilke og hvor store markedsrisici, fonden vil påtage sig.

Ud fra den fastlagte risikoprofil skal bestyrelsen efter det foreslåede stk. 1, nr. 2, fastlægge politikker m.v. for de væsentlige aktiviteter og tilknyttede risici under hensyntagen til samspillet mellem disse. Med politikker menes principper for, hvordan virksomheden skal drives, for at risikoprofilen kan overholdes.

Kravet i forslaget til ændringen af lov om finansiel virksomhed § 70, stk. 1, nr. 1, om at fastlægge hvilke hovedtyper af forretningsmæssige aktiviteter Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal udføre, indføres ikke her. Det anses ikke for at være nødvendigt, da fondens opgaver er opregnet i lovgivningen.

Efter det foreslåede stk. 2 skal bestyrelsen udarbejde skriftlige retningslinjer til direktøren. Dette skal ske på grundlag af bestyrelsens overvejelser og beslutninger om risikoprofil og politikker. Beslutningen om retningslinjerne til direktøren skal blandt andet indeholde de kvantitative og kvalitative rammer, inden for hvilke direktøren kan agere. Såvel de kvantitative som de kvalitative rammer skal være kontrollerbare sådan, at det er muligt for direktøren at kontrollere og for bestyrelsen at følge op på, om rammerne overholdes. Som en integreret del af fastsættelsen af rammerne skal bestyrelsen tage stilling til, efter hvilke principper risici skal opgøres, således at der ikke er tvivl om, hvad rammerne indebærer. Samtidig skal bestyrelsen beslutte, hvilke typer af dispositioner, direktøren kan træffe på egen hånd, og hvilke dispositioner, der kræver bestyrelsens godkendelse. Dette skal sikre, at væsentlige dispositioner, der efter fondens forhold er af usædvanlig art eller af stor betydning, vurderes eksplicit af bestyrelsen i forhold til fondens risikoprofil og politikker.

Som et led i bestyrelsens forpligtelse til løbende at overvåge såvel Lønmodtagernes Dyrtdsfonds risici som direktørens udførelse af sine opgaver skal bestyrelsen i retningslinjerne til direktøren også tage stilling til omfanget af direktørens forpligtelser til at rapportere til bestyrelsen. Rapporteringen skal omfatte både retningslinjernes rammer og de grænser, der er fastsat i lovgivningen, for eksempel placeringsgrænserne i lovens §§ 6-6 e. Reglen indebærer, at direktøren forpligtes til at rapportere til bestyrelsen, hvis der er vilkår i Lønmodtagernes Dyrtdsfond eller på de finansielle markeder, der indebærer, at den af bestyrelsen fastlagte risikoprofil m.v. ikke længere kan overholdes, også selvom direktøren følger retningslinjerne.

De foreslåede stk. 1 og 2 indebærer, at bestyrelsens skriftlige retningslinjer til direktøren ikke som i den gældende § 4 b alene skal omfatte de væsentligste aktivitetsområder, men derimod skal omfatte alle væsentlige aktiviteter og tilknyttede risici. Dette er i overensstemmelse med tilsynets generelle praksis og sikrer, at kun uvæsentlige aktiviteter kan udelades af bestyrelsens stillingtagen efter den foreslåede § 4 b, stk. 1-4. Medmindre der er tale om aktiviteter, som bestyrelsen ikke kan uddelegere til direktøren, afgør bestyrelsen dog selv, om en aktivitet uddelegeres fuldt ud til direktøren eller kun delvist.

Bestyrelsen skal løbende sikre sig, at Lønmodtagernes Dyrtdsfond drives forsvarligt, hvilket fremgår af forslaget st. 3 og 4. Bestyrelsen skal efter forslaget st. 3 tage stilling til, om risikoprofilen og de af bestyrelsen vedtagne politikker m.v. på passende måde er implementeret i fondens drift. Efter forslaget st. 4 skal bestyrelsen vurdere, om direktøren overholder de retningslinjer, som bestyrelsen har givet direktøren, idet dette er en væsentlig forudsætning for, at fonden drives forsvarligt. Såfremt direktøren ikke overholder retningslinjerne, skal bestyrelsen træffe de nødvendige forholdsregler, som i praksis vil afhænge af karakteren af den manglende overholdelse.

Efter forslaget st. 3 skal bestyrelsen desuden forholde sig til, om den valgte risikoprofil er forsvarlig set i lyset af blandt andet de organisatoriske forhold, de forhåndenværende ressourcer, herunder særligt kapital og likviditet, aktiviteterne art og kompleksitet samt markedsforholdene. Denne vurdering vil i stort omfang være fremadrettet. Eksempelvis skal bestyrelsen sikre sig, at der er tilstrækkelige medarbejderressourcer og systemmæssige ressourcer til at håndtere aktivitetsomfanget.

Bestyrelsen skal ligeledes vurdere, om de fastlagte politikker er hensigtsmæssige til at sikre, at fondens risici til stadighed kan holdes inden for den ønskede risikoprofil.

Hvor ofte der skal foretages revurdering af risikoprofil og politikker, afhænger af den konkrete situation. Normalt vil revurderingen skulle ske mindst en gang om året, men i perioder med større ændringer i Lønmodtagernes Dyrtdsfonds forhold og/eller markedsforholdene vil revurderingen muligvis skulle foretages hyppigere.

En revurdering behøver ikke nødvendigvis føre til ændringer, men bestyrelsen skal sikre sig, at risikoprofil og politikker fortsat er betryggende. Såfremt bestyrelsen skønner, at risikoprofil og politikker ikke er hensigtsmæssige, skal bestyrelsen foretage en fornyet fastlæggelse heraf, samt om nødvendigt revurdere fondens aktiviteter og retningslinjerne til direktøren.

Kravene i henhold til den foreslåede § 4 b, stk. 1-4, indebærer ikke krav om en bestemt procedure for bestyrelsens stillingtagen til de i bestemmelserne omhandlede forhold, men indebærer krav om, at bestyrelsen sikrer sig, at der er overensstemmelse mellem, hvad fonden vil og kan gøre.

Som følge af Lønmodtagernes Dyrtidsfonds særlige forhold og Finanstilsynets afgrænsede tilsynskompetence indeholder den gældende lov – modsat lov om finansiel virksomhed – ingen hjemmel for Finanstilsynet til at udstede nærmere regler om bestyrelsens pligt efter § 4 b til at udstede skriftlige retningslinjer. Dette foreslås ændret med et nyt stk. 5.

Finanstilsynets praksis på disse områder afspejler udviklingen i den finansielle sektor og de internationale standarder for god selskabsledelse. Der tænkes her især på standarder, der er vedtaget af de internationale samarbejdsorganisationer for finansielle tilsyn. For ligesom overfor den øvrige finansielle sektor at kunne fastsætte mere detaljerede krav og for løbende at kunne tilpasse bestemmelsens indhold til de krav, som omverden stiller til bestyrelserne i den finansielle sektor, herunder Lønmodtagernes Dyrtidsfond, foreslås det i stk. 5, at der gives Finanstilsynet en bemyndigelse til at kunne udstede en bekendtgørelse for Lønmodtagernes Dyrtidsfond om de i stk. 1-4 omhandlede forhold.

Da Lønmodtagernes Dyrtidsfonds aktiviteter er fastsat i lov og da det ikke er hensigten at ændre på den gældende kompetence- og ansvarsfordeling mellem Beskæftigelsesministeriet og Finanstilsynet foreslås det, at reglerne efter stk. 5 fastsættes af Finanstilsynet efter forhandling med beskæftigelsesministeren.

Bekendtgørelsen kan bl.a. indeholde krav til fastlæggelse af risikoprofil, herunder hvilke risikotyper, der som minimum skal være taget stilling til. Det kan også fremgå, på hvilke områder der som minimum skal være politikker, og hvad disse politikker skal indeholde. Der kan derudover være krav til retningslinjerne til direktøren og bestemmelser om forhold i forbindelse med den løbende vurdering af, om Lønmodtagernes Dyrtidsfond drives forsvarligt.

En række af kravene vil svare til, hvad der i dag er udmøntet i de vejledninger, som Finanstilsynet har udarbejdet med hjemmel i lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 2.

Forslaget svarer således med de nødvendige tilpasninger efter Lønmodtagernes Dyrtidsfonds særlige forhold til, hvad der foreslås i relation til § 70, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 3 (§ 4 c)

Forslaget svarer med de nødvendige tilpasninger efter Lønmodtagernes Dyrtidsfonds særlige forhold til, hvad der foreslås i relation til § 71, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

§ 4 c i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond foreslås ændret således, at ordene »effektive former for virksomhedsstyring« i den nuværende bestemmelses nr. 1 flyttes til bestemmelsens indledning og dermed kommer til at udgøre det overordnede krav i bestemmelsen. De efterfølgende nr. 2 til 8 udgør de enkelte hovedkrav til, hvad der indgår i opfyldelsen af kravet til effektive former for virksomhedsstyring.

Nummereringen i stk. 1 konsekvensændres, således at nr. 2-5 ændres til nr. 1-4, mens nr. 6-8 fortsætter uændret.

Desuden foreslås det at indsætte en ny nr. 5, hvorefter Lønmodtagernes Dyrtidsfond i lighed med finansielle virksomheder omfattet af lov om finansiel virksomhed skal have »de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af fondens virksomhed, og anvende disse hensigtsmæssigt«.

Som følge af Lønmodtagernes Dyrtidsfonds særlige forhold og Finanstilsynets afgrænsede tilsynskompetence indeholder den gældende § 4 c ingen hjemmel til at udstede nærmere regler om disse forhold. På dette punkt adskiller reglerne sig fra lov om finansiel virksomhed, der i § 71 har en hjemmel for Finanstilsynet til at udstede vejledninger. Finanstilsynets vurdering af Lønmodtagernes Dyrtidsfonds overholdelse af kravene i bestemmelsen tager udgangspunkt i tilsynets praksis for finansielle virksomheder efter § 71 i lov om finansiel virksomhed – under hensyntagen til Lønmodtagernes Dyrtidsfonds særlige forhold. Dette var også forudsat i bemærkningerne til lov nr. 365 af 19. maj 2004, hvorved § 4 c blev indført.

Der foreslås indsat et nyt stk. 2, der indeholder en hjemmel for Finanstilsynet til at udstede en bekendtgørelse om forholdene omfattet af § 4 c.

Da Lønmodtagernes Dyrtidsfonds aktiviteter er fastsat i lov, og da det ikke er hensigten at ændre på den gældende kompetence- og ansvarsfordeling mellem Beskæftigelsesministeriet og Finanstilsynet, foreslås det, at reglerne efter stk. 2 fastsættes af Finanstilsynet efter forhandling med beskæftigelsesministeren.

Forslaget skal ses i sammenhæng med ændringen af lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 2, der ændres fra at være en hjemmel til at udstede vejledninger til at være en hjemmel til at udstede bekendtgørelse. Når Finanstilsynet udsteder bekendtgørelsen efter lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond vil der blive taget udgangspunkt i den gældende praksis efter § 4 c sammenholdt med § 71 i lov om finansiel virksomhed og de eksisterende vejledninger til denne lov – under hensyntagen til Lønmodtagernes Dyrtidsfonds særlige forhold.

Til nr. 4 (§ 10, stk. 3)

Finanstilsynets område for tilsyn har traditionelt for Lønmodtagernes Dyrtidsfond omfattet tilsyn med investeringsreglerne i kapitel 4 og regnskabs- og revisionsreglerne i kapitel 5. Tilsynet har ikke omfattet de øvrige dele af reguleringen for Lønmodtagernes Dyrtidsfond, som ligger inden for Beskæftigelsesministeriets område.

I 2004 blev tilsynet gjort mere fleksibelt, således at Finanstilsynet har tilsyn med en række af ledelsesreglerne i kapitel 3, som er typiske for de finansielle virksomheder, og som har tilknytning til de finansielle aktiviteter vedrørende Lønmodtagernes Dyrtidsfonds forvaltning af sin aktiv- og passivside. For at undgå tilsyn fra flere myndigheder var der endvidere en fælles forståelse for, at Finanstilsynets tilsyn inden for kapitel 3 ikke ændrede på kompetencedelingen mellem Finanstilsynet og Beskæftigelsesministeriet. Det blev bl.a. udtrykt ved, at Finanstilsynet ikke kunne fastsætte regler om bestyrelsens forretningsorden, ligesom denne ikke blev omfattet af tilsynet. Desuden blev der ikke dengang indført krav i § 4 c om, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond skulle have de nødvendige ressourcer.

Det foreslås at opdele Finanstilsynets sanktionsmuligheder, således at Finanstilsynet, på de områder som er omfattet af det gældende tilsyn, fortsat kan give direkte påbud til Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Finder Finanstilsynet imidlertid, at kravene i § 4 c, stk. 1, nr. 5, om nødvendige ressourcer ikke er overholdt, foreslås det, at Finanstilsynet i stedet for et direkte påbud får mulighed for efter at have forhandlet med Arbejdsmarkedets Tillægspension at afgive en indberetning herom til beskæftigelsesministeren.

Til nr. 5 (§ 14 a, stk. 1, 1. pkt.)

Derudover ændres henvisningen til § 4 a som konsekvens af, at der indsættes et nyt stykke heri, jf. lovforslagets § 10, nr. 1.

Til nr. 6 (§ 14 a, stk. 1, 2. pkt.)

Overtrædelse af § 4 b om bestyrelsens pligt til at udstede skriftlige retningslinjer, hvori arbejdsdelingen mellem bestyrelsen og direktøren fastlægges, er efter den gældende lov ikke strafsanktioneret. Det samme gælder overtrædelse af kravene i § 4 c, nr. 5-8, om en række nærmere angivne procedurer og kontrolforanstaltninger. Derimod er overtrædelse af § 4 c, nr. 1-4 strafsanktioneret.

For at harmonisere § 14 a i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond med § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed foreslås det at ændre straffebestemmelsen. Det foreslås således, at overtrædelse af § 4 b, stk. 1-4, og § 4 c, stk. 1, strafsanktioneres på samme måde som de tilsvarende §§ 70-71 i lov om finansiel virksomhed, dvs. med bøde.

Til § 11

Til nr. 1 (§ 62)

Bestemmelsen præciserer de eksisterende krav om egnethed og hæderlighed i lov om arbejdsskadesikring.

Som hidtil skal medlemmer af Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring (AES) bestyrelse og direktøren på tidspunktet for tiltrædelse af deres hverv eller stilling, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over ledelsesmedlemmer, som ikke længere opfylder kravene.

Det er hensigten, at den nye affattelse af bestemmelsen for det første skal præcisere, at der er tale om krav, som ledelsespersonerne løbende skal leve op til, hvilket understøttes af, at det i bestemmelsens stk. 4 (se nedenfor) er præciseret, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i stk. 2 angivne forhold (gengivet umiddelbart nedenfor) både, når vedkommende indtræder i sin stilling eller sit hverv, og herefter løbende.

For det andet bliver det med lovforslaget præciseret, at hensynet til den finansielle sektor skal indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende opfylder egnets- og hæderlighedsbetingelserne i stk. 2.

Et medlem af bestyrelsen og direktøren i AES skal, jf. *stk. 1*, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles som hidtil ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen, samt af hvilken virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant teoretisk uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse indenfor den finansielle sektor og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør.

Vurderingen efter § 62 er knyttet til posten i AES. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en finansiell virksomhed, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i AES. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en finansiell virksomhed til en anden. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Tilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Kravene i dette stykke finder anvendelse på bestyrelsesmedlemmer og direktøren i AES.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan et bestyrelsesmedlem og en direktør ikke indtræde i sin stilling eller hverv, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er udnævnt. Finanstilsynet kan i medfør af § 71, stk. 4 at påbyde AES at afsætte direktøren, hvis vedkommende ikke selv fratræder sin stilling. Ligesom tilsynet kan meddele den organisation, som har udpeget et bestyrelsesmedlem, at vedkommende efter tilsynets opfattelse ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Det vil herefter være op til den pågældende organisation at tage stilling, om bestyrelsesmedlemmet kan fortsætte på sin post.

I vurderingen af om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratræde, vil indgå, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktøren efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for AES. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i skattelovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har accepteret et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette ligeledes kunne begrunde Finanstilsynets indgriben.

Efter *nr. 2* kan et ledelsesmedlem ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, dersom den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord, eller dette sker, mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at reglerne finder anvendelse,

uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Efter *nr. 3* kan Finanstilsynet nægte en person at indtræde i ledelsen af AES eller gribe ind over for et ledelsesmedlem, dersom den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende ejer eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført AES tab eller risiko for tab. Det samme gør sig gældende, hvis en person, uden direkte at eje eller deltage den formelle ledelse af en tabsgivende virksomhed, har væsentlig indflydelse på denne. Væsentlig indflydelse kan foreligge i de situationer, hvor en person ikke personligt ejer virksomheden men har et nært forhold til ejeren og indflydelse på virksomheden qua denne forbindelse, fx. hvis det formelt er en ægtefælle, som ejer virksomheden.

Det vil således være problematisk, hvis en person, hvis engagement har påført AES tab eller bragt AES i risiko for at lide tab, samtidig deltager i ledelsen af ordningen, idet det antages, at den pågældende ikke vil være i stand til at foretage tilstrækkelig objektive vurderinger. Samtidig må det antages, at bestyrelsen vil være friere stillet ved behandlingen af et forretningsmæssigt forhold, når det ikke vedrører en bestyrelseskollega eller en direktør.

Der skal være tale om forhold som vedrører personen selv eller selskaber, som vedkommende har en personlig økonomiske interesse i. Det forhold, at eksempelvis et bestyrelsesmedlem også har en bestyrelsespost i en anden virksomhed, som AES har et forretningsmæssigt mellemværende med, og som har medført tab for AES, er som udgangspunkt i sig selv ikke nok til, at vedkommende ikke er egnet og hæderlig.

Bestemmelsen tænkes anvendt i situationer, hvor et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og herved påfører foreningen tab eller udsætter denne for en tabsrisiko. Der anlægges i disse tilfælde en konkret vurdering af årsagen hertil.

I *nr. 4* foreslås det, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, dersom den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af AES. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, fx. advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Anvendelsen af bestemmelsen forudsætter, at Finanstilsynet har en viden om, at den pågældende enten i sin tidligere virksomhed har opført sig på en sådan måde, at der er risiko for, at hvervet eller stillingen som bestyrelsesmedlem eller direktør ikke vil blive varetaget på betryggende vis, eller at ledelsen af AES foregår på en måde, som ikke er betryggende.

Der tænkes eksempelvis på situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af AES sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for ordningen. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis AES ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kom-

mer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet AES, eller der er risiko for, at dette vil ske.

Det er hensigten med den nye affattelse af stk. 2, nr. 4, at sikre, at Finanstilsynet, hvis det i forbindelse med dets inspektioner bliver bekendt med, at en virksomhed drives på en risikopræget og ledelsesmæssig mangelfuld måde, skal tage stilling til, om medlemmerne i virksomhedens ledelse lever op til kravet i bestemmelsen. Det er ligeledes hensigten, at der fremover er mulighed for at tillægge hensynet til tilliden til den finansielle sektor og dermed hensynet til at bevare den finansielle stabilitet, større betydning, når det skal vurderes om et indgreb overfor et siddende ledelsesmedlem er proportionalt i forhold til de forsømmelser vedkommende har udvist, jf. det foreslåede stk. 3.

Som noget nyt præciseres det i *stk. 3*, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af om en person opfylder kravene i stk. 2. Med det nye stk. 3 præciseres det, at i den konkrete vurdering af, om AES direktør bør kræves afskediget, skal hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor tillægges betydning. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for en direktør eller bestyrelsesformanden indenfor den finansielle sektor, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

Det har hidtil været således, at man har benyttet den samme proportionalitetsvurdering i forbindelse med indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning, som den, der benyttes efter straffelovens § 78, stk. 2, om personer, som udøver virksomhed, hvortil der kræves en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Benyttes denne vurdering, indebærer det imidlertid, at det i praksis er stort set umuligt at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som har vist sig uegnede til at stå i spidsen for en finansiell virksomhed, men som ikke kan fjernes med henvisning til de mere objektivt konstaterbare kriterier i § 62, stk. 2, nr. 1 og 2. Tilsidesættelse af det mere skønspregede krav i § 62, stk. 2, nr. 3 og 4, vil som oftest ikke være proportionale efter den nuværende proportionalitetsvurdering i henhold til straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse.

Med det nye stk. 3 i § 62 fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i et konkret indgreb over for et ledelsesmedlem, som har tilsidesat de mere skønsmæssige krav i stk. 2, nr. 3 og 4, skal vurderes.

Da ledelsessvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledelsessvigt i AES kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således ikke, blot fordi der er tale om en virksomhed, som alene beskæftiger sig med et begrænset område, udlede, at ledelsessvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

I *stk. 4* foreslås det præciseret, at bestyrelsesmedlemmer og direktøren i AES har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 2 angivne forhold. Pligten består både, når man indtræder i stillingen eller hvervet, og løbende under udøvelsen. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældsanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende.

Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af om kravene til egnethed og hæderlighed i stk. 2 fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at vurdere, om vedkommende fortsat er egnet og hæderlig og i givet fald igangsætte de relevante procedurer.

Til § 12

Til nr. 1 (§ 9, stk. 3)

Bestemmelsen i § 9, stk. 3, foreslås præciseret, således at det tydeligt fremgår, at Fonden udover at dække indskud af provenu af lån med pant i fast ejendom finansieret ved realkreditobligationer også fuldt ud dækker indskud af provenu af lån med pant i fast ejendom finansieret ved særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer indtil 9 måneder fra indsættelsen af beløbet, ved nybyggeri dog indtil 2 år.

Til § 13

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2010, jf. dog *stk. 2* og *3*.

Det foreslås i *stk. 2*, at ændringerne i lov om betalingstjenester, undtagen ændringerne i reglerne om egnethed og hæderlighed, jf. § 4, og ændringerne i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, jf. § 8, træder i kraft den 1. juni 2010. Ikrafttrædelsestidspunktet er begrundet i, at bestemmelserne om håndhævelse skal være gennemført senest den 1. juni 2010, jf. forordningens artikel 13. Der henvises til bemærkningerne til de enkelte ændringer. Endvidere foreslås det, at ændringerne i § 1, nr. 4, 14, 15, 39, 44-47 og 60, træder i kraft 1. juni 2010. Ændringerne vedrører videreførelsen af overgangsordningen, hvorefter virksomheder, der anvender interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster til kreditrisiko og operationel risiko, efter lovens ikrafttræden i 2010 og i 2011 skal have en basiskapital, der mindst udgør 80 pct. af 8 pct. af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006, samt konsekvensændringer hertil. Den tidligere ikrafttræden end den øvrige del af forslaget foreslås, for at gøre perioden, hvor overgangsordningen ikke gælder, så kort som mulig.

Det foreslås i *stk. 3*, at ændringen i lovforslagets § 1, nr. 56, der ændrer § 360, skt. 1, i lov om finansiel virksomhed, træder i kraft den 1. januar 2011. Bestemmelsen træder hermed i kraft ved begyndelsen af et bevillingsår.

I *stk. 3* foreslås, at økonomi- og erhvervsministeren fastsætter ikrafttrædelsestidspunktet for § 3, nr. 2 og 3, fordi ikrafttrædelsen af de foreslåede ændringer så kan ske samtidig med ikrafttrædelsen af lov nr. 470 af 12. juni 2009 om aktie- og anpartsselskaber og følgeloven hertil, da ændringsforslagene er en følge af den nye selskabslov og følgelov.

Den foreslåede § 145, *stk. 2*, i lov om finansiel virksomhed kan medføre visse økonomiske konsekvenser for de omfattede virksomheder. Bestemmelsen fastsætter nye regler for, hvor store engagementer virksomhederne kan have med pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber. Dette krav om større spredning bør af hensyn til virksomhederne og fleksibiliteten på interbankmarkedet først træde i kraft efter udløbet af statsgarantien under bankpakken den 1. oktober 2010.

Det foreslås på den baggrund i *stk. 4* at sætte det foreslåede § 145, *stk. 2*, i kraft den 31. december 2010, hvor bestemmelsen også ifølge CRD II skal være sat i kraft. Med den foreslåede overgangsbestemmelse vil den gældende § 145, *stk. 2*, videreføres indtil 31. december 2010.

Til § 14

Bestemmelsen vedrører lovforslagets territoriale afgrænsning. Det foreslås i *stk. 1*, at loven som udgangspunkt – dog på nær §§ 2, 6 og 7 – ikke gælder for Færøerne og Grønland, jf. dog *stk. 3* og *4*.

Stk. 2 indebærer for det første, at ændringerne til lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. ikke gælder for Færøerne. Dette skyldes, at realkreditområdet er et særanliggende for Færøerne, og at ændringerne derfor ikke kan sættes i kraft for Færøerne. Tilsvarende gælder for ændringerne til lov om forsikringsformidling samt lov om tilsyn med firmapensionskasser. Derimod gælder lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. direkte for Grønland, og det gør de foreslåede ændringer vedrørende loven dermed også.

Det foreslås med *stk. 3*, at lov om forsikringsformidling samt lov om tilsyn med firmapensionskasser som udgangspunkt ikke gælder for Grønland, jf. dog *stk. 4*.

Det foreslås i *stk. 4*, at lov om finansiel virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om betalingstjenester, lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., lov om forsikringsformidling, lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, lov om arbejdsskadesikring og lov om en garantifond for indskydere og investorer helt eller delvist kan sættes i kraft for Grønland ved kongelig anordning med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 5*, at lov om finansiel virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om betalingstjenester, lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme og lov om en

garantifond for indskydere og investorer helt eller delvist kan sættes i kraft for Færøerne ved kongelig anordning med de afvigelser, som de færøske forhold tilsiger.